

POHANSKÝ IMPERALISMUS

BARON JULIUS EVOLA

Julius Evola – Pohanský imperialismus

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU OD WEWELSBURG PUBLICATIONS S PŘIHLÉDNUTÍM DO NĚMECKÉ VERZE Z ROKU 1933 VČETNĚ DOPLNĚNÉ PŘEDMLUVY, DOSTUPNÉ Z: https://dn790004.ca.archive.org/0/items/pagan-imperialism-and-metaphysics-of-war-julius-evola/Pagan%20Imperialism%20and%20Metaphysics%20of%20War%20-%20Julius%20Evola.pdf

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Pohanský imperialismus v Německu? 5

Pozdější vnímání myšlenek Julia Evoly nacionálními socialisty 7

My antievropané 16

Evropská dekadence 16

Nový symbol 19

Primordiální nordicko-solární tradice 24

My, pohanští imperialisté 35

Podmínky pro Impérium 39

Úpadek imperiální myšlenky 39

Protestantská deviace a naše protireformace 47

Vůle k hierarchii 55

Demokratický blud 61

Skutečný liberalismus 61

Hierarchie založená na moci - podrobení si státu 66

Nemožnost demokratické samosprávy 76

Antihegeliánství 81

Antihistoricismus 89

Iracionalita rovnosti 97

Od rodu k impériu - naše doktrína o rase 102

Kořeny evropského zla **112**

Regrese kast - zlato a práce 113

Věda versus moudrost 124

Ti, co ví, a ti, co věří 134

Mechanická síla a individuální moc 137

Aktivismus a humanizovaný svět 145

Náš evropský symbol **161**

Nietzsche, nepochopený 161

Skutečná Panevropa 168

Mýtus dvou orlů 180

Ghibellinské obnovení 193

Závěr 207

Pohanský imperialismus v Německu?

Průlom nacionálního socialismu boj o nové pojetí dějin neukončil, ale naopak zintenzivnil. Úkolem naší doby bude zejména vytvořit takovou filozofii dějin, v níž by rasová otázka hrála rozhodující roli. Z hlediska této problematiky má předkládaná kniha zvláštní hodnotu, neboť zde uznávaný vůdce fašistické Itálie zaujímá stanovisko k rasové otázce, kulturní politice a filozofii dějin a poprvé zde pohanský, římský duch přichází do naší současnosti s nárokem na historicko-filozofický výklad. Je třeba zdůraznit, že z římského hlediska se zde řeší otázky, které dnes ovládají náš národní a státní život. Je proto docela dobře představitelné, ba nevyhnutelné, že německý čtenář, a to i nordicko-národovecky orientovaný, bude jednotlivé skutečnosti kulturních a intelektuálních dějin hodnotit jinak než autor. To se týká zejména toho, co říká o protestantismu. V knize jsou tři koncepce, které oslovují především německé čtenáře a vybízejí je k tomu, aby se Evolovým myšlením zabývali. Jsou to: Ghibellinismus, Nietzsche, hierarchie. Ghibellinismus jako politické hnutí je to, co zaměstnává naše historiky při líčení hohenstaufenského středověku. Postava Nietzscheho zastiňuje v největší míře kulturní filozofii naší současnosti. Slovo hierarchie se v poslední

době objevuje v projevech vůdčích mužů, včetně Vůdce Adolfa Hitlera, ve volání po nové hierarchii vůdců. Zde se tato jména objevují v kontextu kulturně-filosofické brožury, tj. přednesu, který má získat platnost pro politické a kulturně-politické uspořádání budoucnosti, například pro reorganizaci Evropy a problematiku Německa-Rakouska-Itálie. Je otázkou, zda taková ideální konstrukce, jakou tato kniha obsahuje, může vůbec nabýt podoby reality. Je však sázkou na jistotu, že ukazuje orientační body, že nabízí filozofii nejen bytí, ale i povinnosti v pojetí „pohanského imperialismu".

Mnoho lidí se pohoršuje nad termínem pohanství. Jeden známý protestantský teolog nedávno řekl, že teprve v naší době se pohanství v pravém slova smyslu znovu objevilo jako pozitivní pohanství a že bychom se jím měli vážně zabývat. Tato Evolova kniha dokazuje, že existuje pohanství, které nežije pouze z negace všech hodnot, jak se často lehkovážně říká. V tomto ohledu pomůže některé věci objasnit, v každém případě však přiměje přítele i nepřítele takových postojů, jako je ten zde prezentovaný, aby si plně uvědomil rozsah intelektuální debaty, v níž se nachází zejména Německo.

Pozdější vnímání myšlenek Julia Evoly nacionálními socialisty

Zpráva SS o Evolovi (kterému bylo po určitou dobu dovoleno přednášet na univerzitních půdách a jehož literární díla byla nepochybně známa v určitých intelektuálních a politických kruzích v celém Německu v období Třetí říše) zmiňuje: *„Konečnou a tajnou motivaci Evolových teorií a plánů je třeba hledat ve vzpouře staré aristokracie proti dnešnímu světu, který je zcela odcizen vyšší třídě. To potvrzuje původní německý dojem: že máme co do činění s „reakčním Římanem“. Celý dojem působí dojmem staromódního aristokratického feudalismu. Proto i jeho vzdělanost vykazuje rysy diletantství a literární afektovanosti.*

Závěrem lze říci, že pro nacionální socialismus neexistují žádné důvody, aby se dal baronu Evolovi k dispozici. Jeho politické plány na vytvoření římsko-germánského impéria mají utopický charakter a navíc jsou velmi náchylné k vyvolání ideologických zmatků. Jelikož je Evola také fašismem pouze tolerován a sotva podporován, není z taktického hlediska nutné vycházet jeho tendencím z naší strany vstříc. Proto se doporučuje:

1. Nepodporovat Evolovy současné snahy o vytvoření tajného nadnárodního řádu a založení časopisu zaměřeného na tento cíl.

2. Omezit jeho veřejnou činnost v Německu po skončení tohoto cyklu přednášek, aniž bychom přijímali nějaká zvláštní opatření.

3. Zabránit jeho dalšímu pronikání do vedoucích stranických a státních funkcí.

4. Sledovat jeho propagandistickou činnost v sousedních zemích."

V krátkém dopise (AR/83) z 8. srpna 1938 pak lakonicky uvádí: *„Říšský vůdce SS vzal na vědomí zprávu o přednáškách barona Evoly a plně souhlasí s myšlenkami a doporučeními uvedenými v jejím posledním odstavci."*

Badatel H.T. Hansen poznamenává: *„Když se zjistilo (zejména ze strany Ahnenerbe), že Evola chce šířit zcela jiné myšlenky a že jeho rasismus je na hony vzdálen verzi nacionálního socialismu, zájem o něj i jeho podpora poklesly. Přesto, jak poznamenává ve své autobiografii, byl Evola dlouho schopen říkat věci, za které by Němec skončil ve vězení.*

Na tomto místě je třeba zmínit ještě jeden dokument z Himmlerova osobního štábu (archivovaný ve výše zmíněném spisu pod č. II 2113), protože ukazuje, že Himmler osobně dostával a shromažďoval informace o Evolovi. Uvádí se v něm, že Himmler opět nařídil důkladné prozkoumání Evolova *Heidnischer*

Imperialismus (Pohanského Imperialismu), při němž měl být německý překlad dokonce porovnán s původním italským textem, aby se vyloučily chyby v překladu. Současně je uvedeno stanovisko šéfa Sicherheitshauptamtu (hlavního bezpečnostního úřadu): *„Evola nemá pochopení pro německou národoveckou (völkisch) minulost, přičemž je třeba poznamenat, že je cizinec a pravděpodobně nezná německé historické poměry natolik, aby skutečně pochopil počátky našich národních dějin. Jeho výsledky zůstávají duchovní a spekulativní nemožností... .*

Jeho [Evolova] slova o „pověře vlasti“ jasně ukazují, že tyto jeho tradicionalistické hodnoty jsou pouze teoretické a nejsou zakotveny v hlubokých historických názorech a poznatcích. Následující Evolova pasáž ukazuje jeho základní nepochopení nacionálního socialismu a germánských hodnot (s. 189): „Jestliže hákový kříž, árijský pohanský znak slunce a plamene, který hoří díky své vlastní síle, patří jistě k symbolům, které by lépe než jiné mohly vést ke skutečnému germánskému obrození, přesto musíme uznat, že název politické strany, která jej získala zpět jako emblém a která dnes revolucionizuje Německo ve fašistickém smyslu, je nanejvýš nešťastný. Ve skutečnosti, pomineme-li odkaz na dělnickou třídu, jsou jak „nacionalismus“, tak „socialismus“ prvky, které se špatně shodují s celou německou tradicí, a bylo by zjevně nutné se

přesvědčit, že to, co Německo místo toho potřebuje, je kontrarevoluce proti demokratickému socialismu. Obnovená Harzburská fronta již naznačila správnou cestu: hnutí antimarxistické a antidemokratické revolty, které se povolalo tváří v tvář stejným konzervativním a tradičním živlům. Bude třeba dbát na to, aby „socialistický“ moment - byť by šlo o „nacionální socialismus“ - nezískal převahu a nezavedl celou věc do rámce masového fenoménu, který se shromažďuje kolem momentální prestiže vůdce. [zvýrazněno v originále]“.“

Jak Hansen poznamenává, tímto důrazem na duchovní monarchii, která stojí v čele imperiálního řádu, stál Evola v ostrém protikladu k zásadám vůdců fašismu a nacionálního socialismu, kteří podle svých tvrzení odvozovali svou legitimitu od lidu. Nevyhnutelně zůstal bez politického vlivu na obě hnutí.

Fašismus považoval za „degenerované dítě tradice“. Považoval ho za „poslední šanci Západu“. Z jeho pohledu byly viditelné alternativy mnohem horší, vysvětluje Hansen: *„Existoval pouze liberalismus spojený s kapitalismem („Všechno je dovoleno!“) a komunismem, které uctívaly svět strojů a neomezeného materialismu. [...] Fašismus alespoň posiloval stát a hierarchické pojetí [...] a velebil čest, statečnost a věrnost.“*

Evola věřil, že to byla Itálie, kdo zklamal fašismus, a ne naopak. Národ *„neměl dostatek lidí na potřebné úrovni určité vyšší kvalifikace a symbolů [...], schopných dále rozvíjet pozitivní možnosti, které mohly být v systému obsaženy.“*

Hansen vysvětluje, jak nacionální socialismus začal být pro Evolu přitažlivější, mimo jiné kvůli jeho koncepci státu řízeného řádem, který podle něj ztělesňovaly SS. Přesto důrazně varoval před nedostatečným respektem k transcendentnu: *„Nacionální socialismus se zřekl starobylé aristokratické tradice Říše. Nejsa ničím jiným než polokolektivistickým nacionalismem a zrovnoprávněním ve svém centralismu, neváhal zničit osvědčené rozdělení Německa na vévodství, hrabství a města, která se všechna těšila jisté míře nezávislosti.“*

Výňatek z jeho přednášky, kterou pronesl v Berlíně v roce 1937, ukazuje, jak Evola viděl Hitlerův nacionální socialismus jako karikaturu skutečného konzervativního řádu: *„Podle árijského prapůvodního pojetí je Impérium metafyzickou solární realitou. Nordické dědictví není polopřírodní, myslitelné pouze na základě krve a půdy, ale představuje spíše kulturní kategorii, původní transcendentní formu ducha, jejímiž jsou nordický typ, árijská rasa a obecná*

indogermánská morální podstata pouze vnějšími projevy. Rasa je základní postoj, duchovní síla, něco prvotního a tvůrčího. [...] To je skutečná úroveň, na kterou musí být povýšeny motivy a symboly, které nové Německo vyvolalo, pokud chce skutečně stát v čele odporu a útoku proti temným silám světové revoluce."

Don Miguel Serrano pojednává o Juliu Evolovi ve své knize Adolf Hitler: The Ultimate Avatar: *„Nemohu si nepovšimnout, že v tomto postoji významných latinských spisovatelů, protože mezi integrálními tradicionalisty nenajdeme žádného německého nacionálního socialistu, se pod zdáním, že chtějí projevit širokou kritičnost, velkorysost, objektivitu a „olympský" odstup, abychom použili jejich slov, skrývá pouze snaha nějak se zavděčit všemocnému Židovi, zalíbit se mu a zároveň ho prohlásit za svého nepřítele. Evola se odvažuje napsat, že „v Hitlerovi byl prvek nezdravého fanatismu, který se stavěl proti Židovi bez ústupků". Přes svůj obdiv k italskému spisovateli se musím od tohoto stanoviska distancovat. Hitler měl jako vždy svůj důvod.*

V rozhovoru s Juliem Evolou v jeho bytě na Via Corso Vittorio Emmanuele mi řekl, že ho Mussolini požádal, aby napsal novou rasovou teorii, která by byla protiváhou Rosenbergovy teorie. Měl to být „fašistický rasismus", odlišný od „nacistického rasismu" (jako by mohlo existovat více než jeden racialismus).

A tak se zrodila celá ta geniální evoluční koncepce „rasy těla", „rasy duše" a „rasy ducha", kterou označil antipatickým termínem „tradiční". Něco se ve mně rozechvělo, když jsem toto slovo slyšel, jako by přede mnou stál intelektuální společenský horolezec, literární vulgarista. Tento pojem převzal Evola od Guénona a přisoudil jej árijskému hinduismu, který se zmiňuje o jiných tělech odlišných od fyzických, jež by mohla být součástmi člověka, protože pokud existují jen potenciálně, jsou virtuální, rozvíjejí se cvičením jógy. Jsou to těla astrální, mentální, duchovní atd. Jako Němec Clauss, tvůrce psychoantropologie, nikdy nenazýval svou teorii „tradiční" nebo „tradicionalistickou". Byl ženatý se Semitkou, což vysvětluje jeho postoj k biologickému rasismu, který se snažil přebít svým psychickým rasismem, svou „rasou duše". […]

Pokud lze Evolovu a Claussovu teorii o rasách duše a ducha přijmout jako pohodlný prvek expozice, nakonec nejsou nutné, jen komplikují věc a slouží jen k tomu, aby se dalo mluvit o rasismu mezi míšenci a mestici, aniž by se to dotklo jejich citů, protože mulat nebo Ind mezi námi by si vždycky mohl myslet, že i když je jeho tělo barevné, jeho duše možná není. Existuje podezření, že Evola si vše vymyslel jen proto, aby mohl mluvit o rase k jižním Italům a Mussolinimu. A přestože jejich hrdost zůstává stát, skutečnost se nemění. […] Ve Vídni jsem si mohl přečíst interní komunikaci mezi několika centry SS, v níž se

doporučovalo, aby Juliu Evolovi nebyly poskytovány podmínky pro výklad „jeho esoteriky“. Pochopil jsem, že to bylo právě proto, že by Evola vyvolal zmatek. V samotné Itálii mu lepší zázemí poskytnuto nebylo. Byly to časy boje a muselo se zjednodušovat. Přesto je krásná „rasa těla“ dnešní Itálie výsledkem rasové selekce, která byla tehdy provedena v posledních letech fašismu a uskutečněna pod vlivem hitlerismu. Kéž by se něco podobného stalo i ve Španělsku.“

Serrano pokračuje: *„Dva tisíce let židovsko-křesťanské nadvlády způsobily, že se pojem pohanský stal pejorativním. Stejné chyby se dopustil i tak protikřesťansky zaměřený spisovatel jako Julius Evola, který tento termín zdiskreditoval kvůli nepochopení Rosenberga a nacionálního socialismu. Mám k dispozici jeho eseje „L'equivoco del Nuovo Paganesimo“ a „Paradosi dei temi: Paganesimo razzista, eguale iluminismo Liberale“. […] Kritika, kterou Evola vznesl na adresu gregoriánského státu, obyčejných mas, nacionálního socialismu, když tvrdil, že nachází rozdíl mezi totalitním státem a organickým státem, je nespravedlivá a je důsledkem neznalosti toho, co se tam dělo. Evola se pohyboval na povrchní stránce hitlerovského dění a pouze teoretizoval. […] Evola se mýlil, když se domníval, že Německo usiluje o zdrcující ekonomickou a sociální rovnost všech, o proletarizaci. […] V*

Hitlerově Německu se vše točilo kolem rasy, nikoliv kolem ekonomiky, a už vůbec ne kolem lichvy.“

My antievropané

Evropská dekadence

Současnou „civilizaci“ Západu čeká zásadní otřes, bez něhož je dříve či později odsouzena ke kolapsu.

Uskutečnila totiž nejúplnější zvrácení každého racionálního řádu věcí.

V říši matérie, zlata, strojů a čísel už není ani dechu, ani svobody, ani světla. Západ ztratil smysl rozkazu a poslušnosti. Ztratil smysl akce a kontemplace. Ztratil smysl hierarchie, duchovní moci, polobohů.

Už nezná přírodu. Ta už pro západního člověka není živým tělem tvořeným symboly, bohy a rituálními úkony - nádherným kosmem, v němž se člověk volně pohybuje jako „království v království“: místo toho se zvrhla v neprůhlednou a osudovou exterioritu, jejíž tajemství se profánní vědy snaží ignorovat drobnými zákony a malichernými hypotézami.

Západ již nezná Moudrost: nezná majestátní ticho těch, kteří ovládli sami sebe, zářivý klid Vidoucích, vynikající „sluneční“ skutečnost těch, v nichž se idea stala krví, životem a mocí. Moudrost byla vytlačena rétorikou „filozofie“ a „kultury“, říší profesorů, novinářů a

sportovců - schématem, programem, manifestem. Byla vytlačena sentimentální, náboženskou, humanitární kontaminací a rasou žvanilů, kteří tápou a šíleně spěchají, zatímco vyzdvihují „stávání se“ a „praxi“, protože ticho a kontemplace je děsí.

Západ už nezná stát: hodnotový stát, Impérium jako syntéza duchovnosti a královské moci, jako cesta k „nadsvětu“, jak ji znaly velké starověké civilizace - od Číny po Egypt, od Persie po Řím a Svatou říši římskou národa německého - se ponořila do buržoazní bídy trustu otroků a kolchozníků.

Co by mohla být válka, válka chtěná sama o sobě, jako hodnota nadřazená jak vítězství, tak prohře, jako ta posvátná cesta k duchovní realizaci - pro niž je nebeský domov Odinův, Valhalla, výsadou hrdinů padlých na bitevním poli; pro které je v islámu „svatá válka“, džihád, synonymem „cesty Boží“; pro které se v árijské Indii objevuje bojovník po boku askety a v klasickém starověku je *mors triumphalis* chápáno jako vítězství nad smrtí - tito impozantní evropští „aktivisté“ už nevědí, co taková válka je. Už neznají válečníky, ale jen vojáky, stačí jim roztržka, aby je zastrašila a donutila vrátit se k rétorice humanismu, pacifismu a sentimentalismu.

Evropa ztratila svou prostotu, ztratila své ústřední postavení, ztratila svůj život. Demokratické zlo a semitský jed ji rozežírají ve všech jejích kořenech - až po její zákony, vědy a spekulativní myšlení. Co se týče vůdců - osobností, které vynikají nikoli násilím, ani chamtivostí po zisku, ani schopností vykořisťovat otroky, nýbrž neochvějnými a transcendentními životními kvalitami -, ti neexistují. Evropa je jedním velkým netečným tělem, které je posedlé a roztříštěné úzkostí, kterou se nikdo neodvažuje vyjádřit, které má zlato místo krve, stroje a továrny místo masa, noviny místo mozku - beztvaré tělo, které se neklidně zmítá, poháněno nejasnými a nepředvídatelnými silami, které neúprosně drtí každého, kdo se mu snaží vzdorovat nebo se dokonce jen vyhnout jeho mechanismu.

Toho všeho je vysoce vychvalovaná „civilizace“ Západu schopna. To je vychvalovaný výsledek pověry o „pokroku“ - přesahující římskou imperialitu, dórské Řecko a všechny další vzorové formy velkých árijských prvotních civilizací.

A smyčka se denně stahuje kolem těch, kdo jsou ještě schopni velkého znechucení a velké vzpoury.

Nový symbol

Je v tomto světe na sklonku soumraku ještě možné osvobození a obnova?

Je v Evropě ještě dost sil, aby byla schopna převzít odpovědnost a vůli k takovému úkolu?

Nejsme ošizeni: teprve poté, co pochopíme velikost tohoto úkolu, budeme schopni jednat. Je třeba si uvědomit hrozivou realitu ničivého duchovního vývoje. Jeho kořeny sahají téměř až na půdu pravěku, jeho vrcholné fáze se shodují s těmi, které současní lidé vyzdvihují jako hodnoty nezbytné pro civilizaci a jejichž vlivy se dnes projevují ve všech oblastech myšlení a jednání.

Nejedná se o žádné kompromisy či přizpůsobení. Je zapotřebí síly nového středověku. Je nutná změna, vnitřní i vnější, barbarské čistoty. Filosofie, „kultura“, každodenní politika: s tím vším je konec. Nejde o to přesunout se na druhou stranu tohoto lože agónie. Jde o to, abychom se konečně probudili a postavili se na vlastní nohy.

Tu a tam ještě existují lidé, kteří si pamatují dávnou vznešenost, ale nyní si jako jednotlivci všímají nesnesitelného nepohodlí a cítí se být nuceni reagovat,

někdy v jedné kulturní oblasti, jindy v jiné. Dříve než bude pozdě, je třeba vrátit těmto rozptýleným mužům do jejich vědomí cestu k vrcholům, za všechny hranice a soukromé zájmy, které v současnosti vyčerpávají jejich síly. Neúnavná činnost musí zajistit, aby se jejich nejčistší síla dokázala odhalit jako něco neviditelného, co je připraveno rozbít špinavou krustu rétoriky, sentimentalismu, moralismu a pokrytecké religiozity, kterou Západ vše překryl a polidštil. Kdokoli pronikne do chrámu - i kdyby to byl barbar - má nezpochybnitelnou povinnost vyhnat jako rozvraceče všechny ty, kteří si v „civilizované" Evropě vytvořili monopol na „Ducha", Dobro a Zlo, Vědu a Božství a vydělávají na tom a prohlašují se za jejich obhájce, zatímco ve skutečnosti znají jen hmotu a to, co nad hmotu navrstvila slova, strach a lidská pověra.

K tomu všemu budiž řečeno: „Dost!", aby se někteří lidé mohli vrátit k dlouhým cestám, dlouhým rizikům, dlouhým pohledům a dlouhému mlčení; aby opět zavál vítr otevřeného moře - vítr nordické prapůvodní tradice - a probudil dřímající muže Západu. Antifilosofie, antihumanitarismus, antiliteratura, anti „náboženství", to je předpoklad. Je třeba říci „dost!" estetizacím a idealismům; „dost!" žízni duše, která si vytváří

semitského Boha, aby ho uctívala a prosila; dost „potřebě“, která spojuje žebravé lidi společnými svazky, aby jim ve jménu vzájemné závislosti dala ten podstatný charakter, který každému z nich chybí.

Musíme přejít nad to všechno a mimo to, s jistými čistými silami. Pak před ně bude postaven úkol, který překračuje „politiku“, který překračuje sociální předsudky a který nebere ohled na senzační gesta a povrchní široký apel a který je takový, že energická fyzická síla nad osobami a věcmi už nemůže být k ničemu užitečná.

V tichu, tvrdou disciplínou, sebeovládáním a sebepřekonáváním, houževnatým a energickým individuálním úsilím musíme vytvořit elitu, v níž ožije „solární“ Moudrost: ta *virtus*, která se nedá vyslovit, která vyvěrá z hlubin citů a duše a nedokazuje se argumenty a knihami, ale tvůrčími činy.

Musíme se znovu probudit k obnovenému, zduchovnělému a asketickému vnímání světa nikoli jako filozofického pojmu, ale jako něčeho, co vibruje v naší krvi: k vnímání světa jako síly, k vnímání světa jako rytmu, k vnímání světa jako obětního aktu. Tento pocit vytvoří silné, tvrdé a energické charaktery, bytosti

stvořené ze síly a jen síly, otevřené onomu pocitu svobody a ušlechtilosti, onomu kosmickému dechu, o němž „mrtví“ v Evropě mnoho básnili, a přitom ani nepocítili jeho závan.

Proti světské, demokratické a materiální vědě, vždy relativní a podmíněné, otročící jevům a nepochopitelným zákonům, hluché k nejhlubší realitě člověka, je třeba znovu probudit - v této elitě - posvátnou, vnitřní, tajnou a tvůrčí vědu, vědu o seberealizaci a „sebezdokonalení“, vědu, která vede ke skrytým silám, jež řídí náš organismus a jsou spojeny s neviditelnými kořeny tempa a věcí samotných, a která vytváří nad těmito silami vládu; takže ne jako mýtus, ale jako nejpozitivnější ze skutečností se někteří lidé znovuzrodí jako bytosti, které již nepatří k „životu“, ale k „více než životu“ a jsou schopny transcendentního jednání.

Budou existovat Vůdci, rasa Vůdců. Neviditelní Vůdci, kteří nemluví a neprojevují se, ale jejichž činnost nezakouší odpor a kteří dokáží vše. Pak bude na Západě opět existovat centrum - na Západě bez centra.

Je naprosto mylné domnívat se, že můžeme dosáhnout obnovy, pokud nebude znovu nastolena hierarchie, to znamená, pokud nad nižší formy - spjaté se

zemí a hmotou, s člověkem a lidstvem - nepostavíme vyšší zákon, vyšší právo, vyšší řád, který může najít potvrzení pouze v živé realitě Vůdců.

Je naprosto mylné domnívat se, že stát může být něčím jiným než *civitas diaboli*, pokud znovu nepovstane jako Impérium, a je také chybou snažit se budovat říši na základě ekonomických, vojenských, průmyslových nebo dokonce „ideových" či nacionalistických faktorů. Impérium je podle prvotního pojetí zakořeněného v Tradici něčím transcendentním a mohou jí dosáhnout jen ti, kdo mají sílu překonat malicherný život drobných lidí s jejich choutkami, sentimentalitou, úzkou národní hrdostí, „hodnotami", „nehodnotami" a bohy.

Prastaří to pochopili, když na vrcholu své hierarchie uctívali bytosti, jejichž královská přirozenost se spojovala se sakrální, v nichž světská moc byla prostoupena duchovní autoritou přirozeností „již ne lidských", nositelů tajemné a nepřemožitelné síly „vítězství" a „štěstí"; když prožívali jakousi „svatou válku", která žila v každé válce, něco univerzálního, ničivého, co vše orientovalo a uspořádávalo - s čistotou a osudem velkých sil přírody.

Pochopí to ti, kdo ještě mohou nebo chtějí klást odpor? Pochopí, že žádná jiná alternativa neexistuje? Že neexistuje žádný jiný duch, který by - byť v jiných formách a podobách - měl být znovu probuzen? Že toto je podmínka, pro kterou jakákoli „revoluce“ vůbec nemůže být jen banální kontingentní událostí v jednom národě, ale může se stát univerzálním konceptem, prvním paprskem světla v husté mlze „temného věku“ západní *kaliyugy*? Počátkem skutečné obnovy, jediné možné nápravy?

Primordiální nordicko-solární tradice

Odvolávali jsme se na primordiální nordickou tradici. Není to mýtus, je to naše pravda. Skutečně, v nejodlehlejší prehistorii, kde pozitivistická pověra postulovala až donedávna v jeskyních žijící opice, existovala primordiální, jednotná a mocná civilizace, jejíž ozvěna dodnes zaznívá ve všem, co nám minulost nabízí jako věčný symbol.

Íránci mluví o *Airyanem Vaejah*, který se nachází na nejzazším severu, a vidí v něm první stvoření „boha světla“, původ svého rodu a také sídlo „slávy“ - *hvareno* - oné mystické síly, která je charakteristická pro árijskou

rasu a zejména mimo její božské krále; vidí v něm - symbolicky - „místo“, kde se mělo poprvé zjevit válečnické náboženství Zarathustry.

Indoárijská tradice zná *Shveta-dvipu*, „Ostrov slávy“, který se rovněž nachází na dalekém severu, kde sídlí Narajána, ten, který „je světlo“ a „stojí nad vodami“, tedy nad kauzalitou událostí. Hovoří se zde také o *Uttarakuru*, nordické prarodině; tím, co se rozumí nordickou, je sluneční cesta bohů – *deva-yana* - a výraz uttara konotuje pojem všeho, co je vznešené, ušlechtilé a nadřazené - toho, co lze v přeneseném smyslu nazvat *arya*, árijský - podle pojmu „nordický“.

Achájsko-dórské kmeny jsou opět dědici legendárních nordických Hyperborejců: odtud pocházel nejcharakterističtější bůh a hrdina tohoto rodu - sluneční Apollón, hubitel hada Pýthóna; odtud měl pocházet Herkules - spojenec olympského boha v boji proti obrům, hubitel Amazonek a živlů, „spravedlivý dobyvatel“, jehož mnozí řečtí a římští králové se později považovali takříkajíc za jeho avatary - odtud měl být nesen olivovník, jehož větvemi byli korunováni vítězové (Pindar).

V Helladě se však toto nordické téma navíc mísí s tématem Thule, tajemné nordické země, která se někdy

stává „ostrovem hrdinů“ a „zemí nesmrtelných“, kde vládne blonďatý Rhadamanthus, „ostrovem Slunce“ - *Thule ultima a sole nomens habens* -, jehož památka zůstala tak živá, že, přesvědčen, že ji v Británii poznal, táhl tam Constantius Chlorus se svými legiemi ani ne tak pro vojenskou slávu, jako spíše proto, aby dosáhl země, „která je nejblíže nebi a posvátnější než všechny ostatní kraje“, ve smyslu, že tímto způsobem předjímá svou apoteózu jako Caesar.

V nordicko-germánské tradici se často Asgard, domov Aesirů a zesnulých hrdinů, překrývá s jiným božským sídlem téhož druhu; a nordičtí králové, kteří byli považováni za polobohy a Aesir - *semideos id est ansis* - a přinesli svým národům vítězství svou mystickou mocí „osudu“, přenesli původ své dynastie do této „božské“ země.

V galských tradicích existuje Avalon, z něhož pochází čistý božský rod *Tuatha de Danann*, hrdinní dobyvatelé prehistorického Irska, mezi nimiž hrdina Ogma odpovídá právě dórskému Herkulovi - Avalon, který se na druhé straně prolíná do *Tir nam Beo*, „Země živých“, království Boadaga, „Vítězného“.

I Aztékové mají svou zemi původu na severu - inj Aztlan, které se také říká „Bílá země“ nebo „Země světla“, kterou opustili pod vedením boha-válečníka Huitzilopochtliho: proto si také Toltékové nárokují jako sídlo původu Tlalocan, Tollan nebo Tula, které je stejně jako řecké Thule také „Zemí slunce“ a splývá s „rájem“ králů a hrdinů padlých na bojišti.

To jsou jen některé z harmonických odkazů, které lze vysledovat v nejrůznějších tradicích jako vzpomínku na prapůvodní severskou civilizaci a vlast, v níž se přesněji řečeno spojuje transcendentní nadlidská spiritualita s heroickým, královským a triumfálním prvkem: k formě vítězící nad chaosem, k nadlidskosti triumfující nad vším lidským a telurickým, k „solárnosti“ jako principiálnímu symbolu transcendentní mužnosti, jako ideálu důstojnosti, která v řádu duchovních sil odpovídá panovníkovi, hrdinovi, vládci v materiální rovině. A zatímco stopy tradice sahají k cestě ze severu na jih, ze západu na východ, kterou prošly rasy uchovávající tohoto ducha, největší formace árijských národů v novější době svědčí kvalitou svých nejčistších hodnot a náboženství o svých nejcharakterističtějších božstvech a institucích, typické pro tuto sílu a tuto civilizaci, stejně jako o boji proti podřadným jižním rasám, které jsou

spjaty se zemí a duchem země, s „démonickou“ a iracionální částí své bytosti, s promiskuitní, kolektivní, totemickou, chaotickou či „titánskou“.

Na druhé straně se však - a o tom svědčí již předchozí zmínky - dějiny staly metahistorií: zatímco „Země živých“, „Pevnost hrdinů“, „Ostrov slunce“ obsahovaly na jedné straně tajemství původu, na druhé straně odhalovaly tajemství cesty ke znovuzrození, k nesmrtelnosti a k nadlidské moci: cesty, která může do značné míry vést k tradiční královské důstojnosti. Historické faktory se tak staly duchovními faktory, královská tradice se stala Tradicí v transcendentním smyslu, a tedy něčím, co je nad časem neustále přítomné. Symboly, znamení a ságy nám skrytým způsobem vyprávějí o jedinečné Tradici, aby nám ukázaly „jedinečnou ortodoxii“, kde bylo vždy dosaženo odpovídajících vrcholů, kde „solární" duchovnost vždy převyšovala nižší síly.

Tak se v pozdějších dobách, již spjatých s osudem zatemnění „božského“ - Ragnarokem - mezi národy rozptýlenými v jejich silách a jejich vůdcích, stal ‚nordický‘ rasový prvek, odpoutávající se od „duchovní“ sféry, k níž původně patřil, kategorií, obecným typem civilizace a chování protikladným nadlidskému, který lze

nalézt i tam, kde nezůstala žádná vzpomínka na národnostní souvztažnost v užším slova smyslu; typem, který tedy může znovu sjednotit jejich rozmanité civilizace, když odhalí jejich duchovní formativní sílu, stejně jako v rámci oné prapůvodní tradice ovlivňovala nižší prvky a mnohotvárnost hmoty.

Proto je třeba pohanské Římany považovat za poslední velký tvůrčí čin nordického ducha, za poslední univerzální pokus, do značné míry úspěšný po celý cyklus, vzkřísit síly světa v podobě hrdinské, sluneční a mužné civilizace: civilizace, která byla uzavřena mystickému eskapismu; která byla věrná aristokraticko-árijskému typu *patres*, pánů kopí a patriotismu; která byla tajemně potvrzena nordickými insigniemi vlka, orla a sekery; který žil především v olympském válečnickém kultu Dia a Herkula, Apollóna a Marse v pocitu, že za svou velikost a *aeternitas* vděčí božskému; v činu jako obřadu a obřadu jako činu, v křišťálově čistém a přitom silném prožitku nadpřirozena, který byl uznáván v samotné říši a vrcholil v symbolu Caesara jako *numena*.

Pád pohanského Říma je pádem největší tradiční a solární bašty a není těžké rozpoznat v silách, které k tomuto pádu hlavně přispěly, tytéž síly, které připravily

půdu pro všechny následné derivace a postupné degenerace, jež vedly k současnému stavu Evropy.

Ve svém frenetickém drcení každé hierarchie, ve svém vyvyšování slabých, neprivilegovaných, těch bez rodu a bez tradice, ve svém odporu ke všemu, co je síla, hrdost, moudrost a aristokracie, a ve svém nesmiřitelném a proselytském fanatismu semitská vlna, temná a barbarská, nepřítel sebe sama i světa, byla ve skutečnosti jedem pro velikost Říma, galvanizující látkou pro všechny ostatní asijsko-jižní faktory úpadku, které tehdy pronikly do struktur Říma, a největší příčinou úpadku Západu.

Semitizace řecko-římského a později i celého nordického světa, ke které z velké části došlo prostřednictvím šíření křesťanství, byla ve skutečnosti vzpourou nižších vrstev té rasy, díky jejímuž podrobení vytvořily árijsko-pohanské národy svoji oslnivou kulturu. Duch Izraele, který předurčil kolektivní pocit „viny“ a snahu o „vykoupení“ a zjevně se projevil během úpadku aristokratické tradice starobylých patriarchů, probudil k životu nejnižší síly egejsko-pelasgického telurismu dříve potlačeného achájskými kmeny; vyvedl do bojové arény kastu *šúdrů*, takzvanou „temnou“ kastu a démonickou kastu *asurů*, nad kterými v Indii ční, jako

forma nad chaosem, hierarchie tří vyšších kast podruhé narozených- *dvidža*– těsně se blížící bráhmánům a králům, kteří tam jsou uctíváni jako „velicí bohové v lidské podobě“. Tentýž duch sjednotil síly, které jsou v mýtech reprezentované obrazem nordických obrů (*rinthursi*) nebo hord Gogů a Magogů, kterým Alexandr Veliký přehradil cestu symbolickou železnou stěnou.

Tyto síly jsou duchovně ukotvené v křesťanství. Na jedné straně, ve své umírněné formě a zastoupené katolickou církví, obnovily lunární duchovnost tj. duchovnost, jejímž archetypem a středem však již nebyl „hrdina“ ani sakrální vládce a ani solární iniciace, ale světec odevzdaně skloněný před Bohem, a jejímž ideálem již nebyla válečnicko-posvátná hierarchie a „sláva“, ale bratrské soužití a láska k bližnímu (*caritas*)**;** na straně druhé vidíme v reformaci a humanismu již jen otevřeně anarchistickou, destruktivní, anti-tradiční a anti-duchovní povahu těchto sil.

I v politických revolucích, v „liberalismu“ a v kolektivizaci působí téže síly, které lidstvo vedou od katastrofy ke katastrofě. Ve všech formách moderní společnosti – ve vědě, v právu, v přeludu technického pokroku a ve víře v všemohoucnost strojů se, paradoxně, projevuje tento duch, triumfuje právě tato nivelizující

vůle, vůle k mnohosti, nenávist k hierarchii, ke kvalitě a k rozdílům. A stále těsnější jsou kolektivní pouta vytvořená úplnou absencí soběstačnosti neklidného rodu otroků.

Když se židokřesťanský mysticismus potkal s orficko-dionýským patosem (který pro dórsko-nordické Řecko už znamenal zkreslení starých olympských kultů) a s národním mysticismem Isidy, který do Řecka přišel po pádu solární egyptské tradice, tu ze smíšení mesianismu, chiliasmu a náboženství říšského plebsu vznikl element „vášně“ a „vzrušení“ – namísto Caesarova vznešeného klidu, namísto vyváženého majestátu Homérových hrdinů, namísto očištěné duchovnosti a autarkického ideálu pohanského „filosofa“ a zasvěcence – element, který je základem pro všechna současná zkreslení v romantickém a iracionálním smyslu.

Po sekularizaci zplodil tentýž mysticismus i smyšlenky „aktivismu“ a „faustismu“, moderní pověrčivou víru v pokrok, semitskou mystiku instinktů a „élan vital“ – dokonce v takové míře, že nutí samostatná individua a celé národy pohybovat se směrem, kterým by samy směřovat nechtěly.

Z této katastrofy povstala proti žido-křesťanskému proudu ještě jedna síla; proto, aby vyzdvihla energickou alternativu dalšího běhu duchovní historie Západu. Byla to tradice íránských Árjů, která se obnovila ve formě bojovného kultu Mithry, avatára pradávného árijského boha světlého nebe, „pána Slunce“, „usmrtitele býka“, hrdiny s pochodní a sekerou, symbolu nového narození „skrze moc“, kterého synkretický (ale neméně významný) mýtus ztotožňuje s hyperborejským bohem zlatého věku. Nicméně určité neviditelné síly zadusily i tuto „solární možnost“. A došlo tedy k poslednímu velkému odporu: ke Svaté říši římské národa německého.

V takzvaných „barbarech“ se ve skutečnosti setkáváme s rasami blízkými achájské, paleo-íránské, paleo-římské a celkově nordicko-árijské, dochovanými ve stavu předhistorické čistoty. A třebaže se invaze „barbarů“ může z materiálního hlediska již asiatizované a semitizované říše ukazovat jako destruktivní, přesto se však, podíváme-li se na věc z vyššího zorného úhlu, projevuje přirozeným posilujícím proudem heroického ducha a kontaktem se silou duchovně blízkou té, které jsou pohanští Římané zavázáni za svůj solární majestát. Tak se ve světě znovu zrodil starý římský symbol bezprostředně zaštítěný silami Severu.

Jako na světovou kulturu říšského feudálního středověku, právě takto musíme na onu kulturu pohlížet, nehledě na její čistě nominální křesťanství. Promluvila v ní nordicko-římská duchovnost, jejímž vojskem bylo rytířstvo, nadpolitickým centrem byl říšský ideál ghibellinů, rituálem bylo pořádání křížových výprav – spíše se jednalo o návrat k pohanské ideji *mors triumphalis* nežli o odpověď na čistě vnější náboženský podnět – její tajnou duší, která vzdorovala křesťanství a zůstala věrná daleko starší a vyšší tradici, bylo to, co skrytě přežívalo v legendách, mýtech a mezi válečnickými rytířskými zasvěcenci od templářů a rytířů Grálu po *fideli d'amore*. Po pádu středověké kultury, po potopení evropského jara sálajícího z její mladé krve, po osvobození z pout sil, které spěly k sekularizaci, partikularismu a rozkladnému humanismu, je otevřena cesta k poslední katastrofě.

Síla Tradice se z viditelné proměnila na neviditelnou, stala se tajným odkazem, který nemnozí tajně předávají nemnohým. Dnes o ní vědí jen jednotlivci - skrze mlhavé předtuchy, které jsou ještě příliš lidské a příliš materiální. Jsou to ti, kteří následují své vnitřní instinkty a chápou je jako znamení velikého vzdoru, ti, kteří skládají přísahu symbolům svastiky, orla a sekery. Tito lidé – někde

naprosto neznámí a jinde zářící jako tragický meteor Friedrich Nietzsche –neodolávají břemeni pravdy, ta je pro ně příliš těžká a příliš ohromná. Ona očekává jiné – ty, kteří ji dokáží pochopit a nechat se jí natolik prostoupit, že ještě jednou, brutálně a chladnokrevně, stanou před svými nepřáteli ve velikém povznesení, ve veliké bitvě: to na nich bude brzy záviset, zda Západ zahyne definitivně nebo se mu poštěstí přežít nový úsvit.

My, pohanští imperialisté

Kruh se uzavírá a prastarý mýtus – původně íránský, než jej převzali Židé – popisující v apokalyptických barvách „poslední soud," nám nyní přikazuje následující: separaci „vyvoleného lidu" od těch, kdo na „konci světa" – nutno dodat našeho světa, naší civilizace – nadobro zmizí.

Voláme po rozhodném, bezpodmínečném a uceleném návratu k nordické pohanské tradici. Skoncovali jsme se všemi kompromisy, každou slabostí a shovívavostí vůči všemu, co kdy v návaznosti na své semitsko-křesťanské kořeny nakazilo naši krev a myšlení. Bez návratu k této tradici neexistuje žádné osvobození, žádná opravdová obroda, ani přechod k pravým

hodnotám ducha, moci, hierarchie a Impéria. Taková je pravda nepřipouštějící žádné pochybnosti. Anti-Evropa, anti-semitismus a anti-křesťanství, to je náš slogan. Podle nejsměšnějších a nejabsurdnějších bajek je pohanství synonymem pro materialismus a korupci, a zároveň exotické a anti-árijské náboženství vytvořené za účelem našeho úpadku je vykreslováno coby nejvýjimečnější syntéza všeho duchovního, jakoby celá věčná historie civilizací již byla dávno předurčena. Nemluvě o tom, jak je tato pověra stále pevně zakořeněna v současné „učených" názorech!

Nikoli! Živoucí a imanentní duch, jenž se projevuje moudrostí a silou nadčlověka, a slávou Králů a Vítězů nepodlehl semitské nákaze. Naše pohanství, naše tradice uprostřed rozlehlého moře národů, které jej roznesly ze Severu na Jih a ze Západu na Východ, jej poznaly. A kdokoli, kdo se dnes postaví proti evropské chorobě a evropskému náboženství, není jeho popíračem, nýbrž naopak upevňovatelem – jediným, kdo skutečně chápe pravý smysl upevňování.

Proto jsme dnes svědky obnovy nordické pohanské tradice a voláním po restauraci jejích hodnot v rámci pohanského imperialismu. Osoba mluvčího a ostatních, kteří se k němu přidají ve stejném duchovním

rozpoložení – stranou stojící, citově apatičtí a nekompromisně aristokratičtí v tomto světě obchodníků, porobených a deviantů – zmizí tváří v tvář této jedinečné realitě, která jejich prostřednictvím promlouvá k nezlomené a neporažené Evropě, k těm, kteří stále nesložili zbraně, k těm, kterým bude patřit zítřek.

Podaří se nám pochopit, že se nejedná o záležitost slov, utopií nebo romantického blouznění, nýbrž o nejpozitivnější a nejmocnější realitu, jež čeká, kdy bude exhumována všehoschopnými jedinci pomocí aktivity, v porovnání s níž vše, co dnes pro široké masy znamená „reakce", nebude naprosto ničím? Rozpoznáme, že mnohatisícové šiky se tísní v temnotě v očekávání těch, kteří se postarají o jejich osvobození?

Vyměnit naši tradici za kteroukoli z nových pseudotradic nebo jinou ze západních myšlenkových koncepcí, z nichž všechny jsou nevyléčitelně nakaženy semitským duchem, by bylo jednou z nejabsurdnějších chyb. Prastaré síly naší rasy nás dnes v této rozhodující fázi v historii Západu naposledy staví před dilema: věrnost nebo zrada. Naše obnova je pouhou nicneříkající frází, pokud nebude v prvé řadě postavena na „solární" obnově, obnově pohanské duchovnosti. Bylo by zcela zřetelným paradoxem se dovolávat obrany nordické nebo

římské tradice, aniž bychom nevedli v patrnosti ty síly, jež kdysi nemalou měrou přispěly k úpadku našich tradic – křísit ideál Impéria a nepovšimnout si, že semitsko-křesťanská vize světa, zbavena své masky, značí popření duchovních předpokladů pro Impérium. Bez ohledu na dílčí cíle, nahodilé zájmy, vášně a osobní či stranická pouta – kdo z těch, kteří jsou připraveni povstat na germánské a románské půdě, znovu pozvedne pochodeň nordické pohanské tradice?

Naléhavě voláme, musíme tak učinit. Nechceme ani pouze doufat, nebo rezignovat, ani podstoupit změny pod rouškou něčeho, co se za ně pouze samo považuje.

Takové jsou hodnoty, jež vyznáváme. Správné okolnosti a lidé se mohou objevit, jejich prostřednictvím pak budou nebo nebudou schopny vtisknout formu a obsah danému období i ve smyslu dočasných a pomíjivých věcí – to je však něčím, co nás vskutku nemusí až tak zajímat jako ty, jejichž pravda se zastaví před branami těchto možností.

Podmínky pro Impérium

Úpadek imperiální myšlenky

Tak jako se živé tělo udržuje jen do té míry, do jaké mu vládne duše, tak je každá společenská organizace, která není zakořeněna v duchovní realitě, nejistá a nepevná, neschopná udržet si svou sílu a identitu pod náporem různých sil; není správně organismem, ale spíše složeninou, agregátem.

Skutečná příčina úpadku politické ideje na současném Západě spočívá v tom, že duchovní hodnoty, které kdysi dusily společenský řád, se postupně vytratily a nikdo je zatím nedokázal ničím nahradit. Problém byl redukován na úroveň ekonomických, průmyslových, vojenských, administrativních nebo nanejvýš sentimentálních faktorů, aniž by se vzalo v úvahu, že to všechno je jen pouhá hmota, nutná, dokud chcete, ale nikdy ne dostačující, a stejně málo schopná vytvořit silný, rozumný a soběstačný řád, jako by prosté setkání mechanických sil mohlo vytvořit živou bytost.

Neorganičnost, exteriorita - to jsou dominantní charakteristiky současných sociálních „organizací“. Že vyšší má být určováno nižším; že právo a řád, místo aby byly ospravedlněny aristokracií, rozdílem kvality,

duchovní hierarchií, mají být založeny na podmíněném svazku vyrovnávání zájmů a chtivosti anonymního davu, který je již zbaven jakékoli vyšší citlivosti - takový je základní omyl stojící v základu těchto organizací.

Kořeny této degenerace sahají do daleké minulosti, právě do období, kdy se poprvé objevily procesy úpadku nordicko-solární tradice. Souvisí s oddělením dvou mocí, s rozdělením královských a posvátných principů, s dualismem, díky němuž se na jedné straně utvářela materiální virilita - světský stát a jeho panovník s čistě světskými a, skoro bychom chtěli říci, luciferskými hodnotami - a na druhé straně lunární, antinordická a antiaristokratická spiritualita, spiritualita „kněžského“ a „náboženského“ typu, která si však nárokuje právo na svrchovanost.

Vytvoření kněžské kasty jako samostatné vládnoucí kasty nutně vedlo k znesvěcení, sekularizaci a zhmotnění politické myšlenky: vše ostatní je jen důsledkem toho. První antitradiční revolucí byla ta, v níž kněz nahradil „božského krále“ a „náboženství“ zaujalo místo elit, které byly nositeli sluneční, vítězné a aristokratické spirituality.

Jevy tohoto typu lze pozorovat již na prahu prehistorie, v předkřesťanském i nekřesťanském světě:

téměř vždy však narážely na reakce, které omezovaly jejich vliv a bránily možnosti dalších pádů. Dokonce i v Indii, kde se kasta bráhmanů často stávala kastou kněžskou, se přes všechny ozvěny duchovnosti vlastní vyšší kastě udržela kasta kšatrijů a Buddha - stejně jako Zarathustra - byl asketa královské krve.

Teprve na Západě, s nástupem semitského náboženství a semitského ducha, se tento rozvrat zdá být rozhodující a z různých hledisek neodstranitelný.

Primitivní křesťanství s transcendentálními hodnotami, které všechny vedly v očekávání onoho „království“, které „není z tohoto světa“, s charakteristickou semitskou vůlí podřídit se Bohu a pokořit stvoření, rozbilo „solární" syntézu duchovnosti a politiky, královské moci a božství, kterou znal antický svět.

Galilejská doktrína by sama o sobě, ve svém hlubokém pohrdání všemi světskými záležitostmi, mohla znemožnit nejen stát, ale i samotnou společnost. Avšak na selhání oživujícího pramene této nauky - příchodu „Království“, v němž budou všechny hodnoty vyměněny a pokorní povýšeni - se projevil duch a nesmiřitelnost prvotní nauky; vznikly nové síly, aby ve světě ponechaly

prostor pro to, co „není z tohoto světa“. Došlo k normalizaci. Bylo dosaženo kompromisu. Semitskému prvku se podařilo dobýt univerzální symbol římskosti. Katolická církev, hybridní útvar, v němž romanizace, tedy pohanizace, některých aspektů původního učení nezabránila tomu, aby „lunární" kněžská a ženská idea spirituality nezaujala zároveň ústřední postavení: atmosféra těch, kteří „věří“ a „milují“, kteří jsou pouhými syny a služebníky „Boha“ a kteří předávají právo svrchovanosti svému bratrskému společenství (Matce církvi), pojatému takříkajíc gyneokraticky.

Stanovme si tento bod bez pochybností. Křesťanství je jedna věc, katolicismus druhá. Křesťanství jako takové, tj. ve svém primitivním semitském a revolučním aspektu, je mystickou obdobou včerejší francouzské revoluce a dnešního komunismu a socialismu. Křesťanství jako katolická církev místo toho částečně přejímá některé formy pohansko-římské organizace: něco naprosto rozporuplného, protože tyto formy se propůjčují obsahu, systému hodnot a víry, který je protikladem „solárního" ducha římského pohanství; stojí proti tomuto duchu.

V tomto vnitřním rozporu spočívá příčina neúspěchu hegemonického nároku církve, její neschopnosti skutečně převzít dědictví toho, co bylo

zničeno asijsko-semitským povstáním: Římská imperialita a univerzalita.

Katolická církev totiž není natolik pohanská, aby tento dualismus zcela zrušila: proto rozlišuje a odděluje duchovní oblast od politické, péči o duše od péče o lidi. Pak se marně snaží obě části opět spojit. Ocitá se ve svízelné situaci bez východiska.

Postoj guelfů, kteří odmítali uznat možnost autonomního světského státu vůči církvi a požadovali úplné podřízení orla kříži, byl důsledný. Kdyby k tomu však došlo, co by církvi zůstalo, co by jí umožnilo nazývat se stále křesťanskou - hlásit se k dědictví toho, kdo učil odříkání, marnosti světských starostí a přirozené rovnosti lidí jako otroků Boha, jehož království není z tohoto světa? Jak by bylo možné udržet panství a hierarchii, kdyby ne tím, že by ve skutečnosti přijala pohanskou hodnotu úspěchu, imanence a vynikání? Právě to se stalo církvi v jejím zlatém věku, ve středověku, kdy na chvíli, povzbuzena částečnou romanizací nordicko-germánského ducha, působila dojmem, že chce skutečně obsáhnout všechny národy Západu v ekumenické jednotě. Byla to však fata morgana, něco bez trvalé skutečnosti - v podstatě jen prezentace problému v podobě řešení, *de facto* řešení rozporu, nikoli však *de iure*.

Pak ovšem zůstává neshoda neodstranitelná, protože impérium, které je skutečně impériem, nemůže tolerovat církev, která by stála nad ním jako samostatná organizace. Impérium, jehož panství je čistě materiální, jistě může nechat církev koexistovat s ním, a dokonce se do něj zapojit ve věcech, které se týkají péče o duchovní věci, na nichž hypoteticky nemá zájem. Takové Impérium je však pro nás, jak jsme řekli výše, pouze zdánlivým Impériem. Impérium je jím pouze tehdy, když jím prostupuje imanentní duchovnost; je však zřejmé, že skutečné Impérium tohoto druhu nemůže uznávat žádnou organizaci, která si nárokuje výsadní právo týkající se věcí ducha. Deautorizuje a vytěsní každou církev a postaví se na její místo čistě a jednoduše jako pravá a jediná církev: tak či onak, vědomě či nevědomě, dojde k návratu k pohanskému a árijskému pojetí, k solární syntéze královské moci a kněžství, k „Sacrum Imperium".

Zamyslíme-li se pozorněji nad imperiální ideou, která se ve středověku prosadila proti církvi, především díky Hohenstaufenům, můžeme si všimnout právě tohoto: nejde o vzpouru světské moci proti duchovní autoritě, ale o boj dvou autorit stejné duchovní povahy, z nichž každá si nárokuje nadpřirozený původ a určení a

univerzální a nadpolitický zákon. Na jedné straně se v Impériu, i když ne bez ústupků a kompromisů, vrací pohanská idea božského krále, posvátného vládce, *lex animata in terris*, živoucího centra pro vztahy proměňujícího se válečnického *fides*, zosobnění mužného a hrdinského pólu ducha. Na druhé straně v církvi přežívá princip duchovní kastrace a „kněžské" pravdy, lunární pól ducha, který se snaží bezohledně a jakýmikoliv prostředky podporovat a žehnat otrokům a kupcům v jejich vzpouře proti Impériu (Komuny) a bránit jeho obnově, aby si mohl uchovat svou nadvládu.

V zápase mezi těmito dvěma velkými idejemi máme, jak jsme řekli, poslední duchovní záblesk Západu. Pak následovala fáze uvolňování a postupného oddělování. Jestliže se nakonec moderní stát osamostatnil od církve, stalo se tak jen proto, že poklesl od duchovního a univerzálního principu Impéria k pluralistickému a plebejskému principu „národa"; protože zapomněl, co znamená královská moc v tradičním smyslu; protože nevěděla, že politický problém je neoddělitelný od problému náboženského, a nezajímala se o každou otázku, která přesahovala materiální zájmy a nároky jednotlivých ras a národů; opustila pole všech zásahů

humanismu a takzvané „svobody myšlení“ a snížila se na pouhou světskou moc.

Tak se dostáváme k současným horizontům, v nichž vidíme na jedné straně v podstatě sekulární a antiaristokratický stát, který se vyčerpává v ekonomických, vojenských a administrativních problémech a v podstatě odmítá jakoukoli autoritu ve věcech ducha, a na druhé straně lunární náboženství, rozervané schizmatem, které se nezajímalo o politiku a bylo redukováno v podobě katolické církve, na jakési velké mezinárodní sdružení věřících, schopné pouze mdlého paternalismu, který se projevuje v podobě okázalé a zbytečné péče o spásu lidí - z nichž každý jde svou vlastní cestou, aniž by se řídil nějakým náboženským impulsem - nebo o spásu „duší“ - které všechny ztratily vnitřní, živý, konkrétní, mužný smysl pro duchovní realitu.

Tento stav již nelze déle snášet - nebo alespoň ti, kdo chtějí vážně mluvit o recitaci, ti, kdo nechtějí ustoupit od ničeho, pro co platí ironické rčení *„Plus ca change, plus c'est la meme chose“*, nesmí toto odříkání, toto trápení déle připustit.

Z krize západního světa vede jen jediná cesta, a to obnovení absolutní syntézy dvou mocí, politické a posvátné, královské a duchovní, na základě árijsko-pohanské vize světa a zárodku vyšších forem prospěchu, života a individuality - jako počátku nové univerzality.

Ať nám nikdo nevyčítá anachronismus. Téhož ducha lze vyvolat i v jiných podobách. Aby byl překonán sekulární úpadek politické ideje, aby stát znovu nabyl nadpřirozeného významu a představoval vrchol vítězství nad chaosem - to je ústřední bod.

Abstraktní „religiozita“ a politický realismus nám leží v žaludku. Tuto paralyzující antitezi je třeba zlomit ve jménu našeho znovuzrození a tradice.

Protestantská deviace a naše protireformace

Již jsme se zmínili o tom, že mesiášsko-galilejské učení si podle svého původního charakteru vůbec nekladlo za cíl vytvořit novou formu společenského života, nebo dokonce náboženství. Mělo čistě anarchistický, protispolečenský, poraženecký charakter, rozvracející každý racionální řád věcí. Obsedantně ji prostupoval jediný zájem: spása duše jednotlivce tváří v tvář údajně brzkému příchodu „Božího království“.

Když se však vyhlídka na toto „království“ vzdálila a nakonec zanikla, síly zaměřené na tuto naději padly samy na sebe a semitské náboženství přešlo od svého individualistického aspektu k aspektu socialistickému. *Ekklésie*, společenství věřících, chápané jako neosobní a mystické médium vzniklé ze vzájemné potřeby - potřeby milovat, potřeby sloužit, potřeby komunikovat, potřeby vzájemného uznání a vzájemné závislosti životů, z nichž každý je sám o sobě nedostatečný - nahradilo v každé duši skutečnost chybějícího „Božího království“.

Je třeba jasně rozlišovat mezi církví, o níž nyní hovoříme, a tím, co se tehdy stalo katolickou církevní organizací. Tato organizace vznikla postupnou romanizací ekklésie v prvotním smyslu, jejíhož ducha do jisté míry zradila a jejíž semitskou část zadusila hierarchickým principem autority a symbolickým rituálním korpusem. Důležité je zde však pochopit její prapůvodní realitu ekklésie prvních křesťanských obcí, která se dostala na povrch, když přímý Ježíšův vliv ustává a pocit bezprostřednosti „království“ slábne. V těchto dobách nacházíme zárodek té síly, která povede k typu moderní euroamerické společnosti.

V Impériu platila zásada: hierarchie, investitura shora. V křesťanské církvi to bylo: rovnost, bratrství. V

Impériu existovaly personalizované vztahy závislosti: existovali páni a existovali otroci. V nejúplnější podobě existoval kastovní systém. V církvi se tyto vztahy odosobnily: existoval svazek rovnocenných bytostí bez vůdců, bez třídního rozdílu tradice, které držela pohromadě pouze vzájemná závislost a shodná potřeba duše. Jinými slovy, vznikla socialita, forma čistě společenského života, setrvávání v něčem kolektivním, v rovnostářské solidaritě. A jak už jsme řekli, duch se ukázal být zhoubcem ducha.

A nyní se dostáváme k reformaci. Reformace je velkým pádem nordického lidstva: je to degenerace, převrácení v negativní a semitskou sílu, která oživovala boj o říši proti římskému jhu. V ideálu Hohenstaufenů vlastně nacházíme ty zásady svobody, nezávislosti a individuality, které jsou charakteristické pro původní étos germánských kmenů. Až na to, že tyto hodnoty, smířené s hierarchickým ideálem, sváděly ve středověku duchovní boj; vznášely nárok na vyšší hierarchii, solárnější, mužnější a dokonalejší než cokoli, co byla církev schopna nabídnout jako kompromis. V reformaci se setkáváme s přesným opakem: tytéž nordické síly se zde osvobodily z otroctví Říma, jen aby si zároveň koupily ty zbytky hierarchické autority, římskosti a

univerzality, které církev stále nabízela; jejím prostřednictvím došlo k resuscitaci právě těch sil, které formovaly první křesťanské společenství a život ekklésie. V reformaci se nám vrací prvotní křesťanství, a to právě v jeho pomalejším, „socialistickém“ aspektu, v protikladu k římskému aspektu charakteristickému pro církev. Protestantská nesmiřitelnost učinila přítrž katolickému kompromisu, i když ne jménem cesty zpět k impériu, ale spíše směrem k antiimpériu.

Navzdory všemu si germánské národy v dědičnosti své krve uchovaly příliš mnoho nordických faktorů, než aby pro ně byl tento převrat osudný. Mezi germánskými národy se navzdory rozkolu více než u jiných národů udržel imperiální a téměř feudální režim, stejně jako živá citlivost pro mužné a nordické hodnoty cti, věrnosti a hierarchie - a to až do nedávné doby, do vypuknutí světové války [první světové války].

U anglosaských národů mají věci zcela jinou podobu, zejména poté, co se náboženská revolta stala revoltou politickou poté, co humanismus a osvícenství přinesly své plody; poté, co padl princip autority nejprve v duchovní oblasti, pak v oblasti sociální a nakonec v oblasti morální a do světa zasáhla substance kvasu a hniloby z jakobínské revoluce.

V takovém kontextu vlastně vidíme, jak reformace - původně náboženská revoluce - přinesla hlubokou změnu samotné politické ideje. Osvobozením svědomí od římské autority socializovala a imanentně ztělesnila církev; ve víceméně sekularizované politické realitě aktualizovala prvotní ekklésii.

Napříč reformací byla forma hierarchie shora nahrazena svobodným sdružením věřících, emancipovaných od pout autority, z nichž se každý stal anarchicky soudcem sám sobě a zároveň rovným všem ostatním. Jinými slovy, byl to počátek evropského „socialistického“ úpadku: v protikladu k imperiálnímu ideálu otevřelo protestantské náboženství cestu k formě organizace závislé nikoli na vůdcích, ale na souhrnu jednotlivých jednotlivců; organizace vycházející zdola a vyčerpávající se v neosobních vztazích; čistě kolektivní, samosprávné a sebeospravedlňující se skutečnosti.

Tento proces rychle pohltil anglosaské národy a i dnes směřuje ke „katolicitě“ či univerzalitě, která je protikladná jak římské a středověké císařské katolicitě, tak i té, která byla v užším smyslu charakteristická pro samotnou církev. Stejně jako v rámci každého jednotlivého národa odstraňovala rozdíly mezi jednotlivci v čistě společenském svazku tím, že je

sdružovala, tak také směřovala k odstranění rozdílů a výsad každého jednotlivého národa tím, že je všechny stavěla do jedné řady v anonymním univerzalismu ideálu „Společnosti národů“. Současně se stále více humanizovala religiozita, která měla tendenci se stále více ztotožňovat se společenskostí. Nejnovější orientace na „náboženství práce“ a rostoucí převaha osobního zájmu a rigidního moralismu nad jakýmkoli jiným ideálem a metafyzickým zájmem v protestantských zemích to dokazují.

Závěrem: reformace upřednostňuje důsledný postoj, odděluje křesťanský aspekt (v jeho umírněné podobě myšlenky pouhého spolkového života) od jeho křesťansko-pohanského jádra, které se projevuje v katolických zemích, a realizuje odlišný typ státu: demokratický stát, antiimpérium, samosprávu masy, suverénní nad sebou samou, spolu se současnou nivelizací jednotlivců v anarchické, afektuální solidaritě, se zjevem vládnoucích služebníků služebníků jako pouhých „zástupců“, závislých na odpovědnosti vůči masám - místo aby byli odpovědní sami sobě, jako nadřízení vůdci, aby zůstali principem absolutní moci.

Samozřejmě zde není zahrnuto vše. Sekularizovaná rekonstrukce církve podzemními prostředky opět

evokuje semitský prvek a protestantské země jsou ty, v nichž se kapitalismus a plutokracie rozvinuly v nejdůležitějších formách; v nichž se za kulisami demokratické „svobody“ znovu objevuje všemocný Žid, pán sil a lidí světa znesvěceného bezstátním finančnictvím. Zatímco společně ohlašují poslední pád, zrození čistého kolektivu, v souladu s proletářským mýtem „Třetí internacionály“ a prorockým posláním Sovětů.

Jsme tak postaveni před rozhodující „buď - anebo“. Je marné bojovat proti následkům, aniž bychom znali vzdálené a skryté příčiny, z nichž tyto následky pramení. Je marné uvažovat o nějaké účinné politické reakci, pokud nemá kořeny v odpovídající duchovní revoluci.

Církev je něco napůl cesty. Církev je pro nás příliš málo. Potřebujeme mnohem víc. Potřebujeme skutečnou protireformaci. A tato protireformace bude spočívat v návratu k původnímu árijskému étosu, k čistým silám nordicko-římské tradice, k imperiálnímu symbolu orla.

Jedná se o první restaurování. Bude to otázka času, ale naše národy se musí rozhodnout: Buď se stanou obětí sbližujících se sil protestantismu a judaismu a definitivně se zorganizují na republikánském a demokratickém typu

anglosaské společnosti, zvolí si náboženství imanentní společenskosti, kde se duchovní stává prostředkem k časnému naplnění a vrcholí službou ahrimanskému mysticismu beztvářného „kolektivního člověka“ - nebo budou muset reagovat a zavázat se k obnově a restauraci, tedy k revoluci opačným směrem, a tak dovést k naplnění ideál jiného státu.

Tak jako protestantská revoluce překonala katolický kompromis a přivedla Západ zpět k formám a hodnotám demokratické společnosti, musíme i my proti reformaci překonat tentýž kompromis, ale tak, abychom potvrdili druhou možnou alternativu: tu, která byla vyhlášena v boji císařství za Svatou říši římskou. Na základě integrální nordicko-římské obnovy musíme vytvořit stát, který je nový a zároveň starodávný, podporovaný hodnotami hierarchie, organizace shora, aristokracie, panství a moudrosti - tedy těmi imperiálními hodnotami, které měla církev ve svém nejlepším období do jisté míry propůjčené a které se po neúspěchu samotné církve - v průběhu dvouletého experimentu - musí jasně prosadit, bez jakéhokoli zastírání či zmírňování, lidmi, kteří se nestydí za svou prapůvodní ušlechtilost, kteří se ve své věrnosti původním silám ušlechtilé árie, své uransko-solární duchovnosti a svým hrdinským symbolům proti

celé socializované a semitizované Evropě v úpadku mohou nakonec odvážit, stejně jako my, prohlásit se za pohanské imperialisty.

Vůle k hierarchii

Když budeme dále hovořit o kořenech evropského zla, budeme mít možnost připomenout si zásady, pomocí nichž lze pragmaticky dosáhnout nezbytné protireformace.

Nyní se chceme krátce zastavit u zvláštního bodu: u významu principu hierarchie, který předpokládá nová idea státu. Zde nezáleží na proklamacích a stranických programech; záleží na tom, co se dělá, ne na tom, co se říká; záleží pouze na rozhodujícím impulsu, dostatečně silném, aby smetl zvyky, které jsou současným lidem vrozené a jimiž jsou stále ovládáni, i když jejich ústa a mysl tvrdí opak.

Dnes se hodně mluví o hierarchii - ale zároveň se stále ustupuje buržoaznímu a antiaristokratickému pohledu, který je s tímto pojetím v přesném rozporu. Přirozeně bychom se měli především zbavit všech pozůstatků demokratického a „zastupitelského“ systému a všeho, co se jakkoli podílí na „socialistickém“ a

kolektivistickém duchu. Každý vztah by se měl zocelit, oživit a virilizovat, a to prostřednictvím bojovného postoje, loajality, zásadovosti a mužného zápalu pro službu. Ta *fides*, která byla jedním z nejstarších božstev pohanského Říma a o níž Livius řekl, že rozdíl mezi Římany a barbary spočívá v jejím vlastnictví; to *fides*, které se nacházelo v indických *bhakti* a v oddanosti, s níž íránští válečníci zasvěcovali nejen své činy, ale i samotné myšlenky a vůli svým zbožštěným náčelníkům - takové *fides* se nachází také jako duchovní tmel v jednotlivých feudálních politických jednotkách a v jejich spojení s *unum quod non estpars*, v nadpolitickém a posvátném centru středověké říše. Takové *fides* potřebujeme i dnes, a to především dnes.

Je třeba znovu probudit hrdost podřízených ve službě nadřízeným. Služba musí být znovu probuzena jako svoboda a překonání, téměř jako proměňující oběť, která neponižuje, ale všude povznáší, ve válečných i mírových záležitostech, v konkrétním i obecném.

Na duchovní základně musí vzniknout struktura, která by probíhala perpetuálně od vyššího k nižšímu, v níž by nejmenší byli tolika paprsky jediného centra a v nich zase centra jednoty nižších řádů, shromážděných jako vojáci kolem svých důstojníků.

Takový systém přirozeně předpokládá nutnost vytvoření elit - elit ve skutečnosti, a nikoli pouze podle jména, mezi nimiž se autorita nezakládá na postavení, ale postavení na autoritě - a ta zase na skutečné nadřazenosti. Každá hierarchie, která je založena na jiných předpokladech než na těchto, není ničím jiným než zdáním hierarchie, ve skutečnosti opakem hierarchie: násilným a umělým výtvorem, který v sobě skrývá princip nespravedlnosti, a tedy anarchie.

Na druhou stranu musíme trvat na tom, že hierarchie se v žádném případě nesmí vyčerpat v rovině toho, čemu se dnes říká „politika". Politika - jako ta hospodářská, průmyslová a správní část státu, která nastoluje rovnováhu v materiálním smyslu - by se měla spíše podřídit hodnotám vyššího charakteru, aby sloužila jako prostředek k dosažení cíle. Myšlenka kvalitativní diferenciace vyžaduje vypracování řady nadpolitických úrovní, které vlastně odpovídají různým formám života a zájmům, a právě proto jsou vhodné k tomu, aby vůdcům propůjčily onu skutečnou a nezpochybnitelnou autoritu, která by nemohla být uvedena v život ničím podmíněným časovým a kontingentním.

Tento ideál samozřejmě znamená nejen potvrzení koncepce a práva urozených, ale také monarchie. V tomto

ohledu je v Evropě jen prázdný prostor, ať už mluvíme o republikánských státech, nebo o státech, které jsou nominálně stále monarchické, nebo o státech budovaných diktátory (kteří z tradičního hlediska nejsou ničím jiným než tribuny lidu). Tam, kde monarchie stále přetrvává, se stala přežitkem, němým symbolem, funkcí, která ztratila svůj pravý smysl a je odtržena od reality. Je to lepší než nic - ale od těch, kteří nejen jménem, ale i duchem pocházejí z královské krve, by to znamenalo žádat odvahu netolerovat už kompromisy a nejisté ústupky; znamenalo by to žádat, aby pohrdali panovnickými důstojnostmi, když už neodpovídají ničemu nebo téměř ničemu - nebo aby se jako centrum a hlava státu rozhodně vrátili, potřeli „legální" uzurpace poslední doby a znovu se v absolutním a transcendentním smyslu stali vůdci lidu.

Všude tam, kde byla monarchie v rukou, které již nebyly schopny držet meč a žezlo, poražena intrikami židovské a kupecké lůzy, musí být obnovena. Všude tam, kde ze setrvačnosti stále existuje, musí být obnovena, posílena a zdynamizována jako organická, ústřední a absolutní funkce ztělesňující současně moc síly a světlo ducha v jediné bytosti, která je skutečnou aktualizací celého národa a zároveň bodem, který přesahuje vše, co

je podmíněno zemí a krví. Teprve pak budeme mít právo mluvit o impériu. Bude-li monarchie znovu probuzena ve slavnou, posvátnou, metafyzickou skutečnost, nicméně vrchol vojensky uspořádané politické hierarchie - monarchie zaujme místo a funkci, kterou kdysi měla, než si ji uzurpovala část kněžské kasty.

Než se na této cestě dosáhne skutečného tradičního ideálu, je cesta samozřejmě dlouhá. Navíc jsme poměrně jasně vyjádřili, že bychom si neměli myslet, že toto ztotožnění obou mocí se omezuje na rétorickou prosopii nebo na pověrčivé zbožštění nějaké bytosti jen proto, že náhodou zaujímá nejvyšší postavení v čistě materiální organizaci - jak se to v minulých dekadentních obdobích stávalo v různých případech teokracie. Místo toho trváme na prosazení skutečné syntézy, kde duchovnost není slovo, ale skutečná pozitivní realita sebetransformace, která, je-li jí dosaženo, klade mezi některé bytosti a masu ostatních lidí přinejmenším takový odstup, jaký tato masa předpokládá mezi sebou a zvířaty. Nechceme používat termín „nadčlověk“, tak zdiskreditovaný a rétorizovaný, jak je tomu v současnosti; a na druhé straně můžeme doufat, že nás pochopí jen málokdo a většina nepochopí, když jsme se odvolávali na smysl práva na zasvěcení, které v mnoha starověkých státech - kdy ještě

neexistovaly dynastie „již božské krve“ - potvrzovalo investituru politické moci. V každém případě musíme trvat na tom, že tato distance vůdců je neredukovatelná na nic „morálního“, „ideálního“, „náboženského“ nebo na jakoukoli jinou lidskou či nelidskou hodnotu, ale spočívá takříkajíc v jiné kvalitě bytí, dosažené podstatnou proměnou vědomí.

Proto prohlašujeme, že tato skutečná a konkrétní nadřazenost bude dávat význam pojmu „duchovnost“ a bude muset být stanovena jako střed, z něhož bude vycházet důstojnost, kvalita a skutečná funkce královské moci. Ta se zase bude dokládat v Impériu - podle árijsko-pohanské tradice, pro niž byli královské králi na základě „ohně“ atrahovaného z nebes - hvaerno -, který je obdařil, učinil je nesmrtelnými a zajistil jim vítězství.

Tak by bylo přítomno centrum transcendentní stability, „svrchovanost“, princip každé další hierarchie, jádro každé věrnosti, každé cti ve službě a každého hrdinského činu, nejvelkolepější síla rovnováhy shora.

Demokratický blud

Skutečný liberalismus

Organická myšlenka musí být hlavním a pevným základem nového státu.

V předchozí kapitole jsme se zmínili o tom, jak se konkrétní pojetí organismu staví do protikladu k pojetí sloučeniny, která má podobu shluku atomisticky volných prvků, jež drží pohromadě pouze neosobní, abstraktní vazba, která není umístěna v žádném vyšším principu, ani není založena na skutečné a podstatné odlišnosti prvků samotných. A dodali jsme, že protiklad mezi imperiálním ideálem a liberálně-demokratickým ideálem je právě takový, jaký existuje mezi organizací a kompozicí.

Náš imperialismus vyžaduje univerzalitu a jednotu; nikoli však něco abstraktního, co je vlastní neosobnímu zákonu nebo neskutečné „kolektivní vůli“ a internacionalistickému a pacifistickému rozkladu, byť by to bylo konkretizováno v realitě nadřazeného individua a v němž smysl pro transcendentno odpovídá principu diferenciace a organizace.

Náš imperialismus samozřejmě překračuje nacionalismus: ale zatímco demokratický

supranacionalismus je probuzením a podřízením se národnímu tvrzení, promiskuitně spojenému s mnoha jinými národními tvrzeními, imperiální a římská supranacionalita je národním tvrzením, které se prostřednictvím skupiny vládců potvrzuje mimo sebe v syntéze nadřazené jak jemu, tak ostatním národům, které bere zpět pod sebe.

Ač se to může zdát zvláštní, v základu našeho imperialismu jsou hodnoty, které se navíc jeví jako předpoklady liberálních forem demokracie. Hodnoty svobody a nezávislosti stojí ve skutečnosti v centru nejlepších árijských tradic. Aristokrat se podle prapůvodní germánské tradice a změny v uspořádání téže středověké civilizace rovnal svobodnému člověku. První římská ústava je založena na myšlence patres, kněží, vůdců a nejvyšších soudců svých národů, kteří jsou svobodní jako tolik světů v jednom světě. Fridrich II. řekne: „Jsem králem, jen dokud jsem svobodný." - Totožné ve slovech, radikální protiklad v duchu.

Rozdíl spočívá v tom, že v liberalismu jsou tyto hodnoty prosazovány rasou otroků, která se je neodvažuje myslet a chtít až do jejich základu, pro jednotlivce a v jednotlivcích, nýbrž je nelegitimně a

egalitářsky přesouvá na „společnost“ a „lidstvo“, kde ztrácejí svůj původní význam a mění se v bludy.

Abychom to slyšeli - podle prvního z jejích „nesmrtelných principů“ -, tato rasa založila věk svobody. Ve skutečnosti z ní nic není. Nevědí, co svoboda znamená. Kdyby to věděli, věděli by navíc, že toužit po svobodě je totéž jako toužit po Impériu.

Všimněme si toho přesněji. Svoboda nesnáší kompromitace: buď se prosazuje, nebo ne. Je-li však prosazována, je třeba ji prosazovat beze zbytku, beze strachu - to znamená, že je třeba ji prosazovat jako nepodmíněnou svobodu.

To zahrnuje zcela toho, kdo tvrdí, že svobodný člověk se může nazývat jediným individuem. Několik svobodných bytostí se může pouze navzájem omezovat a popírat - pokud se ovšem nedomníváme, že v hloubi každé z nich existuje zákon, který reguluje jejich jednání podle jakési předem stanovené harmonie.

Protože zákon nepřestává být zákonem jen proto, že je vnitřním zákonem, a navíc, protože tento zákon je hypoteticky něčím, co přesahuje vědomou moc každého jednotlivce, i v tomto případě existuje pouze zdání skutečné svobody.

Stojíme tedy před touto alternativou: Buď požadavek nesplnit, změnit jeho hodnotu, tj. popřít svobodu, aby mnohé, individuální, atomistické svobody zůstaly zkrocenými, zmechanizovanými, ve vzájemném sebeomezení (liberální demokratismus); to znamená zůstat vnitřně pevný, aby vytvořil ideál bytosti, která - díky vnitřní nadřazenosti přestává představovat jednu sílu mezi mnoha jinými v onom dynamickém systému, jímž je společenská realita - realizuje sebe sama v tom, co je jako určovatel zákona téže reality od zákona osvobozeno; která tedy bude zákonem a autoritou pouze pro ostatní. To znamená, že kolik má svoboda reality, tolik má i Impérium.

Toto Impérium je třeba chápat na základě analogie těla, které se stalo jednotou pod dominantní syntézou duše. Jednota, k níž takové tělo konverguje - na rozdíl od těla bez duše -, je vyšším principem, který má svůj počátek i konec sám v sobě; který nežije pro potřeby těla, ale naopak tělo mu slouží jako nástroj; a který není vytvářen tělem, ale naopak v tom smyslu, že duše je konečným cílem, hlubokým organizujícím principem samotného těla, bez něhož by se tělo rozpadlo (Aristoteles).

Analogicky řekneme, že Vůdce, tento nositel hodnoty svobody, nebude pouhým zástupcem mas (demokratická teze), neosobním symbolem mytické sebeorganizace, jíž jsou tyto masy již schopny, ale právě naopak: masy by dostaly řád a formu jen díky této nadřazené síle, kvalitativně odlišné od ostatních, které mají tendenci obtížně vyjadřovat. A tato síla by zdaleka nežila jejich prostřednictvím, ale podřídila by zájmy mas těm širším horizontům, které může určit jen ona sama; aniž by uznala právo kohokoli dát sankci svému zákonu, který není zákonem proto, že je spravedlivý, ale který je spravedlivý proto, že je zákonem, a to jeho zákonem (v nápadném protikladu k demokratickým principům lidové sankce a oddanosti vládců abstraktním „principům“ nebo tomu, co se tam předpokládá jako společný zájem). Jinak by vrcholný představitel nebyl svobodnou bytostí, ale spíše předákem služebníků, nikoli duchem, ale hlasem těla.

Bohužel dnes už nikdo neví, co je to svoboda, nikdo se neodvažuje ji promyslet do základů. Bohužel dnes už téměř nikdo neví, jak rozkazovat a jak poslouchat. Riziko absolutní odpovědnosti a absolutní oddanosti, obojí se tváří v tvář průměrnosti zmechanizovaného kolektivu zcela vytratilo.

A lidé se odvažují opěvovat věk svobody a liberalismu, chlubí se zrušením otroctví, aniž by chápali, že svoboda může existovat jen tehdy, když jsou páni proti otrokům, když jsou hrdí vůdci a masy, které odvážně a velkoryse vkládají své životy a osudy do jejich rukou; aniž by chápali, že zrušení otroctví si mohla přát pouze rasa otroků, která jimi zůstala i po rozbití řetězů a rozpadu hierarchie - pokud jejich potřeba otroctví a závislosti vytvořila nové a mnohem strašnější tyrany: Na jedné straně semitský Bůh soudce prozřetelnosti a milosti, na druhé straně zlato a „veřejné mínění" - nástroje židovského spiknutí, fetiš socializovaného, neosobního práva a moralistní nesnášenlivosti protestantských národů; všemocný člověk mas bolševismu.

Hierarchie založená na moci - podrobení si státu

Základní koncepcí pohanského a „solárního" pohledu na svět je, že duch je síla a síla je duch, v souladu s nerozpustitelnou syntézou.

Vrátíme-li se tedy k našim prvním úvahám, bez váhání prohlásíme, že mírou svobody je moc.

Tak jako duše - v níž podle dříve použité analogie mají různé části a funkce své účely, ale duše má svůj účel

sama o sobě - považuje podmínky a omezení pocházející z těla za nedokonalosti a nesmí je tolerovat, ale musí se je snažit překonat s dokonalým mistrovstvím v organismu zcela poddajném duchu, tak se bude Vládce chovat vůči různým podmínkám typickým pro masy nebo vyšší rasa vůči ostatním rasám, které musí organizovat do univerzální jednoty.

Svobody Vládce se tedy budou rozprostírat do té míry, do jaké bude mít moc vykonat, co si přeje; „odpovědnost“ - v jakémkoli ohledu - má smysl pouze tehdy, když je akce neúspěšná nebo je přítomna vyšší moc. Nebude-li takové moci, ztratí navíc právo, které přejde na toho, kdo umí znovu prosadit své vlastní právo nad a proti jakémukoli jinému. Hierarchie tedy nebude něčím daným, ale spíše úkolem: nebude vznikat svým souladem s abstrakcí transcendentního zákona dobra a zla, spravedlnosti a nespravedlnosti, lidskosti, národnosti nebo tradice v užším a empirickém smyslu, ale naopak bude přesným uváděním sebe sama do vztahu, vyvažováním, podřizováním nebo podřizováním se určeným silám, aby se vyjádřilo, kdo je více či méně hoden určité úrovně hierarchie. Trváme tedy na tom, že bez moci nemá Impérium - a s ním i vrchol svobodného bytí - žádné opodstatnění; a pokud vůbec existuje,

existovalo by podmíněně a nejistě, založené nikoli na vlastní síle, ale na něčí slabosti a zbabělosti.

Po těchto tvrzeních však musí bezprostředně následovat vysvětlení, co přesně rozumíme pod pojmem moc, bez něhož by jistě vznikly nejasnosti, které by v tomto kontextu neměly žádný *raison d'etre*.

Především chceme zdůraznit, že moc pro nás vůbec neznamená čistě fyzickou sílu a že dominium a imperium vůbec neztotožňujeme s násilím a jeho zneužíváním. Je to tím spíše nutné objasnit, že mnozí tuto záměnu umně provádějí, aby mohli následně vytáhnout tu nejzakázanější rétoriku ad hominem proti „lidské bestii", „homo hominis lupus", „nelidským vládcům", „tyranům" atd. Násilí je příliš málo. Moc není násilím, pokud vyjadřuje pouhé „broušení proti" (a tedy na stejné rovině), a nikoli „postavení nad". Předpokládá a odvozuje svůj smysl a ospravedlnění z odporu - tedy předpokládá, že jiná vůle se jí může vzepřít -, obviňuje vnější, polemický, kontingentní, a tedy nikoli skutečně hierarchický a dominantní vztah. Svobodným tělem nepohne násilí, ani jím neotřese bonmot; kdo je skutečně schopný, nezná násilí. Nepotřebuje ho, nakolik nemá protiklad a svou autoritu si vynucuje přímo, neviditelně

a neodolatelně na základě své vnitřní, individuální nadřazenosti vůči těm, kterým velí.

To vše z absolutního hlediska. Tím však nechceme popírat jakoukoli užitečnost násilí, ale pouze říci, že ještě není skutečnou mocí; může být nezbytné tváří v tvář neživotným rigiditám, které nelze překonat jinak než rozbitím; může být opět nezbytné při působení prvního přímého organizačního znaku v chaosu různých drtivých materiálních sil; nicméně zůstává rudimentální a provizorní fází.

O tom, že tomu tak je, se můžeme přesvědčit i tím, že vezmeme v úvahu také to, že s podporou uvolněných a dostatečně živých sil lze přijít na kloub mnohým, ne-li všem; přesto je však jistě nutné, abychom tyto síly uměli nejprve uvolnit a pak usměrnit, což nelze dosáhnout čistě fyzickou silou, ale spíše silou persvaze či sugesce.

Tím se dostáváme do jemnější roviny, kde se působení a ovládání uskutečňuje prostřednictvím idejí. Ideje - pozor - nechápeme jako abstraktní pojmy, ale spíše jako mocenské ideje, jako mýty v sorelovském smyslu, tj. principy aplikované na úkol probouzet energie, hnutí a společenské proudy prostřednictvím různých morálních či emocionálních sugescí, plus sugescí víry, tradice atd.,

které jsou schopny působit na masy. Zde je však třeba mít pevně na paměti dva základní body. V první řadě musí Vládce zůstat pánem různých idejí či mýtů; nesmí jim uvěřit, nesmí pak podlehnout jejich sugesci, stát se posedlým, otrokem duchů, které vyvolal; nesmí jim přisuzovat žádnou absolutní hodnotu, ale naopak je musí chladně považovat za prostředky, za fascinující nástroje, jimiž bude - v souladu s přesnou vědou o psychologii davu - působit na ty vlivy, které chce, probouzet a usměrňovat slepé síly sdružených společenství.

Druhý bod souvisí s prvním a spočívá v tom, že se snažíme o absolutně pozitivní aspekt našeho postoje, který přesahuje jak ideologii čisté síly, tak idealismus „hodnot", „nesmrtelných principů" apod. Že čistě fyzická síla sama o sobě nestačí, že bude vždy nástrojem idejí - to je prostě akt ke zjištění. Z pozitivního hlediska nelze a nelze přisuzovat jinou hodnotu než tu, která vyplývá právě z této zjištěné skutečnosti, z této sugestivní hodnoty principu, poměřované jeho praktickými důsledky. Jinými slovy, idea má hodnotu do té míry, do jaké funguje a dokud funguje: nikoli proto, že je „dobrá", „spravedlivá", „pravdivá" atd. to vše je pouze mlha s ohledem na její realitu moci-ideje. Ovládat „sugestivní potenciály", jimiž jsou různé ideje nabity, zkoumat je,

vyhodnocovat, rozdělovat, využívat, odhazovat nebo zastavovat - to je vyšší, neviditelné a děsivé umění ovládání, které, když se stane vědomým, jak bude řečeno, může vyjadřovat „magii“ v nejvyšším smyslu.

Proto můžeme za skutečně naivní označit všechny ty proudy, které tvrdí, že smysl má pouze čin (ve výše zmíněném omezeném smyslu) a že každý konflikt nebo použití myšlenek je ztrátou času. S tím nemůžeme souhlasit nikoliv kvůli „idealismu“, od něhož jsme dosti vzdáleni, ale proto, že jde o postoj, který se z hlediska samotného jednání ukazuje jako abstraktní a neúplný. Nepostižitelný Vládce a propagátor mocenských idejí přemůže při prvním útoku ty, kdo vyzdvihují čistou akci, roztrhá je a obrátí proti nim přesně tu samou sílu, na které si zakládají.

Nicméně i tato fáze je opět přechodná a musí být překonána. Nevede dál než na úroveň tribunálu lidu. Zůstává v rámci řádu, pro který by mohly mít hodnotu i psychoanalytické teorie kolektivního nevědomí nebo „prvotní hordy“. To s sebou nese kompromis. Různé „mýty“ a mocenské představy by neměly sloužit jako opora či podmínka Vládce, protože on sám by měl být podmínkou. Nyní takové ideje - zejména ideje „národa“ a „vlasti“, které vyvrcholily v oblasti, jíž se zabýváme -

nutně obsahují něco transcendentního a neosobního, tvořícího určitou rezervu kontingence, která omezuje jejich instrumentální hodnotu, jak bylo vysvětleno výše. Protože tomu, kdo zakládá svou vlastní vládu pouze ve jménu určité skupiny idejí, se vždy může stát, že se ocitne v konfrontaci s jinými, kteří se dovolávají stejných idejí a kteří - demonstrujíce situace, jež jim navíc odpovídají více než ty, které jsou dány vládnoucí skupinou - ji mohou podkopat právě tím, že k sobě přitáhnou síly, na nichž se ta první zakládá.

Proto je nutně zapotřebí dalšího uvědomění, obratu k tomu, aby to, na čem záleží, nebyla ani tak idea sama o sobě, jako spíše ten, kdo ji prosazuje. Nebude to již idea, která dává hodnotu a moc jednotlivci, ale spíše jednotlivec, který bude dávat hodnotu, moc a jusifikaci ideji. Právě to měl na mysli Voltaire, pokud si vzpomeneme na soud, když s odkazem na francouzského krále řekl, že pokud určité činy nabývají hodnoty, děje se tak v podstatě proto, že to byl on, kdo je vykonal.

Nyní tedy zbývá učinit poslední velký krok: zbavit se pověry o „vlasti“ a „národu“, chápaných v demokratickém a neosobním smyslu. Vládce přesouvající střed postupně od přitažlivosti ke konkrétnosti nakonec zruší samotnou ideu vlasti a přestane se o ni opírat;

imanentuje ji a ponechá jen sám sebe jako dostatečné centrum pro každou odpovědnost a každou hodnotu, takže nakonec bude moci říci: „Já jsem národ, stát“.

Tuto úroveň si však může udržet pouze ten, u koho - v souladu s právě použitým výrazem - není nadřazenost založena na moci, ale moc na nadřazenosti. Potřebovat „moc“ znamená bezmocnost, a ten, kdo to pochopí, to snad bude mít na mysli v tom smyslu, že cesta určitého odříkání („mužného odříkání“, založeného výhradně na „Schopnosti-bez-moci“, „bytí-dostatečným“) může být podmínkou cesty k nejvyšší moci, a pochopí také skrytou logiku, díky níž nápadné a mimosmyslové síly, silnější než jakákoli síla lidí a věcí, nečekaně a přirozeně formují asketiky, světce a zasvěcence (podle tradic, které většina lidí považuje za mýty, ale které za ně v žádném případě považovat nemůžeme).

Protože každá potřeba, každá touha a každá vášeň vyjadřuje nedostatek bytí, vyslovení ne všemu tomu integruje, zvětšuje, povznáší bytí a posouvá je k vyššímu, centrálnímu, solárnímu životu.

Tím mizí jakákoli stopa titanismu, která by mohla zůstat v převzetí moci jedinou osobou, zcela centralizovanou a zbavenou všech podmínek. Zde se

individuální a nadindividuální, ve skutečnosti na sobě založené, a partikulární tendence mohly tak málo izolovat a deasociovat jedno proti druhému, jako by se mohl malý potůček v okamžiku svého vtoku do moře.

Vládce zde není ani tak konkrétní smrtelná bytost, jako spíše jednotný vesmírný prvek, kosmická síla. Tak se stává pochopitelným, jak se v některých východních tradicích králové při své korunovaci vzdávali svých starých lidských jmen. Za mytologickými symboly pochopíme, do jaké míry mohly staré severské země považovat své panovníky za vtělení krve Ódina, Freyra a Tyra, Egypťané a Íránci za téměř pozemské obrazy slunečních božstev, jejich inkarnace: Řekové a Římané za zjevení stálých „hrdinských" vlivů nesených postavami jako Héraklés a Apollón. „Stále pobývat ve velkém příbytku světa; stále sedět na vzpřímeném místě světa; stále se pohybovat vpřed po velké cestě světa, a když toho bylo dosaženo, učinit lidi účastníky na statcích, které jsou drženy". „Prostřednictvím rozlehlosti a hloubky vlastních *virtus* se připodobnit zemi; prostřednictvím jejich vznešenosti a lesku se připodobnit nebi, prostřednictvím jejich rozlehlosti a trvání se připodobnit prostoru a věčnosti: tvořit třetí sílu mezi nebem a zemí" - tak hovoří Tradice.

Pravý Vládce, imperiální přirozenost, je právě ten, kdo zařizuje tuto vyšší kvantitu bytí, která bezprostředně znamená jinou kvalitu bytí: *virtus*, jíž jsou ostatní - aniž by to v jistém smyslu chtěli - rozněcováni, přitahováni, ohromováni. Vnucuje se takříkajíc svou prostou přítomností: jako rozsáhlý a děsivý pohled, jemuž ostatní nemohou odolat; jako ta nejklidnější velikost, která magicky zastavuje ozbrojené zbraně i nápor divokých nespoutaných šelem a přímo vzbuzuje respekt a nutkání poslouchat, obětovat se, hledat v jeho vyšším životě smysl vlastního nejpravdivějšího života. V něm hoří celá rasa, celá tradice, celé dějiny jako ve svém činu: přestávají být abstrakcemi, přestávají být bezkrevnými ideály, stávají se skutečností, jednotlivostí, konkrétností, životem - absolutním životem, protože cílem samým o sobě a čistou svobodou - duchem, světlem.

Na vrcholu je tedy ten, kdo skutečně může říci: „Já sám jsem cesta, pravda a život“ a kdo dává množství bytostí, celému systému nižších určení života jednotu, smysl, opodstatnění, které předtím neměly. Vnitřní člověk totiž nikdy nežije svůj vlastní svobodný život tak dokonale, jako když ví, že má svůj střed a svůj cíl v něčem vyšším; část, když ví, že je členem organismu, který má svůj vlastní *raison d'etre* ne sám o sobě, ale v duši (v duši,

která je skutečností a neméně ideálem či abstraktním zákonem).

To by byly v hrubých rysech hlavní etapy dobývání státu a cesta k moci. Naivita hrubé síly, rétorika ideálnosti a „nesmrtelných principů“, relativita a nejednoznačnost dynamické hry mocenských idejí, mýtus vlasti a národa, opora téže moci - to jsou různé meze, které - tak jako vycházející slunce rozptyluje mlhu a přízraky noci - musí být rozbity mocnou realitou nadřazeného a neurvalého více než lidského individua, které se nakonec stává jedním s mocí „nadsvěta“.

Nemožnost demokratické samosprávy

Vraťme se k liberalismu. Poukázali jsme na kompromis, který jej ovládá v jeho předstíraném prosazování „nesmrtelného principu“ svobody od jednotlivce ke společnosti, přičemž vedle „svobody“ se prosazuje jiný „nesmrtelný princip“, a to rovnost. Jak si někdo může nevšimnout, že pokud existuje rovnost, nemůže existovat svoboda? Že nivelizace možností, totožnost povinností a práv a despotismus jednoho zákona založeného výhradně na kvantitě znemožňují svobodu? Opakujeme: skutečná svoboda existuje pouze v

hierarchii, rozdílnosti a neredukovatelnosti individuálních možností na základě ideálu členitosti, a tedy nerovnosti, jehož nejdokonalejším vzorem je starověký kastovní systém - ale kromě toho existuje skutečná svoboda pouze tehdy, když smysl věrnosti, hrdinství a oběti dokáže smést malicherné hodnoty materiálního, ekonomického a politického života.

Překročme však tento rámec a věnujme se analýze povahy povrchnosti a absurdity, která je charakteristická pro antiimperiální postoj.

Říká se, že demokracie je samospráva lidu. Suverénní vůle je vůlí většiny, kterou svobodně vyjadřuje prostřednictvím hlasování v symbolu zástupců, kteří se musí podřídit společnému zájmu.

Ať však na „samosprávě“ trvají sebevíc, vždy vznikne rozdíl mezi vládci a ovládanými, pokud se ještě nekonstituuje občanská organizace, pokud není vůle většiny konkretizována v jednotlivých osobnostech, jimž je vláda svěřena. Tyto osoby zřejmě nebudou vybrány náhodně: budou to ti, o nichž se lid domnívá, že v nich rozpoznává větší schopnosti, a tedy v dobrém či zlém nadřazenost nad všemi ostatními, takže je nebude považovat za pouhé mluvčí, ale bude u nich

předpokládat princip autonomie a zákonodárné iniciativy.

V lůně demokratismu se tak objevuje antidemokratický faktor, který se marně snaží potlačit principy volby a lidové sankce. Říkáme „marně“, protože nadřazenost nadřazených lidí se projevuje mimo jiné v tom, že jsou schopni rozeznat, co je skutečně hodnotné, a hierarchicky uspořádat různé hodnoty, tj. jako vzájemně podřízené nebo nadřazené. Nyní uvedené demokratické principy tuto věc zcela převracejí, pokud vracejí rozhodování (pokud jde o volbu i sankci) o nejvyšších hodnotách do rukou masy, která má rozhodovat, tj. do rukou sboru těch, kteří jsou podle hypotézy nejméně schopni rozhodovat a jejichž rozhodování je z nutnosti omezeno na nižší hodnoty nejbližšího života. Proto lze v demokratickém režimu zůstat u jistoty, že ti, kdo jsou schopni poukázat na nejlepší budoucnosti (byť chimérické), budou mít za účelem praktického užitku katastrofální převahu nad ostatními. V takovém omylu - podobném omylu někoho, kdo poté, co připustil, že slepí by se měli řídit těmi, kdo vidí, požaduje, aby slepí rozhodovali o tom, kdo vidí a kdo ne - se nachází hlavní příčina moderní degradace politické reality na realitu čistě empirickou, utilitární a materiální.

Je pravda, že stále zůstává jedna možná námitka: že materiální blahobyt, který mohou lidé ovládat, by mohl být prosebným partnerem v rozvoji vyššího řádu. Tato teze je však pochybná. Faktem je, že vyšší hodnoty a regenerační síly vzešly z okamžiků společenské krize, zatímco „husy z Kapuy“, období hospodářské prosperity, vedly ke stagnaci a letargii v životě ducha. To je odrazem toho, co se děje v životě jednotlivců, v němž určité hodnoty vznikají na půdě utrpení, odříkání a nespravedlnosti a v němž je určitá míra napětí, „žití nebezpečně“ z každého hlediska, nejlepším kvasem k probuzení významu relevance ducha. Ale aniž bychom na tom chtěli trvat, omezíme se na otázku: podle jakých kritérií mají masy rozpoznat ty, kteří je musí usměrňovat, protože jsou schopni se také hodně starat o vyšší hodnoty, byť založené na materiálních hodnotách.

Pravdou je, že demokratizace závisí na optimistickém, ale zcela bezdůvodném předpokladu. Vůbec nebere v úvahu naprosto iracionální charakter psychologie mas. Jak jsme již naznačili výše v naší diskusi o „mocenských idejích“, masy nejsou ovlivňovány rozumem, ale kupují si nadšení, emoce a sugesci. Jako malá holčička následuje každého, kdo ji nejlépe umí zaujmout, a to tak, že ji vyděsí nebo svádí prostředky,

které postrádají logiku. Stejně jako žena, je nedůsledné a přechází od jedné věci k druhé, aniž by takový přechod byl vysvětlitelný racionálním zákonem nebo progresivním procesem. Zejména představa „pokroku“, která se nevztahuje na prosté uvědomění si, že věci se z materiálního hlediska stávají lepšími nebo horšími, ale vztahuje se spíše na přechod od materiálního standardu k vyššímu standardu, je západní pověra, která vznikla z jakobínské ideologie a proti níž nikdy nemůžeme dostatečně energicky reagovat. Naopak, pokud je možné hovořit o samosprávě mas a pokud lze právo volby a sankce ponechat široké veřejnosti, pak to vše může, ale nemusí být pravda; místo toho lze „lid“ považovat za jedinou inteligenci, za jedinou velkou bytost, která žije jediným, skutečným, vědomým a rozumným životem. To je však čirý optimistický mýtus, který žádná společenská ani historická úvaha nepotvrzuje a který si vymyslela pouze rasa nevolníků, netrpělivých vůči skutečným vůdcům, kteří hledali záminku pro své anarchistické nároky, aby si mohli všechno dělat sami a pro svou vzpurnou vůli.

Tento optimismus, předpokládaný demokratismem, je tedy také, a to eminentně, předpokládán anarchistickými doktrínami. A dovedený do

racionalizované a teologizované podoby se znovu objevuje v základu historických proudů a teorie „absolutního státu“.

Antihegeliánství

Při popisu moderního světa často používáme termín „mnozí“ namísto módnějších výrazů jako „lid“ nebo „lidstvo“, které se vžily za Francouzské revoluce. Důvodem je, že tyto termíny již samy o sobě odrážejí demokratické a kolektivistické myšlení. V žádném případě nemůžeme a nechceme podporovat onen houževnatý pozůstatek scholastické mentality, kterým jsou takzvané „univerzálie“ reifikovány nebo substancializovány.

Vysvětlíme si to takto. Stále čekáme, až nám někdo vysvětlí, co by mohl být „člověk“ nad rámec jednotlivých lidí. Ve skutečnosti víme o lidech, ale o „člověku“ obecně nevíme nic, nebo lépe řečeno víme, že to nic není, nakolik víme, že je to jednoduchý pojem získaný vynecháním specifických znaků konkrétních jednotlivostí, které se rozptylují v prázdné uniformitě díky abstrakci charakteristické pro klasifikační pragmatismus. „Člověk“

jako takový je něco, co má existenci, pokud vůbec, v naší mysli, ale co ve skutečnosti s ničím nekoresponduje.

Analogicky se domníváme, že „národ“, „lid“, „lidstvo“ atd. jsou spíše pouhé metafory než skutečné bytosti a že jejich „jednota“ je na jedné straně pouze slovní a na druhé straně není jednotou organismu tvořeného imanentní racionalitou, ale soustavou mnoha individuálních sil, které na sebe narážejí a vzájemně se vyvažují, a proto jsou v podstatě dynamické a nestabilní. Mějme to dobře na paměti, když užíváme výraz „mnozí“, a přidejme k již zmíněné povaze iracionality „masy“ i povahu její mnohosti.

Z takového hlediska se i demokratický základní koncept takzvané „vůle lidu“ ukazuje jako nepodstatný a je třeba jej nahradit konceptem momentální rovnováhy mnoha vůlí, vůlí mnoha více či méně spřízněných jedinců, podobně jako proud vodopádu, který se z dálky může zdát nehybný a jednotný, ale zblízka je vidět, že pochází z neurčitého počtu různých prvků v neustálém pohybu. Jakýkoli demokratismus je tedy koneckonců jen převlečený liberalismus a atomismus.

Nikdy bychom nemohli příliš trvat na těchto úvahách, vyvozovat z nich realitu entity „lid“, entity

„národ“ atd. a nelogičnost pluralitní reality, na kterou jsou konkrétně redukovány - než se objeví síla shora a obnoví se moc loajality. Přitom je rozhodující, že pokud odhalují to, v čem je demokratická doktrína organizace zdola může ospravedlnit jako samosprávu „lidu“ nebo „národa“, odhalují navíc ještě obnošenější přetvářku, o níž se říká, že spousta koncepcí, které jsou a o nichž se věří, že jsou nedemokratické, je všechno jiné než svobodná. Máme na mysli neohegelovskou[1] koncepci

[1] Říkáme „neohegelovský“, protože hodláme bojovat především proti některým politickým dedukcím poslední doby, z nichž jen částečně je oprávněný jejich nárok na úplnou Hegelovu doktrínu. V tom, co Hegel napsal (Encyklopedie filosofických věd, 539): *„Jako živý duch je stát pouze jako organizovaný celek, diferencovaný na partikulární děje, které, vycházejíce z jediného pojmu (i když ne známého jako pojem) rozumné vůle, ji neustále vytvářejí jako svůj výsledek.“*, a dodal (542): *„V dokonalé formě státu, v níž každý prvek pojmu dosáhl svobodné existence, není tato subjektivita takzvanou ‚morální osobou‘ nebo dekretem vydaným většinou (formy, v nichž jednota dekretální vůle nemá skutečnou existenci), nýbrž skutečným individuem - vůlí dekretálního individua, - monarchií.“* - Protože Hegel vyslovil tuto myšlenku, nemohl se náš kritik obrátit zcela proti němu. Zde jde především o některé nedávné italské interpretace hegelovského myšlení ve státnickém smyslu, v nichž je myšlenka absolutního státu spojena s tendencemi k

„absolutního státu“ neboli nadstátu, která tvrdí, že to, co je skutečné, je stát, nikoli jednotlivci, kteří - ať už jsou kdokoli, počínaje vůdci - musí zmizet za státem.

Málokterý obsedantní jev se nám jeví tak aberantní jako tento, jehož abstrakcionismus je jistě mnohem horší než abstrakcionismus demokratický. Již jsme viděli, že v demokracii je „lid“ v podstatě maskou, která nám prostřednictvím konkrétnějšího pojmu „společný zájem“ odhaluje, zejména ve svých liberalistických formách, uznávanou realitu jednotlivců, na které je centrum posunuto, a to i egalitárním a antihierarchickým způsobem. V doktríně „absolutního státu“ tato realita mizí, pohlcena pouhou ideou; žádné centrum, ať už nahoře nebo dole, nezůstává, pokud jsou sami vůdci posedlí posedlých, nástroji této neosobnosti, jíž musí být vše podřízeno.

Vyjádřili jsme se zcela jasně k pragmatické hodnotě, kterou mohou mít určité mocenské ideje či „mýty“, a

---

odosobněné centralizaci, k absolutní „socializaci“ každé činnosti, k neústupnosti vůči každému tradičnímu pojetí kast a aristokracie: v oblasti fašismu někteří dospěli až k tomu, že považují za možné smířit toto pojetí státu nejen s marxismem, ale i se sovětismem.

mohli bychom dokonce s patřičnými výhradami připustit, že „absolutní stát“ je jedním z nich. Je však nutné, aby se věc nestala špatným obchodem *(marche des dupes)*. Každý skutečný imperialismus musí být intenzivně pozitivní, musí však uznávat jedinou skutečnost: skutečnost jednotlivce. Impérium bude existovat pro jednotlivce, nadřazeného jednotlivce, toho jednotlivce, který je schopen říci: „Já jsem stát“ - jednotlivec nebude existovat pro stát. Hierarchie bude existovat proto, že existují vůdci, nikoliv vůdci proto, že existuje hierarchie. Hluboké stopy, organizující pravidlo, které zanechala skupina dobyvatelů, budou dávat smysl takzvané „národní jednotě“, takzvanému „národu“, a ne mýtu o něm pro hluboký život těch, kteří ho nepotřebují. Stát, národ - a také „tradice“ - jsou abstrakce (nanejvýš úkoly), které nacházejí svou realitu jen v určitých jedincích, kteří se vnucují, vytvářejí cesty tam, kde žádné nebyly, a obnovují jednotu toho, co bylo jen mnohostí, chaosem, zmatkem, vládou podosobních sil.

Chybí-li tato skutečnost, tato vyšší úroveň síly, života a světla (jejíž předávání prostřednictvím elit či dynastií, napříč generacemi, za hranicemi času, představuje právě to, o čem lze říci, že být Tradicí v eminentním a pozitivním smyslu) s účelem, který přežívá ze

setrvačnosti, s prázdnou formou imperiální či národní organizace bez čehokoli, co by ji ještě mohlo ospravedlnit, s centrem monarchie, jejíž trůn je prázdný - toto obsedantní přežívání, které se pak stalo autonomním a reaguje na to, čeho není ničím jiným než stínem, s tímto nárokem, že neexistuje žádné individuum, které by mu vládlo, a že zůstává nejvyšší skutečností: s touto degenerací se shoduje geneze myšlenky „absolutního státu“, „národa“ a celé analogické rétoriky poslední doby.

Tato pověra, politická hereze vycházející z Hegela, ji přivedla na vrcholky filosofického systému. Musíme se jí a každého jejího reflexu rozhodně zbavit, abychom se vrátili k nordicko-árijské vizi svobodných a živých bytostí, které neznají hlas nivelizovaných davů, které srážejí a zesměšňují tyto hliněné modly moderních ideologií a organizují se svobodně, na jediném možném základě neredukovatelných rozdílů, které jsou definovány v přirozeném a dynamickém vztahu jejich intenzity. Muži, vůdci mužů, a muži, služebníci mužů, jako čisté síly, nikoliv lidé proměnění stíny ve stíny.

Proti kolektivistickému, centralizačnímu a homogenizačnímu pojetí státu a národa proto trváme na pluralistickém, individualistickém a realistickém pojetí

jako základu obnovy, a to v hierarchickém, mužském a zcela antidemokratickém smyslu.

Nezapomínejte, že „národ“ je moderní vynález - francouzský vynález. Zrod myšlenky „národa“ se shoduje s pádem našeho feudálního, aristokratického a imperiálního ideálu. Pro prapůvodní germánské rasy se „národ“ shoduje s celým rodem, jemuž veleli svobodní páni, spojeni krví, spojeni útvarem v jedinou frontu, připraveni se s hrdostí podřídit disciplíně válečnického řádu, kde se okamžitě se svou družinou stávali „vazaly“ *duxe* nebo *hereiga* - vždy si však zachovávali nezávislost a pocit sebe sama jako diferencovaných principů, nikoliv vyzařování kolektivu. Totéž lze víceméně říci o starověkém aristokratickém zřízení v Římě. Totéž, *mutatis mutandis*, o Árijcích v Indii: neměli „národ“, znali jen svou kastu a u nich se kasta duchovně projevovala jako nejvyšší a nedotknutelný princip řádu a hierarchie. Totéž Árjové z Iry: božský oheň - *hvareno orfarr* - nesený jejich rasou se sbíhá do tří ohňů, které odpovídají členění tří vyšších kast - pánů oběti, bojovníků a hlav rodin, avšak bez jakéhokoli kolektivního a „veřejného“ pouta.

Zásadní charakteristikou formací nordicko-árijských národů je tento smysl pro individualizaci, antikolektivismus, který se pak shoduje s civilizací, s

„formou“ - v protikladu ke smyslu pro promiskuitu, který je charakteristický pro jižní společenství a rasy a pro nižší formy společnosti.

Když se králové na Západě postavili nepřátelsky k feudální aristokracii, když systematicky usilovali o centralizaci ve smyslu „národa“ - a Francie tento proces skutečně rozhodujícím způsobem zahájila -, začali si kopat vlastní hrob. „Veřejné úřady“, ustavené králi s absolutní nivelizací, odstraňující privilegia a diferencované zákony vlastní jednotlivým kastám, ustavily to, z čeho by následně podkopáním královské moci muselo vzniknout a vykonávat svou tyranii typickou pro „lid“, masu. Každý absolutistický stát je státem antiaristokratickým. Každá centralizace dláždí cestu k demagogii, a tedy k pádu od osobního ke kolektivnímu.

Individualita, diferenciace, artikulace - Řád, který je tvořen pouze jednotlivci a jasnými, čistými a mužnými vztahy mezi jednotlivci - to je náš ideál.

Nacionalismus: návrat k totemismu.

Nadstát jako ztělesnění „absolutního ducha“: maska ideje Leviathana - předpokoj Sovětů.

Antihistoricismus

Podívejme se na demokratickou diverzi ve vztahu k jejím historizujícím převlekům. Pro naši kritiku budeme zkoumat ideologii Itala Giuseppe Mazziniho: tedy pouze jako styčný bod. Stejné úvahy lze jistě rozšířit i na jiné koncepce, které se nesou ve stejném duchu a které dnes nejsou vůbec vzácné. Mazziniho ideologie je však zajímavá zejména tím, že se pokouší o míšení různých témat, samotnou římskou ideu nevyjímaje.

Demokratická vůle k této tendenci vymyslela „filozofii dějin“, kterou naše předchozí argumenty již stačí podrývat. Pouze „reifikuje“, ale dokonce teologizuje „lid“: lid-entita se stává mystickým tělem, v němž by žilo a zjevovalo se totéž božství, stržené z nebes a v pravý čas socializované, jako v jeho vykladači - podle progresivního zákona vývoje, jímž je evoluce samotného lidstva prostřednictvím velkých cyklů, z nichž každý znovu odráží ideu či „zjevení“ božské mysli.

Jedná se o ubohou moderní mytologii, které už žádný seriózní člověk nemůže věřit a jejíž semitsko-protestantský charakter je okamžitě zřejmý. Opakujeme, že lid-entita, ne-li pouhá abstrakce, je podřadná, iracionální a „démonická“ entita, která by sama o sobě,

bez dominantního působení vyšších bytostí, nemohla mít žádný vztah k božskému. Myšlenku, že by se božské mělo zjevovat komukoli stejně ve zmatku nebo v masovém živlu, a nikoli v těch, kdo jsou sami téměř božské povahy, považujeme za zvrácenost. Máme zde na mysli dórsko-olympijskou ideu nadřazenosti „bohů“ nad vším, co se stává; antiaristokratické mýty parvenů, jako je idea „pokroku“ nebo „evoluce lidstva“, považujeme za pověrečný původ zdola; za fantazii slabých duší považujeme představu prozřetelnostního či racionálního plánu dějin, představu, že vše, co se děje, musí být považováno za racionální a oprávněné a nadřazuje se nad uskutečnění transcendentního cíle, který nahrazuje soukromý názor toho či onoho filosofa. Jako svobodné bytosti vidíme svobodu v dějinách a zpochybňujeme zejména oprávněnost myšlenky „filozofie dějin“, protože vyjadřuje pouze skrytou formu determinismu a neschopnost vidět a ocenit živou, individuální a jedinečnou realitu historických skutečností. Jako aristokratičtí duchové stavíme proti modernímu mýtu evoluce a vývoje tradiční ideál stálosti a tradiční mýtus involuce, úpadku, který byl jednotně udáván jako „směr dějin“, a to prostřednictvím doktrín, jako je ta o „čtyřech

věcích“, od Hésioda po Peršany, od Chaldejců po Indy, od Egypťanů po severské představy o Ragnaroku.

Co vlastně požaduje Mazzinova filozofie dějin? Jednu jedinou věc: ukázat, že to, co musí být, protože to zahrnuje „cíl“ samotného historického pokroku a co by měl „třetí Řím“ přijmout jako své prorocké poslání, je antiimpérium, tedy ideál jediné lidskosti-reality, realizovaný prostřednictvím bratrství rovnoprávných národů, prostřednictvím neosobního sdružování v antimonarchické federaci, nepříteli každé hierarchie shora, která si namlouvá, že vyjadřuje pověru o „vůli Boží“ v mýtické „vůli lidu“. Zbavíme-li tuto ideologii všech jejích mystických aspektů a zaměříme-li se na ni chladně pronikavě až ke skrytým a nepřiznaným impulsům, které jim dávají život, najdeme stejný sofismus demokracie a anarchie se stejnými optimistickými iluzemi o racionalitě mas a dějin; najdeme tentýž zřetelný, jednoznačný výraz toho, co jako ideál církve vzešlo ze semitsko-plebejské vzpoury proti ideálu Říma; a proto v podstatě najdeme ducha reformace, téhož ducha, z něhož je odvozena moderní organizace: V tomto případě se jedná o protiimperiální, protiaristokratický, protináboženský - protože redukuje náboženství na

pouhou společenskost - a protikvalitní, charakteristický pro anglosaskou a americkou společnost.

Mazziniánský ideál je ve skutečnosti totožný s tím v podstatě demokratickým a luteránským produktem, který předpověděla takzvaná „Společnost národů". Ve skutečnosti jako mezinárodní konfederace, jíž předsedá nikoli moc a jednotlivec, ale zářivá skutečnost jediné nadřazené bytosti - císaře dantovského univerzálně-ghibellinského pojetí, který „po zvážení různých poměrů ve světě má mít k řízení různých a nutných úřadů univerzální a nesporný úřad úplného velení" (Convivio, IV, 4) - i když lidem, či spíše lidmi, „lidstvem". Protože „vyvolený lid" (vyvolený lid! - další židovská pověra: neznáme „vyvolené národy", ale pouze národy, které jsou nadřazené nebo které se bojem nadřazují) by měl podle Mazziniho jedinečné poslání odmítnout sám sebe a vnutit toto nové evangelium: že všechny národy jsou svobodné a jsou bratři. Nacionalistická mazzinovská velmoc, která má zachovat funkci a konkrétní poslání každého národa, mizí před tvrzením, že toto poslání pak musí být beze zbytku řešeno v obecném zájmu lidstva. Je-li tomu tak, je středem celého Mazziniho politicko-náboženského evangelia jakási univerzální konfederace, která se má konstituovat na základě systému

antimonarchických a antikatolických revolucí. Vidíme, jak je toto evangelium v podstatě předchůdcem různých moderních antiaristokratických, pacifistických a demokratických tendencí až po takzvanou „Paneuropu“.

Ani Mazzini neváhá tajně chápat v pravém Římě, v Římě jako Řím, něco, co překonává „pokrok“. Jejich slepý, evolucionistický apriorismus je vystavuje dosti politováníhodné pověře, která redukuje římské pohanství na pojetí čistě právní a materiální skutečnosti a hodnoty ducha vydává za výsady křesťanství. „Poslání“ pohanského Říma by se podle nich vyčerpalo ve vytvoření právní jednoty a materiální říše založené na síle; druhý Řím, Řím katolický, by místo toho vytvořil duchovní říši; a syntézou by byl třetí Řím, který má stvrdit společenskou jednotu a nastolit bledý bratrismus a federalismus, o nichž jsme se zmínili výše. Římské právo by přispělo faktorem „svobody“ a připravilo by v materiální rovině rovnost, která se pak realizovala v duchovní oblasti v křesťanství: prorokovala by se nová éra, v níž by se oba pojmy, svoboda a rovnost, spojily v syntézu odvozenou z koncepce spřízněného lidstva.

Jako nekompromisní obhájci hodnot pohanské tradice odmítáme všechny tyto historizující sofismy. Ne, ať už s tím někdo souhlasí, nebo ne, Řím byl současně

hmotnou i duchovní skutečností, úplným a zářivým ideálem, který se bouří proti jakémukoli pokusu deformovat jej ve hře na nějakou svévolnou progresivistickou dialektiku. Byla to augustovská moc, vzniklá „k vládě nad národy, k nastolení zákonů míru, k ušetření poražených a k pokoření pyšných“ (Vergilius, Aeneida, VI, 852-854), a kdysi to bylo cosi posvátného, kulturní útvar, v němž neexistovalo žádné gesto života, veřejného ani soukromého, ve válce ani v míru, které by nebylo doprovázeno obřadem nebo symbolem - kulturní útvar tajemného původu, který měl své vlastní polobohy a božské krále, árijský kult ohně a vítězství, vyvrcholení v „pax augusta etprofunda“, v němž se téměř fyzicky realizoval univerzální odraz „aeternitas“, který byl s hrůzou přiznáván v téže císařské funkci.

Ne, nová asijská víra nebyla „pokračováním“ Říma, ale Řím deformovala - neváhala často ztotožňovat město císaře s šelmou z židovské apokalypsy a babylonskou nevěstkou. Řím neznal „rovnost“ v pojetí moderní lůzy. Aequitas římského práva je aristokratický pojem: odpovídá pouze klasickému pojetí spravedlnosti, které bylo podkopáno křesťanskými pojmy milosrdenství, odpuštění, pokání, milosti, soucitu a lásky. Teprve nivelizace každé pozemské hodnoty na identickou ne-

hodnotu, v rovnosti všech bytostí vůči „Bohu“, vůči „prvotnímu hříchu“ židovské víry a vůči svévoli milosti, vytvořila na Západě rovnostářský princip, který byl vyšším formám pohanské civilizace zcela neznámý; pro ně, které i v materiální rovině udržovala hierarchická organizace, vojenské vztahy, vztahy nadvlády a poddanství a převaha elit, to byla hereze.

Římanství nepotřebovalo žádný semitský příspěvek, aby bylo schopno rozpoznat svůj univerzální ideál a uskutečnit ho. Jakákoli velikost, která v pozdějších dobách ještě existuje, k němu patří. Jak jsme již řekli, velikost Říma, který povstal ze sil nordických Árijců, vytvořila poslední, velké, univerzální období na Západě, feudálně-imperiální civilizaci středověku. To, co by jinak možná znovu zůstalo dědictvím obskurní palestinské sekty, se skrze nás jako církev mohlo na chvíli podílet na univerzální hodnotě.

Ale naše univerzalita není mazzinovskou univerzalitou: ta je pouze internacionalismem, pouze rozvinutím oné nivelizující, bratrské, socialistické a demokratické tendence, která nemá nic římského, jejíž svoboda není naší svobodou, jejíž poslední slovo není organismus, ale souhrn, ne univerzalita, ale kolektivita.

A oba pojmy Mazzinovy pseudosyntézy, římskost a společenskost, představují dva neslučitelné pojmy. Mezi nimi existuje volba, ale neexistuje žádný kompromis ani kompozice.

Ať si i lůza hledá své ospravedlnění ve „směru dějin“, který s přetrženými řetězy přetekl všechny náspy a nyní ve světě, který už nezná ani císaře, ani pastýře, vystavuje své výmluvy, otravuje každou studnu, špiní všechny křižovatky vědy, politiky, náboženství a kultury svou absencí duchovnosti. Žádá jen, aby se zrychlil rytmus dějin, evoluce, aby se stala pandemií, aby se přiblížil slavný cíl jejího „pokroku“ - „slunce budoucnosti“, protože nakonec dospěje ke konečnému pádu, pod nímž bude bídně pohřbena.

Patříme do jiného světa, který zůstává nehybný v souladu se stabilitou okolností. Vlastníme pravdu, nikoli rétoriku.

Vlastníme tradici; Řím pro nás zůstává oním neměnným, uskutečněným a nadhistorickým symbolem, který Galilejcům říkal: „Dokud existuje Řím, nemusíme se obávat otřesů posledního věku - ale padne-li Řím, lidstvo bude blízko svého konce.“

Iracionalita rovnosti

Vraťme se k tomu, co bylo řečeno na začátku této kapitoly: za „lidem“, o němž hovoří demokraté, se podle toho skrývají „mnozí“, kteří jsou chápáni egalitárně (a v tom spočívá rozdíl), neboť se tvrdí, že uznání jejich vůdců se neděje podle kvality, ale podle kvantity (větší počet, většina volebního systému). Kvantita však může být kritériem pouze za předpokladu rovnosti všech jednotlivců, která vyrovnává hodnotu každého jejich hlasu.

Nyní může být „nesmrtelný princip“ rovnosti nejvíce zpochybňován. Nerovnost lidí je něco příliš zřejmého, než abychom o ní museli plýtvat slovy: stačí jen otevřít oči. Ale naši odpůrci, kteří to připustí, z toho udělají principiální záležitost a řeknou: lidé jsou sice velmi dobře nerovní, ale jsou si takoví de facto, a ne de iure; jsou si nerovní, ale neměli by si být. Nerovnost je nespravedlivá a nebrat na ni ohled, ale naopak se snažit ji překonat, je právě předností a nadřazeností demokratického ideálu.

Nicméně to jsou jen slova: faktem zůstává, že pojem „mnozí“ je logicky v rozporu s pojmem „rovní mnozí“.

V první řadě je tu Leibnizův princip identity nerozlišitelného, který je vyjádřen takto: bytost, která by byla absolutně totožná s jinou bytostí, by s ní byla jedna a tatáž věc. Kant se to snažil vyvrátit odkazem na prostor, v němž mohou existovat stejné, a přesto odlišné věci: ale i když odhlédneme od nekonzistence přenášení na duchovní půdu a pozorování charakteristické pouze pro fyzický svět, moderní pojetí prostoru tuto námitku vyvrací, neboť pro něj jakýkoli bod znamená připsání jiné hodnoty použité v Minkowskiho čtyřrozměrné funkci kontinua. V pojmu „mnoho“ je tedy implicitně obsažena jejich základní různost: stejné „mnoho“, absolutně stejné, by nebylo mnoho, ale jedno. Očekávat rovnost mnohých je protimluv.

Na druhém místě stojí princip dostatečného důvodu, který je vyjádřen takto: pro všechno musí existovat nějaký důvod, aby to bylo jedním a ne něčím jiným. Nyní bytost absolutně rovná jiné by postrádala „dostatečný důvod“: byla by to duplicita zcela zbavená významu.

Z obou těchto hledisek se pak ukazuje, že myšlenka, že „mnozí“ nejenže jsou nerovní, ale musí takoví být, a že nerovnost je pravdivá de facto jen proto, že je pravdivá de iure, že je skutečná jen proto, že je nutná, je racionálně podložená.

Postulovat nerovnost však znamená překročit kvantitu, znamená to přejít do kvality; a tak se zdůvodňuje možnost a nutnost hierarchie; ukazuje se, že kritérium „většiny" je absurdní a že každý zákon a každá morálka, které vycházejí z rovnostářských předpokladů, jsou nepřirozené a extrémní.

Opakujeme, že je to nadřízený, kdo musí ospravedlnit podřízeného, a nikoli naopak. Stejně jako je přirozeností omylu nepoznat sám sebe jako omyl, zatímco přirozeností pravdy je vydávat se za vědomí pravdy a zároveň poznávat omyl jako omyl - tak je přirozeností toho, co je nadřazené, vydávat se přímo za nadřazené podřízenému, které se podřízeným stává zcela díky sebepojetí nadřazeného. Nadřazenost se nesmí podřizovat žádné sankci ani uznání, ale musí být založena pouze na přímém vědomí nadřazenosti těch, kdo jsou nadřazeni a každou zkouškou se jako nadřazení prokazují.

Z tohoto důvodu nemůže takzvané kritérium „užitečnosti" poskytnout žádnou oporu. Ve skutečnosti bychom museli začít otázkou, co je užitečné, ve vztahu k čemu a ke komu. Například i v demokratickém režimu existuje prostor pro násilí - násilí vlastní konstituované moci, které vyžaduje daňový úřad, občanské a trestní

zákony atd. Toto násilí se tak nenazývá proto, že se považuje za vhodné, aby bylo užitečné pro co největší počet lidí. Kdo ho však definuje a ospravedlňuje jako užitečné, a tím určuje pověstné hranice mezi „legalitou“ a „ilegalitou“? Již jsme ukázali, že v racionálním řádu věcí to nemůže být masa, a to pro neschopnost a podřízenost její rozlišovací schopnosti. Pokud však někdo nehodlá posunout těžiště rovnosti, celá věc se promění v nejhorší z tyranií: v tyranii, kterou vykonává početná skupina na kvalitativně vyšší menšině, jež je neúprosně přemožena zákonem stanoveným mechanismem determinismů nižšího života a organizované „společnosti“, tak jak se to děje na moderním Západě.

Ale „užitečné“ je samo o sobě něco mnohem méně absolutního, než by mnozí chtěli věřit, ve vztahu k téže hmotě. Vzhledem k iracionálnímu charakteru psychologie masy bylo to, co dělá většina, jen velmi zřídka oním „užitečným“ čistě a jednoduše, a ještě méně často autonomní vůlí mnoha; namísto toho se nekonečně častěji jednalo o moc, přitažlivou sílu konkrétních osob, jejíž síla největšího počtu následovníků byla jen důsledkem a ozvěnou. Mocní jedinci uměli strhnout davy, kam chtěli, a hodit do moře všechna průměrná, buržoazní, přesně vypočítaná měřítka „užitečnosti“,

vhodnosti a obecného blaha. Dějiny nám to ukazují všude: miliony bytostí, rozpálených nadšením pro člověka, symbol nebo myšlenku, překonávaly zábrany uvážlivé normálnosti a obětovaly se, upalovaly nebo ničily.

Demokratismus to ví, a proto se pomalu, nenápadně, rozšiřujíc se po celé Evropě, snaží vyhladit rasu vůdců, vůdčích duchů, uhrančivých osobností a vytvořit takovou nivelizaci, aby se vše dalo zredukovat na autonomii, která je vlastní částem ekonomického mechanismu ponechaným samy sobě. A tato hra se v poslední době děsivě daří. Bolševické Rusko a demokratická a mechanizovaná Amerika stojí proti sobě jako dva symboly, jako dva póly téhož nebezpečí.

Ale tato vůle k degeneraci, tato temnota, na níž ztroskotává západní „civilizace“, nás nachází proti ní. Znovu po vzoru Nietzscheho bijeme na poplach a voláme. Kéž se naše národy postaví proti bolševicko-americkému přílivu se slovy „Nepřekračujte tento bod!“. Nikoli však slovy, hrozbami a prázdnými proklamacemi, nýbrž mlčky, izolovaně a vytvářejíce aristokracii, elitu, která v živé realitě nadřazených jedinců pevně udržuje hodnoty naší tradice.

Poté přijde vše ostatní jako přirozený důsledek.

Od rodu k impériu - naše doktrína o rase

Při úvahách o myšlenkách vévody di Cesaro jsme se zmínili o „sociální“ formě charakteristické pro primitivní společenství. Okrajově jsme se také dotkli vztahu - který se mnohým může zdát paradoxní - mezi totemismem a nacionalismem. Tento bod je třeba objasnit tím, že si položíme problém vztahu mezi pojmem rod a pojmem impérium, mezi pojmem rasa a pojmem civilizace ve vyšším smyslu.

Proti určitým abstraktním a racionalistickým formám univerzalismu uznat právo krve, požadovat pravdy a hodnoty, které se opět stanou oním živým výrazem našeho života, a které se tedy spojí s krví a rasou, místo aby byly slabými obecnostmi „platnými pro všechny“: to je jistě oprávněný požadavek. Pod tímto aspektem je však rasová teorie obecným úvodem, který je třeba dále identifikovat.

Nesmíme zapomínat, že mluvit o krvi v případě člověka není totéž jako mluvit o ní v případě zvířete. Pokud krví rozumíme biologickou dědičnost rasy, pak u zvířete je rasa vším, zatímco u člověka je pouze její

součástí. Omyl některých rasových fanatiků, kteří se domnívají, že opětovné začlenění rasy do její etnické jednoty znamená ipso facto znovuzrození národa, spočívá právě v tomto: považují člověka za člověka, jako by mohl být považován za koně, kočky nebo psy „čistého plemene“. Zachování či obnovení čistoty rasy v nejužším slova smyslu může být vším u zvířete, ale ne u člověka - u člověka vyššího typu: i pro člověka může představovat podmínku, která může být z určitých hledisek nutná, v žádném případě není dostačující, protože rasový faktor není jediný, který člověka určuje.

Abychom se dostali na vyšší úroveň a vyvrátili obvinění z biologického materialismu, nestačí ještě každé rase přisoudit mystickou duši, jejího charakteristického „ducha“. Ve skutečnosti ji již nacházíme, a to ve významnější podobě, v primitivních formách totemové společnosti. Jak bylo naznačeno, v těchto formách společnosti je totem mystickou duší skupiny, rodu nebo rasy: jednotliví členové se ve své krvi a ve svém životě necítí být ničím jiným než inkarnací této kolektivní duchovní síly a nemají v sobě téměř žádnou stopu osobnosti.

Pokud totemická síla zůstává na této takříkajíc rozptýlené a bezejmenné úrovni, a pokud tedy neexistují

ani vůdci, ani poddaní, a jednotliví členové skupiny nejsou ničím jiným než „společně umístěnými“ (composti) - pak se ocitáme na nejnižší úrovni lidské společnosti, na úrovni, která hraničí s podlidskou, tj. zvířecí říší: něco, co potvrzuje skutečnost, že totemy - mystické duše rodu - jsou často považovány zároveň za „duchy“ jednotlivých druhů zvířat. Kromě toho je zajímavé, že i když totemy představují mužské postavy, složení těchto společností odráží především telluricko-matriarchální typ, charakteristický pro neárijské, a zejména jižní rasy. Rozhodující roli zde hraje komunistický princip. Tento typ duchovně odpovídá „otcovské cestě“ - *pitr-jáně* -, o níž hovoří indické tradice, nazývané také zemskou nebo mateřskou cestou, podle níž se jedinci po smrti zcela rozpouštějí do původních zásob, do sil krve rasy a předků, s nimiž jedině souvisí pravá existence. Oproti této cestě však existuje solární cesta neboli cesta bohů - deva-jána - nazývaná také severská cesta (zatímco první cesta, cesta totemu, je nazývána cestou jihu); cesta, kterou můžeme také nazvat olympskou, po níž putují ti, kdo se stávají nesmrtelnými, kdo se stávají bohy, kdo „odcházejí, aby se nevrátili“.

Tento kontrast představuje klíč k našemu problému. Civilizace v pravém a vyšším slova smyslu s ohledem na

jednotlivce i národy - vzniká pouze tam, kde je překonána totemická úroveň a kde rasový prvek, chápaný rovněž mysticky, není posledním prostředkem; kde se mimo krev projevuje síla vyššího, meta-biologického, duchovního a „solárního" typu, která nevede mimo život, ale určuje život, přetváří ho, zušlechťuje, dává mu formu, kterou původně neměl, zcela ho osvobozuje od každé směsi se zvířecím životem a otevírá různé cesty pro realizaci různých typů osobnosti. Když k tomu dojde, etnická tradice není zničena: zůstává výhradně základnou, která disponuje duchovní tradicí jako neoddělitelným ověřením - a zde, v pořadí vztahu mezi biologickým a duchovním faktorem, je to právě ten druhý, který by měl sloužit jako opora pro ten první, a ne naopak.

Řekli jsme, že to platí jak pro jednotlivce, tak pro národy. Pokud jde o první bod, sociologie nám ukazuje již v primitivních formách společnosti časté samovolné vytváření skupin charakterizovaných iniciací, které se řídí vlastním zákonem a požívají vyšší autority; a nejnápadnějším rysem těchto skupin je jejich čistě mužský charakter, princip vyloučení žen. Ale ani u velkých tradičních národů není situace jiná: od Číny po Řecko, od Říma po prapůvodní nordické skupiny, pak až

po Aztéky a Inky se urození nevyznačovali prostým faktem, že měla předky, ale tím, že předkové urozených byli na rozdíl od plebejců božští a kterým může zůstat věrná i díky integritě krve (v kastovním systému platil princip dědičnosti nejen pro vyšší kasty, ale i pro nižší). Urození pocházeli z „polobohů“, tj. z bytostí, které skutečně následovaly transcendentní formu života a tvořily počátek tradice ve vyšším smyslu, předávaly svému rodu krev učiněnou božskou a spolu s ní i obřady, tj. determinující úkony, jejichž tajemství si každý urozený rod uchovával, což umožňovalo jejich potomkům pokračovat v duchovní formě vítězství tam, kam předtím dospěla, a vést ji postupně od pomyslné ke skutečné.

Z tradičního pohledu tedy nemít předky odlišuje plebejce od patricije méně než nemít rituály. V árijské hierarchii odlišovala vyšší kasty od nižších jediná vlastnost: znovuzrození. Árja byl na rozdíl od *šúdry* (toho, kdo slouží) *dvija*, znovuzrozený. Příznačné je tvrzení z Manavadharmašástry (II, 172), že kdyby sám bráhman opustil iniciaci, už by se neodlišoval od toho, kdo slouží, *šúdry*. Analogicky charakterizovalo tři vyšší kasty Íránců to, že každá z nich odpovídala určitému nebeskému „ohni“. Nordičtí urození byli vznešení, protože ve své krvi nesli krev Ásů, „nebeských“ sil v neustálém boji s

elementárními bytostmi. Se zasvěcením byla spjata i urozenost velkých středověkých rytířských řádů - mezi nimiž byli nejvýznamnější templáři. Jedním z nejslabších míst Nietzscheho koncepce je právě tento biologický naturalismus, který ve většině případů snižuje a sekularizuje jeho aristokratickou ideu a přenáší ji na úroveň „blonďaté bestie".

To by byla zásadní otázka. Přejdeme-li od kast k rasám, musíme následně říci, že skutečný rozdíl mezi rasou a rasou není něco naturalistického a ideologicky podmíněného, ale právě něco mnohem hlubšího, co existuje mezi rasami, které si zachovávají hloubku své krve a dědictví a přítomnost principu, který přesahuje krev, vštípeného působením dominantních a „solárních" elit; a ostatními rasami, které nic takového nemají a v nichž převládá něco promiskuitního a vázaného na síly země, animality a biologicko-kolektivní dědičnosti. Mezi těmito rasami převládá totemismus a neexistuje ani skutečná odlišnost, ani skutečná osobnost; uctívání se řeší v extaticko-panteistické nostalgii nebo nanejvýš v „religiozitě" v lunárním a komunistickém smyslu.

Pro nás neexistuje žádný jiný rozdíl mezi ušlechtilými rasami Severu a rasami Jihu: a více než rozdíl mezi rasou a nadrasou. Jakkoli se to dnešní profánní a

plebejské mentalitě může zdát skandální, my se rozhodně pevně držíme božského charakteru - v doslovném slova smyslu -, který mohou mít některé rasy ve srovnání s jinými, u nichž vede dědičnost nadbiologického a, můžeme říci, nadlidského faktoru, který se nepřenáší s krví.

Zdá se nám tedy, že učení hraběte de Gobineau má záblesk pravdy, ale ne víc. Úpadek vlastností a faktorů, které tvoří velikost rasy, není - jak tvrdil - pouze důsledkem míšení této rasy s jinými, ani pouze důsledkem jejího etnického, biologického a demografického úpadku: pravdou naopak je, že rasa upadá, když upadá její duch, když selhává ono vnitřní napětí, jemuž vděčí za svou původní formu a svůj duchovní typ. Tehdy rasa mutuje nebo je zkažená, protože je poškozena ve svém nejhlubším kořeni; tehdy ztrácí onu neviditelnou, nezdolnou a transformující ctnost, při jejímž kontaktu s jinou rasou, která ji zdaleka nekontaminuje, přebírá postupně podobu její civilizace a je jí strhávána jakoby větším proudem.

To je důvod, proč pro nás návrat k rase nemůže znamenat jen návrat ke krvi - zvláště v těchto krepuskulárních položkách, v nichž došlo k téměř nenapravitelnému smíšení. Musí znamenat návrat k

duchu rasy, nikoliv ve smyslu totemickém, ale ve smyslu aristokratickém, tedy ve spojení s původním zárodkem naší „formy“, naší civilizace.

Pokud tedy potvrdíme návrat k rase a návrat k tradici, leží v centru této myšlenky idea Vůdce. Ve své sluneční individualitě pro nás Vůdci představují konkrétní a aktivní vyjádření ducha jako rasy a rasy jako ducha; jsou oživením téže formativní praideje, spící v hlubinách krve jako základy „formy“, vítězící nad chaosem a animálností a nesené, ať už vědomě, nebo ne, v potenci nebo v aktu, všemi nedegenerovanými členy skupiny. Vůdci nastolují toto vnitřní napětí; probouzejí „božské“ prvky proměněné krve. Odtud pramení kouzlo autority, která v sobě nemá nic násilného a tyranského, ale spíše něco královského; kouzlo působení „skrze přítomnost“, nezkrotné „akce-bez-akce“ - podle výrazu Dálného východu *(wei wu wei)*. Zde je cesta ke znovuzrození. Početné síly rodu, které osudově směřují k úpadku a rozpadu, když jsou zbaveny této vnitřní opory a vydány napospas souboru materiálních, etnických, a dokonce i politických podmínek v úzkém slova smyslu, pak znovu nacházejí pevný a živý bod jednoty a podílejí se na vyšší skutečnosti: stejně jako živočišné tělo, je-li do něj vpuštěna síla duše.

Každá obhajoba rasy a krve, která opomíjí tento vyšší aspekt a prostřednictvím symbolů „národa“, „lidu“ nebo „kolektivu“ jakýmkoli způsobem evokuje směs, čistý zákon krve a půdy, neznamená nic jiného než návrat k totemismu a sklon k návratu ke společenským formám charakteristickým pro nižší lidstvo. V podstatě touha socialistické, demokratické a komunistické ideologie nevede k žádnému jinému stavu - fenomén Sovětů přesně ilustruje účinek této ideologie, která po vzoru Žida (Marxe), oživujícího starý, barbarský, slovanský kolektivismus a přivádějícího jej do nové, racionalizované podoby, vytvořila zlověstné semeniště nákazy pro zmar tradiční Evropy.

To vše zdaleka není směřování do budoucnosti, ale z ideálního hlediska nic jiného než směřování do minulosti, k tomu, co bylo překonáno v době vzniku každé skutečné tradiční civilizace a každé říše. Ačkoli je „socialistický“ a demokraticko-nacionalistický ideál stále ještě obklopen aureolou, faktem zůstává, že - mutatis mutandis - nachází svůj dokonalý odraz ve společenských formách nižšího, protiárijského a protinordického typu; a jestliže proudy, které k těmto ideálům směřují, vyžadují podřízení jednotlivce a každé vyšší duchovní možnosti zákonu krve a půdy, učí v podstatě „morálce“, která se neliší od toho,

co by si pro sebe mohlo nárokovat zvířecí plemeno, kdyby se stalo vědomým.

V protikladu k naší pravdě - zopakujme si to ještě jednou - vyjadřují podobné tendence směr involuce a abdikace oproti úspěchu. Je to to, co se probouzí ve chvílích vyčerpání a slabosti, ve chvílích, kdy narůstá chaos skrytý v kosmu; je to jev, který se objevuje, když epocha již není schopna produkovat vyšší bytosti, v nichž se nachází, koncentruje a osvobozuje v transcendentních a slunečních formách celé napětí a tradice vyšší rasy.

Aristokratická myšlenka tradice Vůdců - nikoli demokratická či „nacionalistická“, která závisí na pouhém společenství krve, půdy a původu - musí být základem a osou každé správně chápané doktríny o rase - naší obnovy.

Kořeny evropského zla

Řekli jsme, že moderní svět dospěl do bodu, kdy je zbytečné si dělat iluze o účinnosti jakékoli reakce, která nevychází z hluboké duchovní změny. Od zla, které nás rozežírá, se můžeme osvobodit jen naprostou negací, duchovním impulsem, který z nás skutečně udělá nové bytosti a znovu nám otevře možnost uchopit nový svět, nadechnout se nové svobody: i kdyby se mělo zhroutit i všechno, čím se Západ marně pyšní.

S vědomím, že náš svět je světem trosek, se musíme znovu přiklonit k těm hodnotám, které nám umožní jednoznačně rozpoznat příčinu takové zkázy.

Prvním kořenem evropského úpadku je „socialismus“, antihierarchie.

Základní formy, které se z tohoto kořene vyvinuly, jsou:

- Regrese kast.
- Rozvoj věd a pozitivní filozofie.
- Technologie a iluze mechanické síly.
- Nový romantický a aktivistický mýtus.

Jedná se o čtyři hlavní kořeny evropského úpadku, které si nyní postupně rozebereme a následně je postavíme proti našim hierarchickým hodnotám.

Tímto způsobem ukážeme základní rysy jiného vidění světa a života, které pro nás musí mít hodnotu jako tajná síla a jako duše našeho boje.

Regrese kast - zlato a práce

Již jsme se zmínili o tom, že kdybychom mohli velmi obecně formulovat zákon, který by nám určil „směr dějin" moderní doby, nemohli bychom mluvit o pokroku, ale o involuci.

V tomto ohledu existuje proces, který se každému vnucuje do úvahy tím nejobjektivnějším a nejzřetelnějším způsobem: proces regrese kast. Jako „směr dějin" od pravěku vidíme právě postupný úpadek jedné ze čtyř velkých kast - „solární" (královsko-svaté) kasty, válečnických urozených, měšťanstva (obchodníků) a nevolníků -, v nichž v tradičních civilizacích, a zejména v árijské Indii, našla svůj odraz kvalitativní diferenciace lidských možností.

Především jsme svědky soumraku věku královského božství. Vůdci, kteří jsou „božskými" bytostmi a kteří v sobě zcela spojují obě moci, královskou a papežskou, patří do vzdálené, téměř mýtické minulosti.Tento první

pád nastal postupným úpadkem nordicko-árijské síly, tvůrce civilizace.

V německém ideálu Svaté říše římské jsme nedávno rozpoznali poslední ozvěnu této tradice, této „solární“ úrovně.

Jakmile tento vrchol pominul, přešla autorita na další nižší úroveň: kastu válečníků. Jde o monarchy, kteří jsou nyní pouhými vojenskými vůdci, pány světské spravedlnosti, absolutními politickými panovníky. Formule „božského práva“ občas přetrvává, ale jako pouhá vzpomínka postrádající obsah. Za institucemi, které jen formálně zachovávají rysy antické aristokraticko-církevní ústavy, zůstali ve starověku často jen panovníci tohoto typu. Po pádu univerzální středověké jednoty se tento jev projevuje definitivně a rozhodujícím způsobem.

Druhý pád: úpadek aristokracie, zánik rytířství, „znárodnění“ velkých evropských monarchií a jejich úpadek. Prostřednictvím revolucí a „konstitucí“, kdy nejsou jednoduše nahrazeny režimy jiného typu (republika, federace), se mění ve výše zmíněné prázdné přežívání, podřízené „vůli“ „národa“. V parlamentních, republikánských nebo národních demokraciích

zprostředkovává ustavení kapitalistických oligarchií osudový přechod autority a moci z druhé do moderní obdoby třetí kasty: od válečníka ke kupci. Místo mužných zásad věrnosti a cti nastupuje doktrína „společenské smlouvy“. Společenský svazek je nyní utilitární a ekonomický: je to smlouva založená na pohodlí a zájmu jednotlivců. Tímto způsobem vazba nutně přechází od osobního k neosobnímu. Zlato funguje jako prostředník a ti, kdo se ho zmocní a umí ho rozmnožit (kapitalismus, industrialismus), také prakticky dosáhnou převzetí moci. Aristokracie ustupuje plutokracii, válečník bankéři, Židovi a průmyslníkovi. Obchod s penězi a úrokem, dříve omezený na ghetto, se stává slávou a vrcholem nejnovější doby. Skrytá síla socialismu, antihierarchie, začíná v tomto okamžiku viditelně odhalovat svou moc.

Krize buržoazní společnosti, proletářská vzpoura proti kapitalismu, manifest „Třetí internacionály“ a s tím související pomalý vzestup a organizace skupin a mas v čistě kolektivních a mechanizovaných formách - v kontextu nové „civilizace práce“ - nám naznačují třetí pád, kterým autorita přechází na poslední z tradičních kast, na kastu otroků a masového dělníka, s následnou redukcí každého horizontu a hodnoty na úroveň hmoty a počtu.

Jestliže nadlidská duchovnost a „sláva“ charakterizují „solární“ období, hrdinství, věrnost a čest období válečníků a zlato období obchodníků a Židů, tak příchod otroků musí přesně odpovídat povýšení principu otroků: práce je povýšena na náboženství. A nenávist otroků přichází sadisticky hlásat: „Kdo nepracuje, ať nejí“, a její idiocie, oslavující sama sebe, tvoří posvátné kadidlo z emisí lidského potu: „Práce zušlechťuje člověka“, „Práce je velikost“, „Práce je etická povinnost“. Hrobní kámen tak přikrývá mrtvolu člověka a cyklus involuce se zdá být definitivně uzavřen.

Žádný jiný ideál nenabízí kněžím „pokroku“ budoucnost. Zatím pokračuje boj mezi Židem, všemocným pánem zlata, a vzpourou otroků a „civilizace“, na kterou jsou naši současníci tak hrdí, visí nad obludným mechanismem, kterým hýbou hrubé a neosobní síly zlata, kapitálu a stroje.

Pouta závislosti se zdaleka neuvolnila, naopak se znovu utáhla. Ale vedle síly už není autorita, vedle poslušnosti už není uznání, vedle hodnosti už není nadřazenost. Pán už není takový proto, že je pánem, nýbrž proto, že je tím, kdo má více peněz, že je tím, kdo, i když vůbec nevidí za malý horizont obyčejného lidského života, ovládá materiální podmínky života;

pomocí nich je mu dokonce umožněno podmanit si nebo utlačovat ty, jejichž myšlenková šíře je nepoměrně silnější než jeho vlastní: možnost nejpodlejšího podvodu a nejstrašnějšího otroctví. Moc a vazba závislosti se odosobnily a zmechanizovaly, staly se kapitálem a strojem. Není to tedy žádný paradox: teprve dnes můžeme vážně mluvit o skutečném otroctví, pokud o něm můžeme mluvit pouze v západní ekonomické a mechanické organizaci, a to po směru brutalizace, jejíž nejlepší příklad nám poskytuje „svobodná Amerika“.

Možná, že po krátkém cyklu generací, řádně a vědecky vychovaných podle norem „společenské služby“, se zcela vytratí smysl pro individualitu a s ním i poslední zbytky vědomí, které jsou nezbytné k tomu, aby si uvědomili alespoň to, že jsou otroky. Možná, že to, co zůstane, bude onen stav obnovené nevinnosti, který se bude od mytického Edenu lišit tím, že v něm bude vládnout „práce“ jako univerzální a jediný smysl existence, o němž mluví Kirilov v Dostojevského Běsích: to je ideál sovětů.

Závislost bez vůdců, organizace lhostejná ke každému kvalitativnímu požadavku - tento „společenský“ ideál vytváří neosobní, hrubá síla, tvořená pouhou kvantitou a penězi.

Řekli jsme: bez dalších vůdců. Nenechme se tím vskutku oklamat. Zopakujme si, že rasa Vůdců, pokud ještě nezanikla, je k tomu blízko; a všichni postupují v crescendu nivelizace a spějí k životu, který je hmotnější a bez tváře. Takzvané „vyšší“ či „vládnoucí“ třídy dneška jsou jimi jen ironicky: velcí vůdci světové finanční organizace - jako jsou technici, průmyslníci, funkcionáři a tak dále - nepředstavují nic jiného než ony osvoboditele, kterým kdysi páni svěřili kontrolu nad otroky a správu jejich statků. Stejné jho jim podřizuje obrovský, slepý, zautomatizovaný dav dělníků a zaměstnanců, a nad ním si neodpočinou ani otroci, ani osvoboditelé dohlížející na otroky - a nad nimi: nikdo - to je strašná pravda o „civilizovaných lidech“!

A jak vnitřně mnohem užší, závislejší a chudší je den pánů zlata a strojů, bez přestávky, horečnatý, nasycený povinnostmi, než den skromného řemeslníka, tak podobně je na tom den „vyšších“ vrstev, jimž zlato slouží jen k chorobnému rozmnožování jejich touhy po „rozptýlení“, přepychu, smyslných požitcích a dalších ziscích.

V tom všem není ani stopa po Vůdcích, a když chybí, nemá tato pseudoorganizace žádný smysl. Zeptáme-li se milionů vězňů mezi jejich stroji a kancelářemi na důvod,

na ospravedlnění, kromě pomíjivého vzrušení, s nímž se snaží napodobit „kultivovanost“ „vyšších tříd“, nedostanou odpověď. Ale když se zeptáme „vůdců ekonomiky“, investorů, pánů oceli, uhlí, ropy, zlata a národů (copak jsme neviděli, že politický problém se dnes spíše redukuje na ekonomický?) - opět žádná odpověď. Tyto prostředky pro život ovládly život; spíše jej zredukovaly na své prostředky. A tak se na světlo pompézních iluzí západní pýchy prodrala velká temnota, temnota, která se projevuje zcela novým a obludným mýtem: mýtem práce pro práci, práce jako cíle samého o sobě, jako vnitřní hodnoty a univerzální povinnosti.

Masy lidí na zemi jsou zbaveny světla, redukovány na čistou kvantitu - pouze na kvantitu -, zrovnoprávněny v materiální identitě částí závislých na nezastavitelném mechanismu, který je ponechán sám sobě a který už nemůže nic dělat - to je perspektiva, která leží v základu ekonomicko-průmyslového směru, jenž odpovídá celému Západu.

Ti, kdo cítí, že jde o smrt života a nástup hrubého zákona hmoty, o triumf osudu, který je o to děsivější, že už není osobní, cítí také, že existuje jediný lék: zlomit semitské jho zlata, překročit fetiš společenskosti a zákon vzájemné závislosti, obnovit aristokratické hodnoty,

hodnoty kvality, odlišnosti a hrdinství, obnovit onen smysl pro metafyzickou realitu, proti kterému se dnes všichni staví a který navíc my proti všem prosazujeme.

A tak, chápeme-li to jako vzpouru proti ekonomické tyranii, proti stavu, v němž vládne množství zlata, a ne jednotlivec; v němž starost o materiální podmínky existence koriguje celou existenci; chápeme-li to jako snahu o ekonomickou rovnováhu, na jejímž základě se mohou osvobodit a rozvíjet rozmanité formy života, které již nejsou redukovatelné na materiální rovinu - chápeme-li to právě takto, ale jen takto, mohli bychom i v některých extremistických proudech rozpoznat nutnou funkci a budoucnost.

Hlavní příčina nedostatečné kvalitativní diferenciace moderního života spočívá právě v tom, že již nezbývá prostor pro typ činnosti, který není oceňován z hlediska praktické užitečnosti a společenskosti. Ekonomická tendence vytváří nivelizaci; vnucuje se všem stejně, protože rozdíly založené na zlatě a mechanicko-ekonomické hierarchii nejsou rozdíly. Vracejí se v jediné úrovni, jediné kvalitě; za touto úrovní, vzato v souhrnu všech jejích možných diferencí, by musely existovat další úrovně, které však dnes neexistují: nezávislé na první a

jimž by měla být první podřízena, a nikoli naopak, jak je tomu v současné společnosti.

Proto když si hypertrofie tohoto zla v obludných bankovně-průmyslových trustech přisvojuje právo na „imperialismus“, můžeme se, neschopni pláče, jen smát. A klidně oponovat myšlenkou, že radikální revoluce proti zlatu a kapitálu je nevyhnutelným předpokladem skutečného Impéria. Přecházíme k aspiraci, která se šíří v základech všech revolučních ideologií jako symptom vzpoury proti modernímu otroctví, nicméně ji překračujeme a zjišťujeme, že je sama prostoupena stejným zlem: Stejně tak vidí pouze ekonomické a sociální problémy, nežádá osvobození od ekonomického jha ve jménu diferencovaných, metaekonomických a metafyzických hodnot - ne proto, že by síly, oproštěné od ekonomických starostí, mohly působit v hloubce -, ale pouze pro rovnostářské a ještě „socialističtější“ uspořádání, považované za lepší, téhož ekonomického problému, určeného čistě materiálními a utilitárními potřebami mas. Odtud se v takových tendencích rodí nedůvěra, nesnášenlivost a téměř skrytý odpor, neřkuli k tomu, co je duchovní, ale dokonce i k tomu, co je „intelektuální“, považované za „luxus“: mimo ekonomickou rovnováhu nemají oči pro

mimoekonomické rozdíly - ani je nevidí, ani po nich netouží: se stejným duchem plebejské a rovnostářské nesnášenlivosti vzbouřených otroků, který se projevil už při pádu starého Říma.

Závěrem lze říci, že proti hlavnímu kořenu evropského zla je třeba bojovat dvěma zbraněmi. Na té první nemusíme trvat a zastavit se u ní: spočívá ve vytvoření elity, ve svědomitém a houževnatém vyzdvižení nových rozdílů, zájmů a nových vlastností, které tvoří nediferencovanou podstatu dnešních jedinců, aby se mohla vrátit aristokracie, rasa pánů, vládců. To především.

Na druhém místě je nutné hnutí, vzpoura z hlubin, která nás osvobodí od stroje, od vnější, neorganické, automatické, násilné závislosti; která zlomí židovské, kapitalistické, ekonomické jho; která se vysměje povinnosti práce vnucené jako univerzální zákon a cíl sám o sobě; která nás zkrátka osvobozuje a otevírá průchod vzduchu a světlu - neboť hierarchii nelze obnovit násilím, kontrolou potřeb nebo souhrou vášní, zájmů a ambicí, ale pouze svobodným a spontánním uznáním, které pramení ze smyslu pro hodnoty a transcendentní síly, z věrnosti vůči vlastnímu způsobu bytí, ať už je jakýkoli, z vědomí přirozenosti, důstojnosti

a kvality. Organická, přímá, skutečná hierarchie: svobodnější a silnější než jakákoli jiná.

Jak tedy nepoznat, že realita minulosti je zároveň prorockým mýtem pro lepší budoucnost? Návrat ke kastovnímu systému je návratem k systému pravdy, spravedlnosti a „formy“ ve vyšším smyslu.

V kastách je ideál společenství činnosti, profese, krve, dědičnosti, zákonů a práv, které přesněji odpovídají předem stanoveným, typickým způsobům bytí, organickým projevům přírody vhodně zušlechtěným; v něm je jako předpoklad vůle být tím, čím člověk je, vůle realizovat svou vlastní přirozenost a osud jako kvalitu, umlčující individualistické a oportunistické veletoče, které jsou příčinou každého nepořádku a dezorganizace; je v ní překonání kvantitativní uniformity, centralizace a standardizace; je v ní základ společenské hierarchie, která bezprostředně odráží hierarchii způsobů bytí, hodnot a kvalit a která stoupá od materiálního k duchovnímu uspořádanému podle úrovní, od beztvarého k deformovanému, od kolektivního k univerzálnímu a nadindividuálnímu.

Nejdokonalejším způsobem nám tento ideál ukazuje starověká Indie, který však v různých podobách

nacházíme i v jiných civilizacích, až po náš nordicko-římský středověk. Naším referenčním bodem nemůže být nic jiného.

Jako substrát zdravá aktivita nejnižší třídy *(šúdra)*, již neanarchizované demagogickými ideologiemi, vedené odborníky na obchod, komerci a ekonomicko-průmyslovou organizaci, zjednodušenou zjednodušenými potřebami (*vaišja*); za vaišjou *kšatrija*, válečnická šlechta, která uznává hodnotu a smysl války a v jejímž hrdinství, pýše a vítězství může hořet vyšší záštita celého národa; za Kšatrijou bráhmany, solární rasu ducha a moudrosti, ty, kteří „vidí“ *(rishi)*, kteří „mohou“ a kteří svým životem dosvědčují, že jsme na vrcholu této temné země, ale naše vitální kořeny se ztrácejí na vrcholu v jasu „nebes“. Na vrcholu všeho, jako mýtus a hranice, je ideál *Čakravartina*, „krále světa“, neviditelného vládce, jehož síla je skrytá, mocná a nepodmíněná.

Věda versus moudrost

Tak jako se moc, odosobněná a socializovaná, stala zlatem, kapitálem, tak se moudrost, odosobněná a socializovaná, stala „konceptem“, „racionalitou“. A to je druhý kořen evropského zla.

Filosofie i západní pozitivní věda jsou ve své podstatě socialistické, demokratické a antihierarchické. Jako „pravdivé“ navrhují pouze to, co lze všeobecně uznat, s čím může souhlasit každý, ať už si dovolí žít jakýkoli život, jen pokud má určité vzdělání. A tak, stejně jako v kritériu „většiny“ politického demokratismu, předpokládají rovnost a bez kritéria kvantity ovládají v této oblasti vše, co by mohlo být rovností, neredukovatelností kvality nebo výsadou kvality.

A je zbytečné hlásat individualistické, nebo dokonce relativistické doktríny, protože způsob jejich hlásání, který je pojmovým znakem sekulární filozofie, ukazuje, že se člověk drží demokratických, neosobních a kolektivistických předpokladů, které jsou základem právě této filozofie. Cesta je úplně jiná - bylo by třeba začít tím, že v první řadě zpochybníme právě tyto presupozice, pokud nechceme znovu upadnout do pošetilosti imperialismu, který se místo toho, aby se vnucoval prostřednictvím oné hierarchie shora, o níž byla řeč, odvolává na lidové uznání pro své vlastní ospravedlnění. A tady si člověk začne uvědomovat, s jakým nepřítelem musíme bojovat a jak děsivě působí sama „kultura“, nejen „společnost“ našich současníků, v demokratismu v akci -

a začíná chápat, jaké odříkání musí od sebe požadovat, aby znovu nabyla zdraví.

Stejně jako je zlato realitou, která se stala lhostejnou ke kvalitě jednotlivců, kteří ji vlastní, tak je tomu i se „znalostmi“ současných lidí. Řekněme to lépe: v důsledku vůle k rovnosti, antihierarchické nesnášenlivosti, a tedy socialistických předsudků muselo vědění Evropanů nutně dospět k něčemu, na co se vliv individuálních rozdílů a podmínka - prostřednictvím vědění - aktivní individuální diferenciace omezuje na minimum; vztahovalo se tedy buď k fyzické zkušenosti, víceméně stejné pro všechny lidi, nakolik jsou živočichové (pozitivní věda), nebo ke světu abstrakce a slovních konvencí (filozofie a racionalismus).

Potřeba socializace vědění vedla osudově k jeho abstrakci, a vytvořila tak nepřekonatelný předěl mezi samotným věděním a životem, mezi věděním a bytím, jakož i tím, co může být kvalitou jevů a „metafyzickou skutečností“. Myšlení, pokud se na Západě neredukuje na nástroj víceméně konvenčního přepisu nejzevnějšího, plně kvantitativního a jednotného aspektu hmotných věcí, se tak stává tvůrcem pouze neskutečnosti, „reifikovaných“ slov a prázdných logických schémat,

nebo se stává intelektuálním sportem, o to směšnějším, že je provozován v dobré víře.

Z toho pramení celá neskutečnost moderního ducha: člověk, odtržený od života, je dnes téměř stínem, který se potácí mezi schématy a programy a intelektuálními nadstavbami, bezmocný ovládnout skutečnost a život sám, přičemž se stále více stává závislým na vědě, která vrší abstrakce na abstrakce, otročí fenomenálnímu zákonu, který zjišťuje, ale nechápe, a vyčerpává se v mechaničnosti a vnějškovosti, bez jakýchkoli možností pro vnitřní bytí člověka.

K jádru této otázky se zde rozhodně nemůžeme dostat, a to vzhledem k omezením tohoto výkladu. Neměli bychom si však myslet, že nesouvisí s problémem impéria: problém impéria je pro nás problémem par excellence, vzhledem k němuž nelze oddělit specializovanější problémy a učinit z nich samostatné domény. Partikularismus, společná lhostejnost různých forem lidské činnosti - tu politiky, tu vědy, tu praxe, tu náboženství a tak dále - je, jak jsme již uvedli, sám o sobě aspektem evropského úpadku a jednoznačným příznakem neorganičnosti Evropy.

Základem císařské hierarchie musí být vědění: „Moudrý má vládnout“, říkal už Platón - a to je ústřední, absolutní, definitivní bod každého racionálního řádu věcí. Nebylo by však nic směšnějšího než spojovat toto vědění s nějakou technickou kompetencí, pozitivní vědou nebo filosofující spekulací: místo toho se shoduje s tím, co od počátku nazýváme Moudrostí, což je tradiční výraz používaný jak klasickým Západem, tak Východem. Moudrost je stejně tak aristokratická, individuální, reálná, podstatná, organická a kvalitativní, jako je vědění „civilizovaných“ demokratické, sociální, univerzalistické, abstraktní, nivelizující a kvantitativní. Opět zde existují dva světy, dva pohledy, dvě odlišné vize, které proti sobě stojí bez jakéhokoli zkrácení.

Vědět podle Moudrosti neznamená „myslet“, ale být poznanou věcí: žít ji, vnitřně ji uskutečňovat. Člověk věc skutečně nepozná, pokud do ní nedokáže aktivně proměnit své vědomí. Proto se za poznání považuje pouze to, co vyplývá z přímé individuální zkušenosti. A to je pravý opak moderní mentality, pro niž se vše, co se jednotlivci bezprostředně jeví, nazývá „jevem“ nebo „subjektivním“, a proto za to jako „pravou skutečnost“ vydává nějakou jinou věc, kterou si prostě představuje nebo předpokládá („věc sama o sobě“ filosofů,

„Absolutno“ vulgárního náboženství, „hmota“, „éter“ nebo „energie“ vědy). Moudrost je absolutní pozitivismus, který považuje za skutečné pouze to, co lze uchopit přímou zkušeností, a vše ostatní za neskutečné, abstraktní a iluzorní.

Někdo namítne, že z tohoto pohledu by se veškeré poznání omezilo na konečné a podmíněné věci, které nám předkládají fyzické smysly - a tak tomu skutečně je a tak to musí zůstat pro velkou masu lidí, kteří mohou jedině skutečně tvrdit, že znají tuto konečnost a podmíněnost, která zůstává taková i po všech vědeckých pseudovysvětleních. Kromě toho však trváme na možnosti forem zkušenosti odlišných od smyslových forem běžného člověka, ne „daných“, ne „normálních“, kterých lze dosáhnout prostřednictvím určitých aktivních procesů vnitřní transformace. Zvláštností takových transcendentních zkušeností (z nichž „nadsvět“, „pole bytostí“, sedm nebes, ohnivé sféry atd. byly jen různými reprezentacemi lidstva spojenými s Tradicí) je být přímý, konkrétní a individuální, stejně jako smyslová zkušenost sama, a přesto vidět skutečnost, mimo kontingentní, časoprostorový aspekt charakteristický pro vše, co je smyslové. Aspekty, které se věda také snaží překonat, a to za podmínky, že dokonce

překoná vše, co je skutečně poznáním - vidění, individuální a živoucí evidence - ve prospěch pouhých pravděpodobností, nepochopitelných „uniformit“ a abstraktních vysvětlujících principů.

V tomto smyslu hovoříme o „metafyzické“ realitě. Je však třeba mít na paměti, že mluvíme o zkušenosti a pouze o zkušenosti; z tradičního hlediska neexistuje konečná realita a absolutní realita, ale konečný způsob a absolutní způsob prožívání reality, konečné oko a absolutní oko; celý tzv. problém poznání je uzavřen v nitru každé bytosti a nezávisí na „kultuře“, ale na její schopnosti osvobodit se od lidského, tj, od smyslového, racionálního a emocionálního, a na ztotožnění se s tou či onou formou „metafyzické“ zkušenosti spolu s hierarchií, která na své hranici vrcholí ve stavu dokonalé identity, duchovního vidění, plné nadsmyslové a nadracionální uskutečnění věci v já a já ve věci, které realizuje stav moci a zároveň stav naprosté samozřejmosti vzhledem k věci samé, v němž se již člověk na nic neptá a zjišťuje, že je jen nástupcem rozumu, stejně jako je nástupcem řeči.

To je v hrubých rysech smysl Moudrosti, která tvoří základ „metafyzického“ učení a duchovní vědy, jejíž obřad zasvěcení původně vedl k proměně vědomí nezbytné pro „poznání“ a metafyzické „vidění“ a jejíž

tradice se na Západě v utajené podobě udržela i po semitizaci a úpadku jeho starobylé civilizace.

Je třeba mít na paměti, že posvátná a mudroslovná věda, protože na rozdíl od vědy světské není „věděním“, ale bytím, a nelze ji vyučovat pomocí knih či univerzit nebo předávat slovy: k jejímu získání je třeba se proměnit, překročit běžný život pro život vyšší. Měří přesně kvalitu a realitu individuálního života, jehož se stává nedotknutelnou výsadou a organickou součástí, a nikoliv pojmem či představou, kterou si člověk může vložit do hlavy jako něco do pytle, aniž by se zároveň musel proměnit nebo sebeméně pohnout s tím, čím je.

Odtud přirozená aristokracie Moudrosti; odtud její rozhodná nepopularizace, nekomunikativnost. Dalším tabu Evropanů je právě sdělitelnost: myslí si, víceméně, že srozumitelné bytí a mluvitelné bytí je totéž. Neuvědomují si, že to sice může dávat smysl s ohledem na intelektuální abstrakce a konvence v základu zkušeností - těch, které jsou charakteristické pro fyzikální smysly -, o nichž se předpokládá, že jsou pro všechny zhruba stejné, nicméně tam, kde tato uniformita přestává, kde se znovu prosazuje kvalitativní diferenciace, nemůže být diskurzivní komunikativnost kritériem.

Protože je založena právě na důkazech skutečných zkušeností, které jsou mimo zkušenost obyčejných lidí, ponechává Moudrost otevřenou jen jednu cestu: pokusit se svobodným a tvůrčím činem dostat na stejnou úroveň jako ten, kdo učení předkládá, tedy tím, že ze zkušenosti pozná, co ví ten druhý, nebo jedním slovem říci, co by jinak zůstalo jen slovy. Socializaci, odosobnění a konceptualizaci vědění, demokratickému sklonu „popularizovat“, oslabovat nadřízené pro potřeby podřízených, aby se většina mohla podílet na vědění, aniž by se změnilo smýšlení nebo přestala být podřízená - nekompromisně oponujeme opačnému aristokratickému postoji. V samotném poznání musí existovat hierarchie, musí existovat mnoho pravd, které jsou od sebe odděleny hlubokými, nesmírnými, nepřekročitelnými propastmi, které přesně odpovídají mnoha kvalitám života a moci, mnoha odlišným individualitám: musí existovat aristokracie poznání a „univerzalita“, chápaná komunikativně, demokraticky a jednotně, musí přestat být kritériem. Nesmíme se k nim snižovat; oni se k nám musí povznést tím, že se důstojně povznesou, že skutečně vystoupí - podle svých možností, v hierarchii bytostí - chtějí-li se podílet na vyšších a metafyzických formách,

které jsou vztažnými body k nim samým a k nižším a fyzickým formám.

Z toho také vyplývá svoboda, otevřené pole, dech, který dává Moudrost. V socializovaném poznání je místo toho vždy přítomno skryté „musíš“, skryté, netolerantní, moralistní omezení: „vědecká“ nebo „filosofická“ pravda vyžaduje, aby ji všichni uznali za „pravdu“; tváří v tvář ní není dovoleno zaujmout jiný postoj. Je výrazem kolektivního despotismu, usiluje o to, aby despoticky vládla všem, aby si vůči ní byli všichni rovni - a právě na základě této vůle se organizuje, buduje své zbraně, své zkoušky, své metody, své násilí. V Moudrosti je naopak jedinec rozpuštěn, obnoven, navrácen k sobě samému: má svou pravdu, která přesně a hluboce vyjadřuje jeho život, která je zvláštním způsobem prožívání a vyjadřování skutečnosti, který neodporuje ani nevylučuje jiné, odlišné způsoby, které jsou stejně možné v diferenciaci, na níž je založena hierarchie Moudrosti.

Tato diskuse postačí, pokud jde o druhý kořen evropského zla a jeho nápravu; již v tomto stručném nástinu je odůvodněna zásada, že „vládnout musí moudrý“. V řádu Moudrosti je hierarchie vědění souběžná s hierarchií síly a nadřazenosti jednotlivců. Vědění je bytí a bytí schopnost a moc, takže k sobě

spontánně přitahuje důstojnost Impéria. Skutečným základem prvotního pojetí, zakořeněného v Tradici „božské královské moci“, nebylo nic jiného než toto.

Proti tomu, opakujme, stojí celá Evropa se svým odvěkým dědictvím a organizací: stojí, jak jsme řekli, vláda profesorů, „intelektuálů“, brýlí bez očí, „kulturní“, akademický, univerzitní svět, který tím, že si pro sebe nárokuje výsadu vědění a ducha, svědčí jen o tom, nakolik se mu podařilo prosadit úpadek a abstrakci moderního člověka.

Ti, co ví, a ti, co věří

Existuje však ještě větší uzurpace: ta, které náboženství - v nejužším a nejnovějším smyslu slova - dosahuje tím, že si zajišťuje kontrolu a odbornost ve věcech „posvátného“ a „božského“.

Posvátné a božské jsou záležitosti víry. To je pravda, která se v poslední době vnucuje Evropě. Naše pravda je jiná: je lepší vědět, že nevíme, než věřit.

V současné mentalitě existuje ústřední bod, v němž se setkávají postoje materialistické vědy a náboženství: v identickém revanšismu, v identickém pesimismu, v identickém agnosticismu vůči duchovnímu, v jednom

případě deklarovaném a metodickém, v druhém zahaleném.

Předpokladem materialistické vědy je v podstatě to, že věda - ve smyslu skutečného, pozitivního a empirického poznání - může existovat pouze v tom, co je fyzické; a že v nefyzickém nemůže být žádná věda, takže vědecká metoda ho zanedbává a z nedostatku autority ho přenechává víře, nudným a svévolným abstrakcím filozofie nebo „požadavkům" sentimentu a morálky.

Navíc náboženství, pokud je zaměřeno výhradně na víru a nepřipouští esoterické iniciační učení nad rámec profánního náboženství vnucovaného masám nebo gnózi nad rámec zbožné pověry, končí stejným odříkáním. Ve skutečnosti člověk věří jen tehdy, když neví a myslí si, že nemůže vědět. Proto je tu opět stejný agnosticismus „pozitivistů" vůči všemu, co není hmotnou a hrubou realitou.

My naopak - opírajíce se o tradici mnohem starobylejší a skutečnější, než je ta, k níž se může hlásit „víra" západního člověka, o tradici, která se nedokazuje doktrínami, nýbrž skutky a činy moci a jasnozřivosti - potvrzujeme naopak možnost a konkrétní skutečnost toho, co jsme nazvali „Moudrostí". Tvrdíme tak možnost

pozitivního, přímého, metodického, empirického poznání v „metafyzické“ oblasti, stejně jako o něj usiluje věda v oblasti fyzické, a stejně jako věda zůstává nad jakoukoli morální či filozofickou vírou lidí.

Proto ve jménu této Moudrosti a těch, kdo ji mohou dosvědčit, tvrdíme, že všichni ti, kdo se v rámci náboženských pověr, pouhých aspirací „duše“, dogmat, tradic v nejužším a sektářském smyslu, halucinací a projevů slepé víry činí strážci posvátného a božského, musí být zbaveni autority a vypuzeni. Ti, kteří vědí a kteří, nakolik vědí a mohou - stejně jako ti bohové, které znaly a uctívaly všechny velké starověké tradice - musí nahradit ty, kteří „věří“ - slepí vedou slepé.

A proto se zdá, že zabývat se tím, co je v oblasti poznání protievropské a protidemokratické - tím, co je v řádu právě této práce Moudrostí -, nepředstavuje nic jiného než zbytečnou odbočku: bez ohledu na to, že ztotožnění, které můžeme tvrdit, dvou mocí - posvátné a světské - v jedinečné intenzivně personalizované hierarchii, by nemohlo být ani odůvodněno, ani pochopeno, a místo toho se stávají možnými ta nejzlověstnější nedorozumění.

Ale včetně toho, co bylo prozkoumáno, je naše prohlášení, že my nesmiřitelní imperialisté nevíme, co si počít s náboženskou hierarchií (na rozdíl od gnostické a iniciační), potvrzeno a oprávněno. Po pravdě řečeno, materiální organizaci, k níž by se snad přidala, by nic nepřidala: přidala by jen prázdný obrys prázdných forem, fantazie víry a sentimentu, rozklad na protichůdná dogmata a na symboly a obřady, které jí nejsou vlastní a jejichž smysl ztratila. V souhrnu by nevytvořila vyšší, solární realitu, svědčící o její potenci, kterou my jako pohané rozumíme pod pojmem duch, ale naopak absolutní nerealitu, protiárijskou a protiřímskou rétoriku, která se projevuje na stejném etickém poli a upřednostňuje vše ženské, „romantické" a eskapistické, co se skrývá v západní duši.

Je to nutně překonání náboženského nerealismu i materializovaného realismu transcendentním, mužným, olympským pozitivismem.

Mechanická síla a individuální moc

Třetí z evropských iluzí je mechanická síla, která pochází z technických aplikací profánní vědy: v ní

naopak jednohlasně věří, že vidí oprávněnou pýchu, triumf západní civilizace.

Pokud jde o demokratismus, který se skrývá v myšlence „univerzality“ západní vědy, odráží-li se obecný duch nové semitské doktríny v jejích socialistických a rovnostářských požadavcích, měli bychom rozpoznat také některé předchůdce v sokratovské metodě a v některých aspektech pozdějšího řeckého intelektualismu. Nicméně sdílíme-li tento druh myšlenek s Nietzschem, můžeme je považovat za anticipaci a předehru židovsko-křesťanského ducha, pokud právě v tomto židovsko-křesťanském duchu vidíme univerzalistické a rovnostářské uplatnění, které se projevuje nejpřekotnějším, nejkonkrétnějším a nejjednoznačnějším způsobem. Řecká kultura odráží spíše aristokratické pojetí vědění a hlavní motivy její spekulace byly čerpány z tradic Moudrosti. Učení, podle něhož je skutečné poznání podmíněno skutečným procesem „očišťování“ a sebetransformace, řízeným aktivní individuální iniciativou nebo tradiční mocí „obřadu“, a takové poznání není čistě mentální skutečností a tím méně - přecházíme-li k jinému aspektu - záležitostí víry a citu, zůstává základním tématem klasického světa až do neoplatonismu. Naopak v

pasivním postoji stoupenců nového učení, v jejich netoleranci vůči každé metodě a autonomní disciplíně jednotlivce jako cestě ke „gnózi“, ke skutečnému duchovnímu prožitku - skrytá netolerance, stále přítomná v různých názorech na „zjevení“, „milost“, a hříšném aspektu, který na sebe bere jakákoli přímá a přesná iniciativa spoléhající se pouze na síly člověka - v tom všem je dost témat odříkání, která ve spojení s demokratickým a rovnostářským patosem mohou dostatečně vysvětlit účinnost samotného křesťanství, pokud jde o společenský, popularizovaný, neorganický, neosobní charakter moderního poznání.

Kromě zhoubného univerzalismu však zejména v moderní vědě existuje ještě jeden zásadní bod, který vychází z křesťanství - máme na mysli jeho dualistický předpoklad. V moderní vědě je příroda ve skutečnosti myšlena jako něco „jiného“ - jako neživá, vnější, od člověka zcela oddělená; předpokládá se - nebo se má za to, že se předpokládá -, že je skutečností sama o sobě, zcela nezávislou na těch, kdo ji poznávají, a ještě více na duchovním světě těch, kdo ji poznávají.

Nyní se skrz naskrz odhaluje téma charakteristické pro nerealistický náboženský postoj, který je v ostrém kontrastu s pohansko-árijským obrazem světa. Téma

protikladu ducha a skutečnosti; dualistické téma: subjektivita ducha proti objektivitě přírody; téma ztráty smyslu pro to, co znamená duchovní objektivita. Dosažením tohoto bodu se přírodní realita stala cizí, němou, neživou, vnější, materiální - a právě jako taková představovala předmět nové vědy, západní profánní vědy.

Svět se zdaleka nevyčerpával v naturalismu - jak jej dnes dokáže prezentovat jen neznalost nebo tendenční falzifikace některých lidí -, ale kromě poznání ideálů lidského překonání a absolutní svobody byl v pohanském pojetí živým tělem, prodchnutým tajemnými, božskými a démonickými silami, významy a symboly, jak to ilustruje Olympiodorův výrok: „smyslový výraz neviditelného“. Člověk žil v organickém a bytostném spojení se silami světa a nadsvěta, takže se o něm dalo říci hermetickým výrazem, že je „celek v celku, složený ze všech sil“: smysl, který odhaluje árijsko-aristokratické učení o Átmanovi, není jiný. A toto pojetí bylo základem, na němž se jako celek svým dokonalým způsobem rozvinul korpus tradičních posvátných věd.

Křesťanství tuto syntézu rozbilo a vytvořilo tragickou propast. Na jedné straně se tak duch stal „tím, co je mimo“, neskutečným, subjektivním - odtud

primární kořen evropského abstrakcionismu; na druhé straně se příroda stala hmotou, vnějším zjevem uzavřeným do sebe, záhadným jevem - odtud postoj, který měl dát vzniknout moderní vědě.[2] A stejně jako bylo vnitřní, přímé, integrální poznání dané Moudrostí nahrazeno vnějším, intelektuálním, diskurzivně-vědeckým, profánním poznáním, tak bylo organické a bytostné spojení člověka s hlubokými silami přírody, které tvořilo základ tradičního obřadu, obětní moci a magie, nahrazeno vnějším, nepřímým, brutálním

---

[2] Neobviňujte nás z jednostrannosti nebo zaujatosti, když poukazujeme na různé dualismy, které znal i starověký pohanský a orientální svět. Tyto dualismy mají jiný charakter než křesťanský. I Platón znal „jiné“ - ale toto „jiné“ bylo považováno za nebytí, za něco neuchopitelného a iluzorního, nikoli za skutečnost samu o sobě - a řecký duch znal ideu hmoty až s pozdním stoicismem. Orientální *maya* ukazuje na pocit přítomnosti ducha ve věcech více než dualismus, aby člověk pociťoval jejich smyslový aspekt jako závoj klamného zdání. Íránské učení znalo dvě kosmické síly v boji, ale právě proto se nacházely na stejné úrovni a blížily se syntéze dané konečnou převahou jedné nad druhou. Ryzí příroda, neživá, čistě hmotná a protikladná Já, vznikla teprve tehdy, když byl duch vyhnán do absolutního „podsvětí“, a to pouze z židovsko-křesťanské mentality.

vztahem; vztahem vlastním technice a stroji. Takto semitská revoluce obsahuje zárodky mechanizace života.

Ve stroji se odráží neosobní a rovnostářská stránka vědy, která jej vytváří. Stejně jako je zlato závislostí redukovanou na neosobní; stejně jako má moderní kultura za ideál univerzalistické vědění, dobré pro všechny, neorganické a přenosné jako jedna věc - ocitáme se na úrovni světa stroje tváří v tvář stejně neosobní, neorganické moci, založené na automatismech, které vyvolávají tytéž účinky s absolutní lhostejností vůči tomu, kdo jedná. Celá nesmrtelnost takové moci, která patří všem a nikomu, která není hodnotou, která není spravedlností, která může pomocí síly učinit člověka mocným, aniž by ho předtím učinila nadřazeným, se stává jasnou. Stejně tak je však zřejmé, že je to možné jen proto, že ani v tomto řádu nenajdeme ani stín skutečného působení: žádný účinek ve světě techniky a stroje není přímo závislý na „já" jako své příčině, ale mezi jedním a druhým je jako podmínka účinnosti systém determinismů a zákonů, které jsou známé, ale nechápané, a které se čistě na základě víry považují za stálé a jednotné. Pro to, co je jedinec, a pro přímou individuální moc vědecká technika neříká nic, nebo spíše: uprostřed svého poznání jevů a svých nesčetných ďábelských strojů

je dnes jedinec nesmírně ubohý a bezmocný, stále více podmíněný, spíše než podmiňující, pohybující se stále více na cestě, na níž se nutnost vůle omezuje na minimum, smysl pro sebe sama, nezdolný oheň individuální entity postupně umírá v únavě, v opuštěnosti, v degeneraci.

Se „zákony", které jeho věda objevila a které jsou pro nás pouhými statisticko-matematickými abstrakcemi, se mu také podaří svět zničit nebo stvořit - to však neznamená, že by se jeho skutečný vztah k různým událostem nějak změnil: oheň ho bude nadále spalovat, organické změny trápit jeho svědomí, čas, vášeň a smrt ho budou ovládat svými zákony. Obecně řečeno: bude naprosto stejnou bytostí jako dříve, ve stejné situaci jako dříve vzhledem k té úrovni v hierarchii bytostí, kterou člověk se vším, co je lidské, představuje.

Překonat tuto úroveň - začlenit se - uskutečnit činnost, cítit ji, vést ji k působení nikoli pod, ale nad přirozenými determinismy, nikoli mezi jevy, ale mezi příčinami jevů, přímo, s neodolatelností a právem vlastním tomu, co je nadřazené - to je naopak cesta k pravé moci, která se ztotožňuje s cestou samotné Moudrosti: neboť tam, kde poznání zahrnuje bytí, zahrnuje jistota i moc.

Tento úkol však vyžaduje především překonání dualismu, obnovení pohanského vidění přírody, onoho živého pojetí, mudroslovné obraznosti, kterou měly všechny velké starověké civilizace.

Až se člověk, který začíná jako přízrak, znovu stane „bytostí, která je", a obnoví kontakt a soulad s hlubokými silami přírody, nebudou už obřad, symbol a magie samy o sobě „fantazií", jak by si to přáli dnešní pověrčiví lidé. Nic o ní nevědí a mluví o ní jako o pověře překonané jejich vědou. A ta moc, která je spravedlností, která je sankcí důstojnosti, přirozeným atributem integrovaného života, do něhož patří jako něco živého, individuálního, nezcizitelného, bude poznána.

Opakujeme, co jsme řekli na začátku: Evropa vytvořila svět, který ve všech svých částech představuje nenapravitelný a úplný protiklad toho, čím byl tradiční svět. Neexistují žádné možné kompromisy a smíření, obě koncepce stojí proti sobě, odděleny propastí, přes kterou je jakýkoli most iluzorní. Navíc semitská civilizace postupuje závratnou rychlostí ke svým logickým důsledkům a její konečný závěr, aniž bychom chtěli být proroky, na sebe nenechá dlouho čekat. Ti, kdo tento závěr předvídají a dokáží pocítit celou jeho absurditu a

celou jeho tragiku, musí proto od sebe žádat odvahu říci všemu ne.

Vše je jeden svět. Tyto úvahy o vědě a stroji jasně ukazují, jak daleko musí odříkání zajít a jak je přitom nezbytné a nevyhnutelné. Toto odříkání však není skokem do prázdna. Tytéž úvahy ukazují, jak je možný jiný systém hodnot, možností a poznání, právě tak úplný a totální - zcela jiný člověk a svět; který lze vyvolat ze stínu a oživit, jakmile začne ze Západu ustupovat ona vlna horečky a šílenství.

Aktivismus a humanizovaný svět

Takzvané aktivistické, evolucionistické, „faustovské" pojetí života úzce souvisí s nástupem stroje na Západě. Romantická exaltace všeho, co je stresem, hledáním, tragédií; náboženství, nebo lépe řečeno, navazujíc na Guénonův výraz, pověra života chápaného jako nezadržitelné napětí, jako zájem, který nikdy nenajde uspokojení a v neustálé žízni a v neustálém znechucení se bez přestávky pohybuje od formy k formě, od pocitu k pocitu, od invence k invenci; posedlost „dělat" a „získávat", to, co je nové, stanovit „rekord", neobvyklé - to vše představuje čtvrtý aspekt evropského zla: aspekt,

který nepochybně charakterizuje fyziognomii západní civilizace a který v dnešní době skutečně dosáhl horečné krize.

Již jsme naznačili, že kořeny jeho zvrácenosti lze vysledovat i v semitské linii. Duch mesianismu je jeho duchem, jeho původní hmotou. Halucinace jiného světa a mesiášského řešení, které utíká z přítomnosti, je potřebou úniku neúspěšných, vyvrhelů, prokletých, těch, kdo jsou bezmocní přijmout a chtít skutečnost, která jim náleží; je to nedostatečnost trpících osob, jejichž bytí je touhou, vášní a zoufalstvím. Postupně, vytrvale se líhnoucí v semitské rase a činící se tím smělejší a potřebnější, čím více klopýtalo politické štěstí „vyvoleného národa", se tato nejasná skutečnost vyvinula ze spodiny impéria a byla mýtem pro velkou vzpouru otroků, pro zběsilou vlnu, která pohanský Řím zaplavila.

A pak, přesahujíc katolický řád a odsunujíc jej stranou, se šířilo tisícileté šílenství; a když se příslib a čekání ukázaly být klamné a cíl se vzdaloval do nekonečna, zatímco nouze a zoufalství přetrvávaly a rostly, zůstalo stávání se bez konce, čiré napětí, tíhnutí k prázdnotě.

Útěk z tohoto světa a nekonečné vzdalování se druhému - tato úzkost vůči světu, která je tajemstvím moderního života a která zoufale křičí, že má cenu uniknout vědomí sebe sama - je také hlubším tajemstvím křesťanství po selhání jeho eschatologie; je to imanentní prokletí, které v sobě nese a které se rozšířilo mezi národy, jež se k němu obrátily, zrazujíce olympský, klasický a árijský ideál.

Spojíme-li první téma, které jsme viděli vyvěrat z mesiášské postavy - téma eklesiologie, která se stala zákonem společenské vzájemné závislosti -, s tím druhým tématem, které má stejný původ - spojíme-li tato dvě témata, ocitneme se tváří v tvář samotnému zákonu, který ovládá celou dnešní kulturu a společnost: Na nižší úrovni je to horečka industrialismu, prostředky, které se stávají cíli, mechanizace, systém ekonomického a materialistického determinismu, jemuž bije rytmus věda - spojená se společenským šplháním, se závodem o úspěch lidí, kteří nežijí, ale jsou žiti - a nakonec nejnovější, již zmíněné mýty o „nekonečném pokroku" na základě „společenské služby" a o tom, že práce se stala cílem samým o sobě a všeobecnou povinností; na vyšší rovině celé „faustovské", evolucionistické a bergsonovské doktríny, o nichž jsme se zmínili výše, a základ

socializované pravdy, „stávání se poznáním“, univerzalismu a impersonalismu filozofií.

To vše nakonec potvrzuje a svědčí o jednom a tomtéž: o úpadku hodnot a individuality na Západě - o hodnotě, o níž se tak drze mluví. Pouze životy, které nejsou soběstačné a které ztrácejí zájem o sebe sama, hledají vlastně „druhé“: potřebují společnost, systém vzájemných opor, kolektivní zákon; a usilují - protože nejsou bytím, jsou hledáním, nespokojeností, závislostí na budoucnosti - stávají se. Děsí je přirozené prostředí člověka: ticho, samota, nečinnost, věčnost - a jednají, neklidně se zmítají, bez ustání se otáčejí sem a tam, zabývají se vším možným, jen ne sebou. Jednají, aby se cítili sami sebou, aby dokázali, že existují: požadují formu činnosti a vše, co dělají, její vlastní potvrzení; ve skutečnosti nejednají, ale jsou posedlí činností.

To je smysl aktivismu moderních lidí. Není to akce, ale horečka akce. Je to šílený závod těch, kteří byli odstrčeni od osy kola a jejichž závod je tím šílenější, čím větší je jejich vzdálenost od středu. Tento závod, tato „rychlost“, stejně jako tyranie společenských zákonů v oblasti ekonomické, průmyslové, kulturní a vědecké, je v celém řádu věcí, který vytvořily, zcela smrtící, jakmile se jedinec vzdálil sám sobě; jakmile s pocitem ústřednosti,

stability a vnitřní dostatečnosti ztratil i smysl pro to, co skutečně tvoří hodnotu individuality. Soumrak Západu nepochybně vyplývá ze soumraku jedince jako takového.

Na začátku jsme řekli, že lidé dnes už nevědí, co je to akce. To je pravda. Kdo by zběžně prolistoval některé tradiční indické nauky, s nimiž by se navíc daly najít shody i na našem klasickém Západě, byl by jistě překvapen tvrzením, že vše, co je pohyb, činnost, stávání se a změna, je vlastní pasivnímu a ženskému principu *(šakti)*, zatímco nehybnost je třeba vztahovat k pozitivnímu, mužskému, slunečnímu principu *(šiva)*. A stejně tak by si zcela neuvědomili význam jiného tvrzení, obsaženého v relativně známějším textu - Bhagavadgítě; (IV, 18) - podle něhož moudrý člověk rozlišuje nečinnost od činnosti a činnost od nečinnosti.

To, co se v něm vyjadřuje, není v žádném případě klid ani kontemplativní nirvána: naopak, vyjadřuje se v něm vědomí toho, co činnost skutečně je. Tento pojem je přísně totožný s tím, který vyjádřil Aristoteles, když mluvil o „nehybných hybatelích“. Ten, kdo je příčinou pohybu a ovládá jej, není sám pohybován. Vzbuzuje, řídí a usměrňuje pohyb: je příčinou jednání, ale nejedná, to znamená, že není veden, není zapojen do jednání; není jednáním, nýbrž spíše neprostupnou, velmi klidnou

nadřazeností, od níž jednání vychází a na níž závisí. Proto lze jeho mocné a neviditelné ovládání nazvat spolu s Lao-c' „činem-bez-činu" *(wei wu wei)*. Jeho opak, ten, kdo jedná, je činný: ten, kdo je uchvácen činem, ten, kdo je opojen činem, „vůlí", „silou" v elánu, ve vášni, v nadšení, je již nástrojem; nejedná, ale podléhá činu; jeví se tedy - těmto naukám - jako ženský princip a negace vzhledem k vyššímu, transcendentnímu, nehybnému a olympskému modu pánů pohybu.

To, co se dnes na Západě vyzdvihuje, je právě tato negativní, decentní, nižší činnost: opilá spontaneita, která se nedokáže ovládnout a vytvořit si střed, jejíž zákon je mimo ni a jejíž tajnou činností je vůle k rozptýlení a udržování víru aktivity. Nazývají tedy pozitivním a mužským a vyvyšují to, co je zcela negativní a ženské. Současní lidé Západu ve své zaslepenosti nevidí nic jiného a představují si, že vnitřní činnost, tajná síla, která nevytváří stroje, banky a firmy, ale lidi a bohy, není činnost, ale odříkání, abstrakce, ztráta času.

„Síla" se tak redukuje na synonymum pro násilí; vůle se stále více ztotožňuje pouze s jediným typem toho, co je zvířecí a svalnaté, toho, k čemu člověk předpokládá

protiklad, odpor (v sobě nebo mimo sebe), proti němuž se namáhá a vyčerpává. Napětí, boj, úsilí, snaha - *nisus*, boj - to jsou hesla tohoto aktivismu. Ale to všechno není akce.

Akce je něco elementárního. Je to něco jednoduchého, strašného, neodolatelného. Není v ní místo pro vášeň ani pro její protiklad, ani pro „úsilí", a tím méně pro „lidskost" a „cit". Vychází z absolutních středů bez nenávisti, bez touhy a bez soucitu; z klidu, který děsí a znehybňuje; z úrovně „tvůrčí lhostejnosti", která převyšuje každý odpor.

Je to příkaz. Je to děsivá moc císařů. Je to skryté a tiché působení císařů Dálného východu, nevyhnutelné jako přírodní síly, jejichž „čistotu" sdílí. Je to to, co lze stále cítit z magické nehybnosti některých egyptských portrétů, z fascinující pomalosti některých rituálních gest. Je to nahý, nový machiavelismus v celé své tvrdosti a nelidskosti. Je to to, co propuká, když se - jako ve vrcholném feudálním středověku - člověk stává opět osamoceným, člověk vedle člověka nebo člověk proti člověku, zahalený ve své síle nebo ve své slabosti, bez úniku, bez práva. Je to to, co zazáří, když - v hrdinství, v oběti nebo ve velké svatokrádeži - v člověku vyvstane síla silnější než dobro a zlo, milosrdenství, strach a štěstí, síla,

před níž už oko nehledí ani na sebe, ani na druhé a v níž vyvstává prvotní moc okolností a osob.

To, čemu se ve fyzice říká rozptyl energie třením, nazývají Evropané „hrdinstvím“, na které jsou pyšní jako děti. Trýzeň rozervaných duší, patos naivních slabochů bezmocných ovládnout se, vnutit si mlčení a absolutní vůli, to vše je na Západě vyzdvihováno ve jménu „tragického smyslu života“, neboť v duši vyrostla nevyrovnanost a dualismus, „špatné svědomí“, pocit „hříchu“, člověk jako nepřítel sebe sama a rozhněvaný proti sobě.

A z komplikace vznikla komplikace: akce zmizela za rozkoší pocitů a trýzně. Odpor, tedy bezmoc, se stal podmínkou pocitu sebe sama, odtud potřeba úsilí, romantická exaltace násilí, běhání v kruhu, touha, pověra, že hodnota není v příchodu, ale v běhu; nikoliv ovládání a kontrola, ale bolestné, bojovné, dobývání; nikoliv přesná, holá, naplněná, realizace, ale „nekonečný úkol“. Křesťanství, popírající klasickou harmonii, smysl pro samovládu a absolutní hranici, smysl pro olympskou nadřazenost, dórskou prostotu, pro aktivní, pozitivní, tvrdou, imanentní sílu připravilo půdu pro svět posedlých a spoutaných.

Všichni na Západě vědí o řetězech, krvi a temnotě, ale nic o svobodě. Křik svobody, který je slyšet zvonit všude, je jen křikem vězňů, vytím spoutaných divokých zvířat, hlasem, který přichází zdola. Moderní „voluntarismus“ není vůle, ale zoufalá rétorika, která vůli nahrazuje, duševní výlev, který má přesvědčit o vůli, kterou člověk nemá. Stejné obsedantní znaky, symptomy obav, tvrzení, která svědčí pouze o nedostatku a potřebě toho, co tvrdí, jsou moderní výdechy „moci“ a „individuality“: zoufalé aspekty evropské dekadence pod tvrdým zákonem „vážnosti“ a „povinnosti“.

Všechno na Západě je totiž zlověstným způsobem vážné, tragické, nesvobodné. Vše prozrazuje pocit hlubokého donucení, které se u jedněch projevuje jako rigorismus, prohibicionismus, imperativismus, moralistická či racionalistická nesnášenlivost, u jiných jako romantický impuls a lidský patos. Krystalická čistota, hbitá prostota, odpoutaná v duchovní radosti ze svobodné hry, ironie a aristokratická nadřazenost, to vše existuje a je pojímáno pouze jako mýtus. V každé věci místo toho vládne nový pocit ztotožnění, zhroucení, chamtivého zájmu. Je to svět michelangeleských vězení, který se stále ozývá v lidstvu, ozdobený „hrdinstvím“ a „univerzalitou“, Beethovenem a Wagnerem. A kolik

vážnosti a romantické vášně je v Nietzscheho exaltaci „radostné vědy“, v samotném smíchu Zarathustry! Kletba ukřižovaného boha se rozšířila všude, zahalila celou Evropu, blok kovu a krve, do své hluboké bolesti.

Tento „lidský“ smysl života, tak typický pro moderní Západ, potvrzuje jeho plebejský a nižší aspekt. To, za co se jedni styděli - „člověk“ -, na to byli druzí hrdí. Starověký svět povyšoval jedince na Boha, vynakládal veškeré úsilí, aby ho odpoutal od vášní, přizpůsobil ho transcendenci, s volným vzduchem výšin v kontemplaci i v činnosti; znal tradice nelidských hrdinů a mužů božské krve. Semitizovaný svět nejenže zbavil „tvora“ božského, ale nakonec redukoval Boha na lidskou postavu. Oživil démonismus pelasgického substrátu a nahradil čisté olympské oblasti, závratné ve své zářivé dokonalosti, teroristickými hledisky svých apokalyps, pekel, předurčení, zatracení. Bůh už nebyl aristokratickým bohem Římanů, bohem patricijů, k němuž se modlí ve světle ohně s hlavou vztyčenou a který je nesen v čele vítězných legií; už to nebyl Donar-Thor, vyhlazovač Thrymů a Hymirů, „nejsilnější ze silných“, „neodolatelný“, mistr „útočiště proti teroru“, jehož strašlivá zbraň, kladivo *Mjolnir*, v zobrazení odpovídajícím Šivově *Vadžře* - téže bleskové síle, která

posvětila božské krále Árjů; to už nebyl Odin-Wotan, ten, který přináší vítězství, Orel, zástup hrdinů, kteří ve smrti na bitevním poli slavili nejvyšší kult oběti a proměnili se ve falangu nesmrtelných - ale stal se, řečeno s Rougierem, patronem nešťastných a zoufalých, zápalnou obětí, utěšitelem trpících, který je prosí se slzami extáze při zničení sebe sama. Proto byl duch zhmotněn, duše obměkčena. Tehdy se prožívalo jen to, co je vášeň, cit, úsilí. Postupně se vytratil nejen nadpozemský smysl pro olympskou duchovnost, ale i pro mužnou nordicko-římskou důstojnost a v celkové degeneraci následoval zkomolený svět tragiky, utrpení a vážnosti: „lidský“ svět místo epického a dórského.

„Humanismus“: na to všechno - špinavou mlhu vydechovanou ze země, která brání spatřit nebesa - jsou někteří hrdí jako na „hodnotu“ Západu. Šíří se účinně v každé své podobě, je u kořenů starých i nových romantismů, všech sentimentalismů, všech moderních nadšení z činu a vůle.

A my křičíme: je třeba se od ní očistit! Tento úkol je stejně těžký jako vymýcení ostatních popsaných prvků, které kanonizují evropskou dekadenci.

To, co je „lidské“, musí být překonáno, absolutně, bez milosti. Ale aby k tomu došlo, je nutné, aby jednotlivci dosáhli pocitu vnitřního osvobození. Budiž známo, že to nemůže být předmětem žízně, nemůže to být předmětem chamtivého hledání spoutaných, kteří na to jako takoví nemají právo. Buď je jako prostá záležitost, která se slavnostně nehlásá ani neteoretizuje, které si sotva někdo všimne, jako přirozená, elementární a nezcizitelná přítomnost vyvolených - anebo není. Čím více je hledána a žádána, tím více je nepolapitelná, protože nutnost je pro ni osudná.

Je třeba znovu nabýt vědomí: jako ten, kdo si uvědomí, že běží a lapá po dechu ve spalujícím horku, a řekne si: „Co kdybych šel pomaleji?“ - a při pomalejší chůzi: „Co kdybych přestal chodit?“ - a když přestane chodit: „Co kdybych si lehl na zem, sem, do stínu?“ - a leže na zemi, pocítil by nekonečný odpočinek a s údivem by si vzpomněl na svůj závod, na svůj dávný spěch; podobně se musí postupně uklidňovat duše moderního člověka, která nezná odpočinek, ticho ani oddechový prostor. Je třeba přivést člověka zpět k sobě samému a donutit ho, aby v sobě našel svůj smysl a svou hodnotu. Měli by se znovu naučit cítit sami, bez pomoci a bez zákona, dokud se neprobudí k aktu absolutního rozkazu

a absolutní poslušnosti. Aby si při chladném pohledu kolem sebe uvědomili, že není kam jít, že není o co žádat, v co doufat, čeho se bát. Měli by se znovu nadechnout, zbaveni tíhy, a uznat bídu a slabost lásky i nenávisti. Měly by se postavit jako prosté, čisté, a přece už ne lidské věci.

V nadřazenosti aristokratů, ve vysokém postavení duší, které se samy ovládají, se vysmívají kalné dychtivosti, s níž se otroci vrhají na hostinu života. Ustupují do aktivní lhostejnosti schopné všeho v souladu s obnovenou nevinností. Schopnost nasadit vlastní život a s úsměvem hledět do propastí, dávat bez vášně, jednat a přitom stavět na stejnou úroveň vítězství i porážku, úspěch i neúspěch - ta by měla pramenit z oné nadřazenosti, která disponuje sebou samým jako věcí a v níž se skutečně probouzí zkušenost principu, než je každá smrt a každá zkáza. Pocit strnulosti, úsilí, brutálního „musíš!“ už neexistuje jinak než jako vzpomínka na absurdní mánii. Uznáme-li iluzi všech „evolucí“, všech „prozřetelnostních plánů“, všech „historismů“, uznáme-li iluzi všech „cílů“ a „důvodů“ jako vodítek nutných jen pro ty, kdo ještě jako děti neumějí chodit po svých, lidé přestanou být pohybováni, ale budou se pohybovat. Stane-li se jejich „já“ jejich středem, lidé, a nikoliv již

duchové, z nich opět vzejde činnost ve svém primitivním, elementárním, absolutním smyslu.

A tady, pokud se rozptýlí jedovatá mlha „lidského“ světa, se vedle intelektualismu, vedle psychologie, vedle vášní a pověr lidí znovu objeví příroda ve své svobodné a podstatné podobě. Vše kolem se stane opět svobodným, vše bude konečně dýchat. Velká nemoc romantického člověka, víra, bude nyní překonána zkušeností. Člověku, takto znovu začleněnému, se skutečně a spontánně otevřou nové oči, nové uši, nová křídla. Nadpřirozeno přestane být bledým únikem bledých duší. Bude skutečností a stane se jednou a tou samou věcí jako přirozenost. V čistém, klidném, mocném a netělesném světle oživené dórské prostoty se duch a forma, interiorita a exteriorita, skutečnost a nadskutečnost stanou a totéž v rovnováze obou složek, z nichž žádná není vyšší, žádná není pomalejší než druhá. Bude to tedy epocha transcendentního realismu: v silách těch, kdo věří, že jsou lidmi, a nevědí, že jsou spícími bohy, se probudí síly živlů, až k záchvěvům absolutního osvícení a absolutního vzkříšení.

A pak bude překonáno i další velké lidské omezení - společenský amalgám bez tváře. Bude-li smeten zákon, který z nich učinil součásti strojů, kameny spojené v

neosobním tmelu kolektivního despotismu a humanitárních ideologií, budou jednotlivci každý sám o sobě počátkem i koncem; každý uzavřený sám v sobě jako světy, skály, vrcholy, oděné jen ve své síle a ve své slabosti. Pro každého místo - bojový post - kvalita, život, důstojnost, svébytná síla, nesrovnatelná, neredukovatelná. Jejich morálka bude znít: musíš se prosadit nad potřebou „komunikovat" a „rozumět si", nad hanebností patosu bratrství, nad smyslovou rozkoší milovat a cítit se milován, cítit se rovný a blízký - prosadit se nad tou jemnou silou korupce, která rozpouští a oslabuje smysl pro aristokracii. Nekomunikace bude žádoucí ve jménu absolutní a mužné úcty: údolí a vrcholy, silnější síly a slabší síly, jedna vedle druhé nebo jedna proti druhé, loajálně uznávané, v disciplíně ducha vnitřně hořícího, ale navenek tuhého a tvrdého jako ocel, obsahujícího nesmírnost nekonečna ve velkolepé míře: vojensky jako ve válečném podniku, syn bitevního pole. Přesné vztahy, řád, kosmos, hierarchie. Přísně specifické skupiny, které se organizují bez prostředníků a útlumů prostřednictvím akcí, v nichž jedni zářivě povstanou, druzí nenapravitelně padnou. Nad nimi sluneční a vznešené bytosti, rasa pánů s „dlouhým, vzdáleným, děsivým pohledem", která nebere, ale nadmíru dává

nepatrnou a moc a v rozhodném životním jednání usiluje o stále mimořádnější intenzitu, avšak vždy vyrovnanou ve svém nadpřirozeném klidu.

Pak zmizí romantický mýtus, mýtus „člověka“ a „lidského“, a my se přiblížíme k prahu velkého osvobození. Ve světě limitu pak budou moci v transcendentním smyslu zaznít slova Nietzscheho předchůdce: „Jak krásné, jak čisté, tyto svobodné síly, již neposkvrněné duchem!“

Náš evropský symbol

Nietzsche, nepochopený

Opět se tak dostáváme do situace, kdy stojíme před dvěma ideálními světy, jejichž protiklad nechceme zmírnit, ale spíše prohloubit.

Má-li být nalezeno řešení, je zapotřebí zlom a celková změna.

Vzhledem k situaci, do níž jsme dospěli, bychom v účinnost naroubování již neměli doufat. Na základě hodnot našeho současného světa by nic nemohlo zachránit tuto mrtvolu, která si každý den pohrává se zmrtvýchvstáním a vyměňuje vzrušení z agónie za vzrušení z probuzení.

Je to sama substance, která musí být zničena a radikálně obnovena - jinak bude vše, co může být dáno jako spása, kontaminováno; nebude to zachraňovat, ale samo to bude podléhat totožnému zlu.

Ve všech oblastech - jak jsme viděli - jsou v současnosti převládající koncepce naprostým opakem duchovních předpokladů, na jejichž základě lze dospět k obnově v tradičním smyslu. Proto nesmíme váhat požadovat, aby bylo zničeno vše, co v moderním člověku

patří k tomu, co ho přivedlo k současné zkaženosti. Zároveň však musíme mít na paměti následující: zničení požadujeme jen do té míry, do jaké známe vyšší, slavnější a živější formy. Nechceme negaci, ale obnovu. Existuje úplný, totální, pozitivní systém hodnot, rozvinutý v korespondenci se všemi ostatními formami, které se vyskytly v dnešní profánní „civilizaci“, jako bezpečný základ k překonání všech negací charakteristických pro evropskou dekadenci, aniž bychom se museli obávat, že skončíme s prázdnou.

Ideál návratu ke kastám a kvalitativní hierarchii je třeba předpokládat před démonem kolektivu, před anonymitou všemocných financí a před tyranií socializovaného a semknutého Západu.

Aristokratický ideál Moudrosti musí být postaven proti pozitivní vědě a proti znehodnocování, které - jejím prostřednictvím - otevřelo brány práce a kultury davu.

Nadreálný a solární ideál zasvěcení musí být postaven proti svatouškovskému abstrakcionismu a formalismu protiárijské víry.

Aristokratický ideál metafyzického působení, nepodmíněná síla, kterou obřad a posvátná tradiční věda mohou nabídnout objektivům reintegrovaného lidstva,

proti luciferiánské iluzi technicko-mechanické síly, plodu totálního odříkání, nástroji nových potřeb a nového otroctví.

Osvobozená a panovačná nordicko-klasická vize a ideál metafyzické zkušenosti, jako základ nového jednání a nové kontemplace, romantické, evolucionistické a faustovské vizi života.

Rytmus se zrychluje, kruh západní „civilizace“ se hrozí uzavřít. Existují tři možné postoje k této situaci.

Buď se stáhnout, postavit bariéry a nechat ty devianty a zrádce na pokoji; rozbít mosty - než to „syny Muspela“ napadne -, aby se jejich nákaza nedostala do našich nejskrytějších koutů.

Nebo čekat na řešení, zrychlovat rytmus „pokroku“, čekat na konec, nebo, pokud to nestačí, zajít příliš daleko, aby ho vyprovokoval a uvolnil půdu pro okamžitý růst nového stromu.

Nebo se mezitím sjednotíme ve výzvě k uvědomění a vzpouře, trpělivě, houževnatě, nemilosrdně, s ničivou silou na jedné straně, s tvořivou silou na straně druhé, se postavíme proti přílivu, který hrozí zaplavit dosud zdravé části Evropy.

Ale základem tohoto - opakujme - předpokladu jakéhokoli jiného jednání je vnitřní obnova. Před jakýmkoli jiným typem statečnosti je třeba mít duchovní, která nám už nedovolí tolerovat žádné sbližování a žádný kompromis a která nás, projevujíc nejúplnější lhostejnost vůči těm, kdo nás obviňují z toho, že jsme anachronickými snílky, utopisty odtrženými od reality, pevně, netečně fixuje v tradiční pravdě.

A ti, kteří toho ještě sami nejsou schopni, mohou i v této temné době najít předchůdce, někoho nepochopeného, kdo čeká ve stínu: Friedrich Nietzsche. Nietzscheho zkušenost ještě není vyčerpána, protože ještě ani nezačala. Co je vyčerpáno, je esteticko-literární karikatura Nietzscheho, podmíněná časem, a teologicko-naturalistická redukce některých částí jeho teorií. Ale hodnota, kterou Nietzsche hrdinně nesl po mnoha bezejmenných utrpeních, navzdory tomu, že se celá jeho bytost bouřila a poddávala, až se, aniž by si stěžovala, poté, co dala všechno, zhroutila - tato hodnota, která je mimo jeho „filozofii“, mimo jeho lidství, mimo něj samotného, totožná s kosmickým významem, odrazem ekonomické síly - hvareno a strašlivý oheň solárních iniciací - tato hodnota stále čeká na pochopení a přijetí současníky. Již v ní je výzva do zbraně, výzva k odporu,

k probuzení - a k velkému zápasu: tomu, v němž se - jak jsme řekli - rozhodne osud Západu: buď upadne do soumraku, nebo vstoupí do nového úsvitu.

Osvobodíme-li Nietzscheho nauku od její naturalistické části, vidíme, že „nadčlověk“ a „vůle k moci“ nejsou pravdivé jinak než jako nadbiologické kvality a, řekli bychom, nadpřirozené kvality, pak tato nauka pro mnohé, může být cestou, po níž lze dosáhnout velkého oceánu - světa solární univerzality velkých nordicko-árijských tradic, z jehož vrcholu se vnucuje pocit veškeré bídy, veškeré bezvýznamnosti a bezvýznamnosti tohoto světa spoutaných a maniaků.

Právě na tomto základě je třeba chápat dočasné praktické jednání, které by mělo vycházet z nejvyšších styčných bodů dostupných, byť v danou chvíli jen nepatrné elitě; zatímco pro ostatní, kteří tomu nerozumějí, by byly jen příčinou zmatku, který by je nutil vzdát se spolu s těmito vyššími ideály i ideálů bezprostředních, praktických a uskutečnitelných.

Pohanské nordické hodnoty jsou transcendentní hodnoty, které dostávají svůj pravý smysl pouze v rámci onoho plného, antimoderního a protievropského pojetí, které jsme již v podstatných rysech popsali. Mohly by

však také představovat etické principy, které by mezitím pravděpodobně vytvořily základ pro novou výchovu a pro nový životní styl, oproštěný od pokrytectví, tvořený nízkostí a tvořený halucinacemi nejnovějších generací.

Pohanská zkušenost není vůbec nemožná a anachronická z jakéhokoli hlediska. Necítíme snad téměř denně, jak si „pohanství“ v moderním světě všímají a odsuzují představitelé evropských náboženství? Pohanství je tedy do značné míry a skutečně pomyslným pohanstvím: máme co do činění se zlem, v jehož kořenech ti, kdo nás až dosud sledovali, bez obtíží rozpoznávají síly a podmínky, které původně změnily starověký, předkřesťanský svět.

Pod jinými aspekty je naopak toto pohanství pohanstvím pravým. Jde o to objevit aspekty, díky nimž může být použito jako prostředek k dosažení cíle tím, že se promění v něco pozitivního; aniž by bylo v jakémkoli ohledu synonymem materialismu a zkaženosti, jak se bohužel domnívá většina lidí, když mluví o pohanství; a tím, že se stane výrazem přípravy vyššího a skutečně duchovního stavu, takového, který nám umožní zůstat věrni silám nordicko-árijské rasy - kde tyto síly, i když jsou stále utlačovány, nejsou poraženy.

Pozitivní stránka moderního pohanství existuje všude tam, kde se projevuje realismus, který znamená překonání romantismu; všude tam, kde v nových generacích došlo k neteoretickému, ale prakticky prožívanému odstranění různých myšlenkových, citových, uměleckých a morálních strašáků; všude tam, kde vzniká cosi původního a barbarského, ale spojeného se zjednodušenými, jasnými a kontrolovanými silami nejvýjimečnější moderny; všude tam, kde skutečně došlo k nové objektivitě, nové vážnosti, nové izolaci, které však nevylučují možnost spojení v akci a pro akci; všude tam, kde předměty, více než lidé, díla, více než soukromé „osobnosti" a „tragédie" jejich autorů - ať už jednotlivců, ras, nebo kolektivů - znovu vzbuzují zájem; všude tam, kde získává na hodnotě podnět vyjít z vlastní „duše" v obrovském světě, kterému se navrací charakter věčnosti a lhostejnost vůči člověku; ne jako únik, ale jako návrat k normalitě, k přirozenosti, k ústřednosti.

To vše může obsahovat zásady pro dočasnou katarzi. Úsilí musí směřovat k tomu, aby cesta těchto „překonání" nesměřovala - jak se to ve většině případů děje - do roviny hmoty a pouhého „žití" - a neskončila v nejstrašnější degeneraci lidských možností.

Bylo by tedy třeba, aby se témata nového realismu, nového nordicko-pohanského klasicismu, nové svobody v tom, co je podstatné, v antisentimentalismu, v „doriánství" a objektivitě - která se tu a tam objevují v různých tendencích nejnovější generace, nezřídka doprovázených mužnými tématy nového nietzscheánství - aby se tato témata podařilo proměnit, dosáhnout skutečné úrovně duchovnosti (najít tedy cesty, které vedou k něčemu, co přesahuje jak hmotu, tak „ducha", jak je chápe moderní kultura) a - prostřednictvím perspektivních elit - stylem jasné vize, kontroly a nadindividuální dokonalosti skončit v mimolidském.

Pokud na tomto základě etika, kterou ještě můžeme nazvat nordicko-pohanskou, očistí naše dosud zdravé rasy a naplní je plně novým životním stylem, bude připravena půda pro pochopení a postupné naplnění toho, co má ještě vyšší hodnotu a o čem jsme mluvili, abychom uznali, že před námi ani za námi není prázdnota, ale prázdnota je teprve teď.

Skutečná Panevropa

S tím souvisí i některé praktické úvahy o stavu současné Evropy.

Je skutečností, že i v samotné politické a ekonomické oblasti se určité negativní síly, které se dříve projevovaly jen sporadicky a vystupovaly v neorganizovaném stavu, dnes organizují, stávají se mocnostmi v pravém slova smyslu a ve svém hegemonistickém nároku, ve svém destruktivním charakteru, s ohledem na vše, co lze považovat za evropskou tradici i v úzkém slova smyslu, se nám jeví jako přesná hrozba, tváří v tvář níž je nucena politická a sociální alternativa.

Za těchto podmínek vyvstává zásadní problém: je možné, aby Evropa navzdory svým hospodářským a politickým zraněním dokázala uhájit svou autonomii vůči mimoevropským a protievropským mocnostem, nebo se v zájmu záchrany své existence musí organizovat jako celek?

To je takzvaný panevropský problém, který nedávno nastolil hrabě Coudenhove-Kalergi a uvedl, že Rusko, Anglie a Asie jsou tři hlavní mocnosti, vůči nimž tento problém nabývá zvláštního významu.

Kromě toho je nesporné, že ve všeobecném pocitu krize a nepohody, který nachází výraz i v materiální rovině západní společnosti, se dnes nejlepší mozky ocitají v situaci, kdy jsou nuceny připomínat si ideál vyšší

ekumenické civilizace, v níž by nový a jednotný princip měl reorganizovat evropské rasy, rozptýlené a oslabené ve svých silách i v jednotlivostech.

Panevropský problém tak můžeme zahrnout do našich úvah a můžeme říci, že má skutečně smysl a hlubší raison d'etre, neboť - *in primis et ante omnia* - vyjadřuje potřebu obrany Evropy spojené s Tradicí. Praktické výhody Panevropské unie pro nás mohou mít pouze druhotný a podmíněný význam, protože hlavní problém, který Evropu ohrožuje, není ani tak materiální, jako spíše duchovní nebezpečí. Nenechme se mýlit o možnostech jednoty v rovině hmoty a „politiky“. Ta je ze své podstaty na rovině nahodilosti, relativity, iracionalismu a kompromisu: nelze si myslet, že právě na této rovině může mít život forma obdařená opravdovou stabilitou, neboť zde není přítomen vyšší princip - jako její duše. Pouze na rovině ducha může skutečná jednota nabýt života a překonat jakéhokoli ducha rozkolu a partikularismu.

Uvažujeme-li o věcech z tohoto hlediska, můžeme i nadále vidět - spolu s Coudenhovem - v Rusku, v Anglii a v Asii hlavní centra sil, proti nimž se evropský blok stává nezbytným: za předpokladu, že se zároveň

pokusíme odhalit aspekt duchovního nebezpečí, který odpovídá každému z nich.

Pokud jde o Rusko, jsme ve skutečnosti v přítomnosti síly, která nejvíce ohrožuje naši budoucnost. Viděli jsme, jak proces duchovního úpadku - zejména v aspektu pádu moci z jedné starobylé árijské kasty na druhou - směřuje k nástupu nového kolektivistického, proletářského, mechanizovaného barbarství, vyhlášeného nepřítele všeho, co je svobodou, duchem a osobností, jak nám to přesně ukazuje Rusko sovětů. V temném, démonickém vědomí toho se Sověti vlastně ujímají prorockého poslání přinést budoucímu lidstvu univerzální kulturu - proletářskou kulturu s jejím mýtem masového člověka. A Coudenhove správně poznamenává, že jestliže včera mohla Evropa tváří v tvář ruské revoluci představovat řád proti chaosu, dnes je tomu právě naopak: dnes vidíme, že se Sověti konstituují jako železný blok - politický, ideologický a ekonomický zároveň - a pokud taková barbarská mocnost setrvává v tomto směru absolutní organizace každé energie, racionalizace a využívání jakýchkoli přírodních a lidských zdrojů (jehož prvním projevem je jejich „pětiletý plán“ a k němuž směřují s ohledem na konkrétní záměry mezinárodní politické nadvlády), pak pro Evropu, rozpolcenou v

různých národních a mezinárodních neshodách, v její ekonomice a především v jejích ideálech, existuje nebezpečí, které lze jen těžko přecenit.

Pokud jde o druhou velmoc, Anglii, je třeba ji posuzovat v nejtěsnějším vztahu k Americe, aby bylo možné zcela zhodnotit antieurounijní utilitaristickou, merkantilistickou, demokraticko-kapitalistickou, v podstatě sekulární a protestantskou kulturu, která v Americe dospěla přesně ke svému konečnému vyústění: mamonismus, nadměrná standardizace, tyranie trustů a zlata, ponižující náboženství „společenskosti“ a práce, zničení každého metafyzického zájmu a oslava „zvířecího ideálu“. Z tohoto hlediska tedy Anglie, jejíž světové impérium nyní směřuje k úpadku, představuje menší nebezpečí než Amerika, kterou lze objektivně považovat za západní obdobu téhož nebezpečí, které pro nás na východní hranici představuje sovětské Rusko. Rozdíl mezi oběma kulturami spočívá pouze v tomto: ty záležitosti, které se Sověti snaží uskutečnit s tragickým a krutým vypětím a pomocí diktatury a systému teroru, v Americe naopak vzkvétají zdánlivou demokracií a svobodou, pokud se jeví jako spontánní výsledek, nutně dosažený zájmem o materiální a průmyslovou výrobu, odtržením od jakéhokoli tradičního a aristokratického

východiska, chimérou technicko-materiálního dobytí světa.

Pokud jde o třetí nebezpečí, asijské nebezpečí pro nás neexistuje v evropeizovaném Japonsku a ještě méně v Číně a Indii. Zásluhou Reného Guénona je, že zdůraznil, že je tomu přesně naopak, tedy že to byl Západ, kdo pro tyto národy představoval nebezpečí, či spíše princip jejich úpadku: Západ jim do žil vpravil virus modernizace, který způsobil rychlý rozpad všeho tradičního a transcendentního, co tyto velké národy udržovaly ve svých organizacích. Pokud jednoho dne začne Asie, která se organizuje jako Západ a podílí se na všech nákazách moderního ducha, představovat politické nebezpečí pro Evropu, bude za to zodpovědná a vinná pouze ona. O asijském nebezpečí můžeme mluvit ve zcela jiném smyslu: Je to nebezpečí, které pro evropskou duši, zejména za současného stavu věcí, představuje nejednoznačná, panteistická, zmatená, útěková spiritualita, utíkající před světem, kterou lze nalézt v tisících současných neomystických a teosofických proudů a sekt, téměř vždy spojených s tématy humanismu, pacifismu a antihierarchismu, překvapivě podobných synkretické asijské kultuře alexandrijského období rozkladu. To vše samozřejmě nemá naprosto nic

společného s tradičním a zejména árijským Východem: je to patos, který nás v konečném důsledku může dovést k podhoubí nižších ras, jejichž vládou a civilizací vznikly velké východní kultury: patos, který podporuje právě kvas rozkladu semitizovaného Západu. Přesto a bohužel v mnoha evropských proudech je Východ v tomto smyslu znám a činný, a právě v tomto smyslu představuje nebezpečí: nebezpečí propadnutí protizápadnímu a nevirtuálnímu spiritualismu za účelem boje proti západnímu materialismu.

Trojí nepřátelství, s ohledem na které lze problém evropské jednoty uvést na pravou míru, musí být takto integrováno. Bojovat, to je spravedlivé - ale hlavní je: bojovat ve jménu koho? Předpokládejme, že Evropa, aby mohla v politickém a ekonomickém smyslu čelit buď Rusku jako konfederaci sovětských republik, nebo Spojeným státům, by se měla organizovat způsobem, který by odpovídal právě antihierarchickým, „socialistickým“, sekulárním ideálům těchto dvou mocností. Pak bychom viděli, že pozitivní řešení by se shodovalo s negativním; opozice by se rovnala skryté abdikaci, tajnému zrušení, přeběhnutí k nepříteli prostřednictvím akce, která mu měla zavřít dveře. Kromě toho by bylo bezmyšlenkovité požadovat od součtu dvou

částí něco, co není přítomno ani v jedné z nich; namlouvat si, že jakákoli forma evropské jednoty může být k něčemu užitečná, pokud už každý z národů nesměřuje, každý sám za sebe, k reakci stejným směrem, k duchovní integraci, která odmítá vše, co směřuje ruským nebo americkým směrem. No a to vytváří jednotícího ducha, který vlastně dává těmto národům možnost stát se organicky a takříkajíc spontánně sjednocenými v něčem vyšším, než je jejich individuální existence.

Duše těchto individuálních reakcí a integrací, které by mohly zevnitř uvolnit cestu k vytvoření evropského bloku, hmotného i duchovního zároveň, se nachází v ideálech, které zastáváme, v hodnotách, které plně převzala nordicko-árijská tradice jako základ aristokratické obnovy.

Coudenhove-Kalergi se domnívá, že uznává individualismus, heroismus a socialismus jako prvky „evropské duše“ - a tedy jako předpoklady budoucí Panevropy: hodnoty, které by moderní Evropa čerpala z klasické, nebo lépe řečeno nordické a křesťanské tradice. Spojení těchto tří hodnot je však kompromisem: zavedení „socialismu“ jako evropské hodnoty - jak ukazují všechny naše předchozí úvahy - by se rovnalo jakémusi trojskému koni, který by dříve či později vystavil evropský blok těm

silám, které charakterizují nebezpečí, jemuž je třeba čelit a proti němuž je třeba bojovat. Coudenhove se této chyby dopustil proto, že prvek „individualismu“ vidí z čistě pluralistického hlediska; proto jako kompenzaci za rozdělení a atomismus, k nimž by čistý individualismus mohl vést, přijímá právo „socialismu“ jako sjednocujícího tmelu. Ve skutečnosti je tu naopak individualismus, který v sobě - prostřednictvím hodnot věrnosti, služby a cti - obsahuje zárodky překonání izolace a egoismu jednotlivce a otevírá cestu k možnosti jasné a zdravé hierarchické organizace. Ani Římané, ani prapůvodní árijsko-římské národy nemuseli čekat na křesťanský socialismus, aby dosáhli skutečných a vyšších forem organizace. Kromě toho existuje árijský socialismus jako válečnický ideál sdružení svobodných pánů a existuje semitský, dvojznačný, totemický a nenásilný socialismus, tvořený vzájemnou potřebou a patosem, o němž bychom nevěděli, co si o něm myslet, a který považujeme za hanbu evropské duše.

Je-li v našem pojetí aristokratická idea prvním základem tradiční obnovy, máme současně s ní princip, který by nás i v praktickém a politickém smyslu mohl přivést k překonání toho, co dnes v podstatě odporuje evropské jednotě.

Touto zásadní překážkou je nacionalismus. Ve skutečnosti vidíme, jak se kvůli nacionalismu rozpadla univerzální jednota, kterou Evropa měla už ve středověku. Jakmile se středověký hierarchicko-aristokratický ideál rozpadl; jakmile zmizela diferenciace kast a cechů a jakmile na jejich místo nastoupila práce národní centralizace a vytváření „občanských úřadů“ a vůdci přešli od vyšších funkcí, které je spojovaly s liturgií moci, k přímému a absolutistickému zasahování do světa politiky přímo spojené s hospodářstvím a národem - chápaným jako země a kolektivita -, pak došlo k materializaci a regresi, která dala vzniknout rozpadajícímu se partikularismu: k tomuto partikularismu, který stále ještě přetrvává ve vyhrocené podobě a který různé evropské národy podporují, jeden proti druhému, jako tolik rozkolů, jako tolik koncepcí, které si navzájem odporují a za nimiž se skrývá řada hegemonií pouze politického, ekonomického a teritoriálního typu.

K naplnění ideálu evropské jednoty lze tedy dospět pouze cestou opačnou - přirozeným způsobem, aniž by se člověk musel nutně vracet k formám podmíněným časem, ale znovu přijmout jejich ducha. Do té míry, že - stejně jako dnes - je duch nástrojem ve službách politiky;

a aristokracie se může změnit na plutokracii a na vůdce čistě ekonomické, správní nebo vojenské organizace; že stát je právě - a jedině - národ, a nikoli hierarchie kast odpovídající diferenciaci a hierarchii hodnot - do té míry budou choutky, egoismus, konkurence, plány chamtivého průmyslu a tak dále, ačkoli jsou iracionální a sebedestruktivní, silnějšími silami, proti jejichž frontě selže jakýkoli pokus o sjednocení.

Místo toho je nutné, aby došlo k decentralizaci a ekonomické demobilizaci; aby se stát jako duchovní princip, jako duchovní princip osvobodil od svého materiálního aspektu; aby tomuto aspektu přisoudil omezenou oblast, za kterou se povznese podle plně pochopeného hierarchického ideálu, který jako takový nikdy nemůže skončit jako ten, který je podmíněn partikularismem a materialismem, etnosem a geografií. V různých státech pak budeme mít tolik aristokracií, které by prožíváním stejné tradice ducha a stejných rituálů moci, vnitřním přilnutím k bytostně nadnárodním hodnotám této tradice, přivodily skutečnou jednotu shora: tuto supranárodní jednotu, která sjednocuje v duchu, aniž by splývala těla.

Tímto způsobem bychom mohli dospět k Panevropě; mohli bychom důsledně stanovit vše, co je užitečné pro

řešení evropské krize a vytvoření bloku proti nebezpečím, která i materiálně hrozí pohřbít zbytky naší civilizace. V některých případech by evropská jednota mohla zůstat ve stavu prožívané reality, která nepotřebuje žádný vnější řád. V jiných případech by však měla být připravena ukázat, a to dokonce dynamicky, svou sílu, která by v jediném a nezadržitelném impulsu a s jednotnou vůlí otcovsky spojovala různé rasy a tradice pro jeden a tentýž cíl obrany a dobývání, a přitom stále vycházela z impulsu shora, který za sebou nechává slepý determinismus politických vášní a který sleduje ideál, něco univerzálního a transformujícího: Přibližně jako ideál křížových výprav, v nichž Evropa poprvé a naposledy dosáhla univerzální, sjednocující akce, přesahující hranice země a krve.

Právě prostřednictvím politické formy takové jednoty, která by byla v souladu s evropskou tradicí, můžeme jen znovu poukázat na étos, na němž byly založeny starověké nordicko-pohanské ústavy. Myslíme tedy na ony spolky svobodných mužů, kteří v dobách míru byli jako parlament vrstevníků, nezávislých pánů uvnitř svého vlastního *mundia*; v dobách války se naopak, nebo v okamžiku společného cíle a tak dlouho, dokud trvala společná akce, připraveni na výzvu, proměnili

spolu se svými muži ve vazaly naprosto věrné jednomu vůdci.

Mýtus dvou orlů

Bezprostředně předcházející úvahy nás přivádějí k ještě praktičtějšímu problému: spočívá v posouzení bodu, z něhož by se mohlo začít jednat o novou evropskou jednotu.

Jsme přesvědčeni, že k takovému začátku by mohlo dojít pouze spojením dvou orlů: německého a římského. Lenin kdysi řekl: „Římsko-germánský svět představuje největší překážku naplnění nového proletářského ideálu". Toto přiznání je pro nás cenné.

Jestliže je třeba vytvořit izolační pás evropských zemí, které samy o sobě mají legitimní tradici, oproti těm, které ji buď nemají, nebo ji zavrhly, nebo ji ztratily, a která pro ty první v té či oné podobě představuje nebezpečí - pak podle našeho názoru může být jádrem vytvoření takového bloku pouze spojení Itálie s germánskými zeměmi. Římsko-germánský svět představuje symbol a zdroj všeho, co lze na Západě nazvat „civilizací" v pravém, kvalitativním, tradičním smyslu: v tomto smyslu domnělý, pro nějž socialistický, mechanistický a

plebejský obrat představuje, jak víme, ten nejhanebnější krach. Itálie, Německo a Rakousko tvoří společně tradiční pól Západu. Z Východu na Západ se tlačí antitradiční národy: Francie, republikánská a dekadentní, negrifikovaná a semtizovaná, první líheň moderního povstání otroků, už nemá tradici; stará aristokratická Anglie je v rukou demokracie a nyní je ze všech hledisek blízko svému úpadku; různé satelity Středomoří, Balkánu a Severu jsou v různé míře součástí téhož obrazu a v žádném případě nemají možnost přiblížit se něčemu, co má hodnotu univerzálního symbolu.

Proto neváháme tvrdit, že pokud by se snahám o vzpouru a obnovu projevujícím se ve stínu esenciálně pohanských a árijských znaků - na jedné straně orlice a svastiky, na druhé straně orla a fasces - podařilo nabýt většího významu mezi německým a italským národem, nemohly by se tyto snahy uzavřít do takzvaného „posvátného egoismu“.

Německý a italský národ jsou však podle našeho názoru zvláště povolány ke svazku, který není diktován pouze politickými, hospodářskými a vojenskými zájmy - jako v případě nemorálnosti, která dnes národy pouze pevně spojuje nebo rozděluje -, k doplňujícímu, organickému svazku ducha a intelektu stejně jako těla. A

neváháme potvrdit, že obnovení - v různých formách - toho, co mělo své nejisté očekávání v „Trojspolku“ před válkou, stále představuje otázku lepší budoucnosti. Je spojena s možností dát Evropě první centrum, pevný základ pro její obranu v každém smyslu.

Předpokladem přirozeně je, že v obou zemích probíhá tento mužný a „sluneční“ proces reintegrace, o němž jsme již hovořili a ve vztahu k němuž lze vše, co Německo a Itálie na základě své nové politické ideje již nabízejí, považovat pouze za průzkumnou přípravu.

V každém případě Itálie již udělala obrovský krok vpřed a odstranila poslední zbytky, které, i když v této chvíli již otřepané, stále přetrvávaly v ideologii obnovy, která trvala na tom, že Rakousko a německé země obecně budou představovány jako její „odvěký nepřítel“ a ostatní, latinské země, jako bratři. A pokud Itálie evokuje imperiální ideál, ukáže se, že starořímský ideál, nejen podle jména, ale i ve skutečnosti, spočívající v myšlence, že války je třeba vést pro romantické a „vlastenecké“ ideologie, je prostě směšný. Jistě přijde den, kdy - kromě povrchních a iluzorních podnětů - světová válka sama odhalí smysl, který už nebude mít nic společného s pokryteckými záminkami humanitární a antiaristokratické ideologie. Již Mussolini vysvětlil, že

„světová válka byla revoluční, protože - uprostřed krvavé lázně - zlikvidovala století demokracie, počtu, většiny a množství“. Ve skutečnosti světová válka znamenala pouze vzkříšení a koalici plebejských nacionalismů a moderní světové demokracie proti národům, v nichž se v podstatě udržely poslední zbytky starověkého císařsko-feudálního řádu a které bojovaly ve jménu feudálního pojetí práva a cti, nikoli moderního plebejského principu půdy a „národa“.

Samozřejmě existuje i obdoba pro německé národy. Má-li Itálie přejít od národního ideálu, jehož má v menší míře vlastní antickou tradici a který ji proto spojuje s novou francouzskou ideologií, k univerzálně-imperiální ideji, kterou má na základě římské ideje, pak v Německu musí být následně prolomeny bariéry tohoto fanatismu a rasového nacionalismu, jimiž by v podstatě upadlo do materialistického a protitradičního partikularismu. Je nutné, aby si Německo vzpomnělo také na svou vyšší tradici, nadnárodní tradici Svaté říše římské národa německého - a pak se cesta k oné „Třetí říši“, kterou předpovídají mnohé současné proudy německé restaurace, nevyhne tomu, aby nevedla k bodu, kdy se - jako v dobách univerzální středověké Evropy - římská orlice opět spojí s orlicí nordickou. Má-li Německo hájit

nordicko-árijskou tradici, musí pak rozlišovat - jak jsme to učinili my - mezi nižším, biologicky podmíněným, a tedy kontingentním a partikulárním smyslem a vyšším, duchovním smyslem tohoto pojmu, který první nevylučuje, ale integruje a vede v podstatě k myšlence typu, prvotní formativní síly, která musí být probuzena jako tvůrčí síla nové jednoty a nové civilizace Evropy. Pokud zůstane na úrovni, na níž má mýtus krve a rasy hodnotu poslední instance, je jasné, že nárok na univerzální poslání, charakteristický pro vyšší rasy, by zpravidla narazil na překážky. Z našeho pohledu je to právě chování některých německých nacionalistických kruhů, které je třeba překonat, a to nikoli ve smyslu odříkání, ale pro sebepotvrzení ve vyšší ideji, oproštěné od podmíněnosti přírodou a nahodilostí. Duchovní nacionalismus nemůže být nikdy překážkou univerzální ideje, neboť se ustavuje jako její předpoklad.

Jestliže Moeller van den Bruck řekl, že Německo musí po prohrané válce vyhrát revoluci, pak pro nás musí být tento výraz chápán v podstatě v tom smyslu, že Německo musí odmítnout jakoukoli reformistickou koncepci, která by ho vedla směrem k těm politickým idejím, které ztělesňují naši dávní vojenští protivníci. Právě v tom, co dnes někteří odsuzují, tedy v tom, že

Německo dosud nebylo „národem“ ve smyslu sociálního a antihierarchického svazku všech kast, vidíme hodnotu a pozitivní, antimoderní stránku těchto lidí. Musí rozbít jakýkoli „socialismus“ a rázně čelit jakýmkoli extravagantním tendencím určité mládeže. Ten, kdo si myslí, že německá tradice se zastavila u ducha luteránského povstání a selských válek (na jejichž základě se zašlo tak daleko, že se hlásá „poselství východu“, podle něhož se má „socialistické“ Německo spojit s Ruskem proti Římu a proti zbytkům „feudalismu“), místo aby hledal její skutečné základy ve středověkém světě a v árijsko-germánském étosu, nám prokazuje nanejvýš příznačný důkaz nedostatku vědomí.

Setkáváme-li se s antiřímským postojem ghibellinského císaře, který je v rozporu s jhem, pod něž by ho chtěl dostat Řím, jenž přešel k semitskému náboženství, příliš ho to tíží, než aby podpořil ty zbytky imperiality, hierarchie a autority, které si Řím navzdory všemu zachoval, je třeba pevně trvat na tom, že ve stejné míře, v jaké křesťanství představovalo velký pád římsko-pohanského lidstva, reformace představovala velký pád nordicko-germánského lidstva a že se proti ní musíme bouřit nikoli ve jménu církve, ale ve jménu nordické tradice, ve jménu plně převzatého pohanského ducha.

Jakmile dojdeme k tomuto přesvědčení, automaticky odpadnou mnohé umělé antiteze, které někteří i na vyšší duchovní a kulturní úrovni z nepochopení, nedostatku duchovní odvahy nebo sektářského ducha podněcují proti Římu. Luther má k pravé aristokratické německé podstatě stejně daleko jako „socialismus“ Žida Karla Marxe.

Přejděme k empiričtějšímu pohledu: v Itálii se již projevil boj „fašismu“ proti parlamentní rakovině a proti demokracii a socialismu. Vůle k řádu a hierarchii, k virilitě a k autoritě prostupuje novou národní realitu. Uznání všeho pozitivního, co v tom může být, nám však nesmí bránit v určení mnoha limitů, které, pokud budou přetrvávat, budou Itálii stále držet daleko od skutečné aristokraticko-tradiční obnovy. Fašistická tendence k centralizaci státu má jistě hodnotu jako protilátka proti demokratickému liberalismu a anarchisticko-destruktivnímu individualismu, ale v každém případě musí být omezena, chceme-li se vyhnout onomu despotismu „autorit“, který jako nutný důsledek vyvolává nivelizaci a rozklad v neosobní mechanismus. Proto korporativistická idea fašismu, i když má hodnotu překonání marxistické úchylky třídního boje ve jménu vyššího ideálu spolupráce, nesmí vést ani k potvrzení

politiky prostřednictvím ekonomiky, ani k transformaci v syndikalistickém smyslu, ani ke státní kontrole ekonomiky, jak si to přejí někteří fašisté, kteří své hnutí považují za naplnění moskevské revoluce. Jde spíše o oživení a obranu kvalitativního a pluralitního systému cechů a středověkých korporací s jejich relativní autarkií, a zejména s jejich tajnou spiritualitou, jejich nadřazeností vůči pouhému vydělávání peněz a aktivisticko-produktivní agitaci: samozřejmě do té míry, do jaké je to v dnešním světě, zdevastovaném stroji a spoutaném neuchopitelnými determinismy všemocných mezinárodních financí, ještě možné. Fašistická „revoluce" monarchii zachovala - a to už je hodně -, ale nedokázala monarchii vrátit z pouhého symbolu do živé moci. Monarchie i v kontextu fašismu bohužel zůstává monarchií, která „vládne, ale nevládne". Ostatně takzvané „hierarchie" fašismu se téměř vždy skládají pouze z pouhých stranických vůdců, často lidí, kteří se vyšvihli zdola, beze jména skutečné duchovní tradice, vybaveni spíše schopností podněcovat „tribuny lidu" nebo „námezdních vůdců" ve světském smyslu renesance než skutečně aristokratických osobností.

Zdá se, že fašismus, unášen bojem a zájmem o praktickou politiku, ztrácí zájem o vytvoření hierarchie

ve vyšším smyslu, která by se opírala o čistě duchovní hodnoty a která by jen pohrdala všemi nečistotami pocházejícími z „kultury“ a moderního intelektualismu, aby znovu přesunula centrum na něco, co je nad světským i náboženským omezením. Fašistická evokace římských symbolů má ještě velmi daleko k evokaci římsko-pohanské ideje, a to nejen vojenské, ale i posvátné, ideje Impéria, což by jasně ukázalo celou kompromitující a čistě oportunistickou stránku spojení integrálního fašismu s jakoukoli interpretací židovsko-křesťanského náboženství. A tak skutečnost, že fašistické pojetí panství by se zdálo být v podstatě světské, „politické“, nanejvýš „etické“, nutí i nás, pohanské imperialisty, považovat za „lepší než nic“ situaci, na jejímž základě fašismus bez ohledu na rozpory platí římské církvi - jako nositelce univerzální nadpozemské autority, ne-li dalšího tributu, uznání jejího primátu. V téže míře, v jaké by bylo možné tyto meze překonat, by Itálie na cestě fašismu mohla být mezi prvními národy, které prozatímní tradiční a aristokratická obnova povolává k vyšším osudům.

Co se týče Německa, vzhledem k tomu, v jakém stavu boje se dnes stále nachází, jde především o to, aby byly vyzdviženy ideály a mýty, které by mohly nejlépe

usměrnit proudy, jež se v současné situaci staly netrpělivými. Jestliže hákový kříž, árijský pohanský znak slunce a plamene, který hoří díky své vlastní síle, patří jistě k symbolům, které by lépe než jiné mohly vést ke skutečnému germánskému obrození, přesto musíme uznat, že název politické strany, která jej získala zpět jako emblém a která dnes revolucionizuje Německo ve fašistickém smyslu, je nanejvýš nešťastný. Ve skutečnosti, pomineme-li odkaz na dělnickou třídu, jsou jak „nacionalismus“, tak „socialismus“ prvky, které se špatně shodují s celou německou tradicí, a bylo by zjevně nutné se přesvědčit, že to, co Německo místo toho potřebuje, je kontrarevoluce proti demokratickému socialismu. Obnovená Harzburská fronta již naznačila správnou cestu: hnutí antimarxistické a antidemokratické revolty, které se povolalo tváří v tvář stejným konzervativním a tradičním živlům. Bude třeba dbát na to, aby „socialistický“ moment - byť by šlo o „nacionální socialismus“ - nezískal převahu a nezavedl celou věc do rámce masového fenoménu, který se shromažďuje kolem momentální prestiže vůdce. Jistě, mnohé nároky na „sociální spravedlnost“ jsou oprávněné a vzpoura proti kapitalistické oligarchii je dokonce předpokladem pro obnovení kvalitativního a aristokratického řádu; proto by

se nemělo zapomínat, že dokud jde jen o to, zůstává se stále - byť s opačným znaménkem - na téže rovině, na níž působil marxismus a za níž nepřiznával právo na nic. Otisk tradice řádu, disciplíny a aristokracie v německém národě stále zůstává. Musí zůstat věrni této tradici a znovu vybudovat metapolitické prvky, v nichž může najít vyšší opodstatnění. To, že demokraticko-republikánský režim je v Německu pouze mezidobím, přechodnou fází, je přesvědčení, které se v těch nejlepších myslích vždy uchytí.

Za specifických a bouřlivých okolností se diktatura může ukázat jako nutný jev, ale nikdy nemůže platit jako pravé a dostatečné řešení. Může se uplatnit do té míry, že by snad mohla představovat způsob obnovy toho, co v podstatě vnější síla - osud ztracené epochy po mimořádném vzepětí - zničila. To je ovšem záležitost principu, nikoli osob. Je to otázka typu režimu. Jak jsme řekli na začátku, monarchie - která nám jako impérium svou nadvládou nad každým jednotlivým autonomním státem poskytla malý obraz toho, jak by mohla vypadat integrální nadnárodní evropská funkce - je pevnějším základem pro trvalé uchování tradice a pro vytvoření silně personalizované mužské hierarchie; hierarchie, která by se opírala o árijsko-feudální principy služby a

věrnosti, a nikoliv o nějaké „právo“ nebo o nějaké „sociální pravdy“, které se vnucovaly s nástupem kasty kupců k moci, a nakonec i kasty nevolníků.

Dalším požadavkem pro Německo je samozřejmě zbavit se všech rozkladných látek, které se od poválečných let projevují v mnoha podobách poraženecko-pacifistické, vágní, hrubé, vulgárně-realistické literatury. Antiteze, která se ustavuje na jedné straně prostřednictvím profesionálního, otloukaného, světského a nekompetentního racionalismu a na druhé straně moderního životního a iracionálního romantismu, musí být překonána tím, že se bude uplatňovat právo na nový realismus transcendentního charakteru, v němž může ideál kultury v klasickém, nadracionálním, dórském smyslu nabýt nové podoby; musíme duchu, duši a tělu shůry, v tichosti a důstojnosti, vtisknout jeho přesný zákon; naplněný, pokud jde o nás, odporem ke světu literátů, učenců a bezvýznamných lidí, v tanci kolem komplexů erosu a motoru ekonomiky.

Vzhledem k již uvedeným výhradám vůči jednostranně chápané rasové doktríně je antisemitismus dalším předběžným bodem pro německou obnovu. Postupujeme-li však v tomto směru až na dno, uvědomíme si, že židovství, proti němuž Německo již

bojuje, je jen jednou stranou ještě většího nepřítele: antisemitismus nutně vede k alternativě, kterou nabízí vyznání křesťanského náboženství, respektive věrnost naší pravé tradici, vůle nové, plně nordicko-solární, a tedy pohanské duchovnosti jako vyšší integrace našich oslabených a rozptýlených sil v temném věku Západu. Radikální antisemitismus je možný jen do té míry, do jaké existuje zároveň antikřesťanství. Pouze na základě árijsko-pohanské spirituality se může rozvinout univerzální antiteze vůči semitismu jako právě tak univerzálnímu fenoménu, jehož moderní ekonomické a sociální formy jsou pouze specifickými partikulárními aspekty v materiální rovině.

Upřednostnit na tomto základě spojení obou orlů - římského a německého - je prvním problémem, který musí budoucí Evropa vyřešit. Jde o to, zda se najde dostatek odvahy a neústupnosti a zda se objeví lidé schopní udržet se na výšinách tohoto „mýtu“, aby jej mohli potvrdit jako „musí být!“ budoucí skutečnosti. A vědomí, že pouze naše dva národy mohou bránit starověkou Evropu, by nám mělo dodat dostatek síly, aby nám umožnilo překonat vše, co by v radikální či politické rovině mohlo představovat překážku dohody.

V očekávání politických převratů, které by měly Evropě naznačit cestu k vyššímu osudu, je mezitím nutné podniknout vnitřní kroky, které spočívají v podstatě v tomto: dospět k vytvoření stavu mysli a životního stylu, který se postupně přibližuje tradičnímu typu. Hlouběji lze opět nalézt styčné body a prapůvodní síly, které v zákulisí, díky oněm „neviditelným vůdcům“, o nichž jsme hovořili na začátku, budou schopny zpomalit pád a vyvážit ony síly - samy o sobě mimolidské - které přispěly k úpadku Západu.

Ghibellinské obnovení

Na závěr této série úvah se musíme hlouběji zabývat právě naznačeným problémem vztahu ideálu nové evropské civilizace a katolicismu. Z čistě doktrinálního hlediska není vhodné tvrdit, že vzhledem k tomu, co jsme řekli, jsme již na tento problém dali jednoznačnou odpověď. Zde však jde o to sestoupit na kontingentnější úroveň a mít na paměti principy, jejichž prostřednictvím lze dnes posilovat hnutí politického charakteru.

Je třeba zdůraznit, že máme v úmyslu hovořit konkrétně o katolicismu, nikoli o křesťanství obecně. Katolík by jím jistě nebyl, kdyby nezastával názor, že

katolicismus je křesťanství a že církev představuje legitimního a jediného Kristova dědice. Toto jeho „ortodoxní" přesvědčení však nic nemění na tom, že křesťanství ve spojení s judaismem bylo půdou, která přímo či nepřímo tvořila celek velmi vzdálený tomu, aby se redukoval na čistý katolicismus. Již jsme poukázali na to, v jakých silách lze nalézt semitsko-křesťanský faktor, ponecháme-li stranou proud, který byl do jisté míry romanizován městem orla a fašismu. Nemusíme zde plýtvat dalšími slovy o našem postoji k těmto mocnostem. Je to katolicismus v užším slova smyslu, kterým se nyní musíme zabývat.

Faktem je, že katolicismus se svým velkým hierarchickým aparátem, se svým zdáním něčeho stabilního, věčného a univerzálního, stále působí na každého svůdným kouzlem. Z toho vyplývá, že pro některé se pojem tradice nevyhnutelně opírá o tradici katolickou, a kdosi, naposledy v Itálii, neváhal oficiálně prohlásit, že je-li Řím stále vstupem univerzální ideje, je takovou pouze v katolické církvi. Ostatně ještě donedávna byly mnohé velké tradiční evropské monarchie katolické a legitimistická idea byla hájena v podstatě na katolickém základě. Mnohé moderní pokusy o návrat k univerzálnímu středověku vycházejí z

předpokladu, že katolicismus byl hlavní silou tohoto období.

To všechno je pravda, a přesto to jen ukazuje, jak se zúžil obzor moderního člověka. Uznání katolicismu je možné do té míry, do jaké se ztratil smysl pro systém hodnot zcela jiného rozměru a zcela jiné čistoty. Právě jsme to řekli výše: pro toho, kdo nemá nic, je katolicismus alespoň něčím. Proti uzurpacím „světského“ nebo „etického“ státu je pro nás stát, který alespoň uznává autoritu představovanou církví jako vyšší a univerzální autoritu, nepochybně hodnotou. Přesto jde o to mít odvahu a důkladně hledat prvky, pro které by byl katolicismus schválen; pak je třeba s jasným zrakem sledovat, zda jsou tyto prvky v katolicismu přítomny v podobě, za kterou je vyšší nemyslitelná.

Tyto prvky - omezíme-li se na ty hlavní - jsme již zmínili: zákon řádu, uznání nadpřirozena, princip univerzality.

Pokud jde o první bod, kdo v církvi nachází princip řádu, musí přirozeně vynechat minulost, v níž se jistě ne vždy objevoval v tomto aspektu. Je tu však ještě něco navíc. I v bolševickém ideálu je princip řádu - následně je třeba přesně určit, o kterém principu řádu je řeč, a pak

zkoumat, do jaké míry existuje souvislost mezi zvoleným principem a základními premisami katolické nauky. Pokud jde o poslední otázku, odpověď by nemohla být pochybná: rozpaky nad výběrem, který ji demonstruje na základě textů, encyklik a sylabů, by zůstaly, že katolický ideál řádu je v podstatě ideálem koordinace, a jistě ne hierarchie, a že ho nezajímá specificky politická forma, kterou na sebe berou jednotlivé státy, pokud trvá jejich podřízenost církvi a katolickému učení. Katolicismus v podstatě zůstává křesťanstvím, jako „socialismus" národů - pod jakýmsi otcovským dohledem, který napomáhá jejich duchovní nivelizaci - to je ideál řádu, který je mu nejpříhodnější než kterýkoli jiný. Je to ideál, který by mohl přitáhnout nejlepší síly evropské obnovy? Těch, kteří nezapomínají na dědictví své nejušlechtilejší árijské minulosti? Určitě ne. Naopak v míře, v jaké by katolicismus navzdory všemu představoval hierarchický ideál, by tyto síly mohly v církvi najít oporu.

Ostatně z tohoto hlediska je faktem, že vše dobré a velké, čeho se církvi podařilo v průběhu staletí dosáhnout, by našlo své opodstatnění ani ne tak v doktrinálních tvrzeních raného křesťanství a samotné ortodoxní filosofie, jako spíše v římském prvku, který částečně oživila a učinila svým vlastním. Je-li to však

pravda, mohl by být nevědomý návrat ke katolicismu pouze cestou, jak katolicismus překročit a odvolat se přímo na předkřesťanskou, římskou, vitální a tvořivou tradici, kde končí kompromis a ty imperiální síly, které, když je katolicismus převzal, stačily vyvolat protestantský odpor, se nacházejí ve své ryzí podobě. Maurrasův soud o církvi jako principu řádu patří do dosti podobného myšlenkového okruhu. Italští fašisté - pokud nejde o nejvulgárnější politický oportunismus - mohli církev uznávat jen podle možnosti spojit césařskou ideu Říma s katolicismem. A nebylo by těžké najít další příklady tohoto druhu.

Přejděme k ještě konkrétnějšímu bodu: ke katolicismu jako základu legitimistické doktríny s ohledem na božské právo. I zde je třeba rozlišovat. V první řadě jde o to, abychom rozpoznali vše, co v katolicismu bylo v rozporu s touto doktrínou. Nezapomínejme, že to byla právě církev, která poprvé na Západě obhájila učení o přirozeném právu, tedy o lidovém původu a profánní povaze královské moci, proti ghibellinské tezi o „dvou sluncích“ a principu nadpřirozenosti císařství. To proto, že církev jasně chápala, že v kontextu plně chápané doktríny božského práva - jak tomu bylo od Hohenstaufenů - nezbude

mnoho prostoru pro její hegemonistické aspirace. Jestliže tedy katolicismus začal podporovat tezi o božském právu, je v tom další kompromis. Tato doktrína, pokud vytváří nadpřirozený základ pro předpoklad legitimní moci, je ve skutečnosti pouze redukcí mnohem konkrétnější, starobylé a tradiční doktríny, doktríny královského božství, o níž jsme se již opakovaně zmiňovali. Chtěl by snad katolicismus odvolat obdiv Gelasia I., že „po Kristu nemůže být žádný člověk zároveň králem i knězem“, jak tomu bylo v našich árijských a pohanských tradicích? Věděla by snad, jak chápat božské právo Vládce jinak než jako pouhý stav, kdy ho církev „uznává“ jako takové pouze nominálně, nebo dokonce „svěcením“, které - již po staletí vyloučené z pravých a řádných svátostí - dnes nemůže představovat nic jiného než prázdný symbol a pouhý obřad. Ještě jednou: Katolicismus je příliš málo. Opakujeme, že princip božského práva je třeba chápat konkrétně, a nikoli formálně a konvenčně: je třeba jej chápat v tom smyslu, že skutečně zbožštěná bytost jako osoba - mimo jakoukoli konvenci a jakékoli vnější potvrzení od jiné autority - vykazující mimolidskou přirozenost, má pravé a legitimní právo vládnout. Proto nás opět to, co by nás mohlo vést ke katolicismu, vede mimo katolicismus a k

názorům, jaké jsou typické pro velké předkřesťanské tradice, nám ukazuje úplný, určitý a pevný celek.

Vezměme nyní v úvahu druhý bod: hodnotu katolicismu v tom, že hájí metapolitické hledisko a vede duše k nadpřirozenému řádu. I zde je třeba nejprve říci, že abychom mohli tuto hodnotu katolicismu uznat, musíme vynechat z úvahy vše, co se jako křesťanství prezentuje spíše jako romantická, vášnivá a sentimentální redukce a zlidšťuje se v chování vůči božskému. Přesto - poté, co se materialismus a sekularismus všude vloudily jako rakovina do moderního světa - je třeba zcela obecně uznat vyšší právo na systém, který posouvá barycentrum k něčemu skutečně nadpřirozenému. Jistě, to je pouze předpoklad. Kromě problému vztahu k nadsvětí zůstává problém zkoumání povahy takového vztahu. A právě zde se - jak známo - nachází pro nás imperialisty větší a nepřekonatelná překážka pro uznání katolicismu. Řekli jsme, že jsou možné dva základní postoje k nadpřirozenu: solární, mužský, asertivní, odpovídající ideálu tradiční posvátné královské moci, a lunární, ženský, náboženský, pasivní, odpovídající ideálu sakrálnímu. Kněz, jakkoli mocný, si je vědom toho, že se obrací k Bohu jako k Pánu, kterému slouží a před nímž se pokořuje. Veškerou moc má od Boha a je pouze prostředníkem ducha. Do krajnosti

dovedli toto chování zejména Semité, kteří v téměř masochistických barvách líčí podřízenost tvora a patos jeho principiální vzdálenosti od Všemohoucího. Tradiční posvátný král byl naopak sám božské povahy a „bohové“ mu byli rovni; byl stejně jako oni „nebeského“ původu, měl stejnou krev jako oni; byl tedy středem, afirmativním, svobodným a kosmickým principem. Je-li tedy naše prapůvodní tradice, tradice našeho nejčistšího rodu, tradicí „solárního“ typu, nesmíme si nic nalhávat: vůle k obnově odpovídající této tradici se dříve či později dostane do konfliktu s katolicismem - přesně tak, jak se to stalo v ghibellinském středověku; ledaže by katolicismus na základě toho, co se chystáme říci, souhlasil s uznáním skutečného hierarchického místa, které náleží náboženskému systému.

Podobný problém, dokonce nezávislý na tom, kterým jsme se právě zabývali, vyvstává i v případě posledního bodu: hodnota katolicismu jako principu univerzality. Již jsme zdůraznili, že kdyby se antikatolicismus omezoval na potvrzení partikularistické, přísně racialistické, nacionalisticko-totemistické ideje, neváhali bychom se navzdory všemu vyslovit pro katolicismus. Pokud se však namísto toho na výjimečném a prozatímním základě spokojíme s uznáním vyšší

hodnoty a vyššího práva vlastního tomu, co je univerzální, vyvstává další problém, nakolik existuje univerzalita a univerzálnost, nakolik existuje solární forma a lunární forma s ohledem na nadpřirozeno. Po všem, co bylo dosud řečeno, není třeba zdůrazňovat tento závěr, který by měl být nyní každému jasný: proti solární, císařské - a hierarchické - univerzalitě, vrcholící v ideálu královského božství, stojí lunární, církevní - a „socialistická“ - univerzalita, vrcholící v knězi jako Božím otroku. Kterou z těchto dvou univerzalit, my Árijci, dědicové posvátných Césarů a královských synů Thora a Odina, budeme žádat o novou evropskou civilizaci? Na tuto otázku musí dát odpověď nejtajnější hlas naší krve a naše duchovní odvaha ji musí být schopna potvrdit proti myšlenkovým návykům, předsudkům, pověrám a falešným tradicím, které se vloudily do různých evropských ras.

Jaké místo a jakou funkci může mít církev nadále v kontextu univerzální imperiální civilizace? Na tuto otázku se snažíme odpovědět co nejjednoznačněji. Abychom tak mohli učinit, je třeba se vrátit k tomu, co již bylo řečeno o vztahu mezi Moudrostí a vírou.

Princip nerovnosti, na němž byl založen tradiční duch, stanoví jako axiom, že podle různosti lidí a jejich

přirozených možností existují velmi odlišné způsoby, jak vstoupit do vztahu s božstvím. Pro ty nejlepší - kteří budou vždy v menšině - je možné rozvinout spojení přímo s božstvím, proměnit se v něj a ovládnout ho jako živý a skutečný stav vlastní zkušenosti: to je solární cesta, iniciační ideál. Pro ostatní, pro masy, není možné tento druh proměny a realizace uskutečnit. U nich jsou pouta lidské přirozenosti silnější. Je pro ně otevřena jiná cesta: spojit se slibem s něčím, co se jim nabízí v podobě konkrétní, skutečné a transcendentní bytosti - to je Bůh v teistickém pojetí. Místo poznání božského nahrazuje víra v božské, místo zkušenosti dogma, místo techniky překonávání a skutečné účasti modlitba, bázeň před bohem a religiozita, místo pocitu dostatečnosti a nadosobnosti nedostatečnost a závislost na všemohoucím.

Existuje tedy „náboženský“ systém, který má své místo a opodstatnění i v tradičním světě, pokud se týkal mas a byl nabízen jako náhrada těm, kterým byla cesta aristokratického, nadnáboženského a iniciačního naplnění znemožněna. Princip hierarchie se rozšířil i na duchovní oblast, ale mimo lidové a zbožné náboženství, mimo bohoslužbu a víru pro masy, převládalo bez rozporu iniciační učení, esoterismus, tradice Moudrosti a

obřadů, které byly původně výsadou knížat a šlechty. Takto může každá tradice v plném smyslu akceptovat a bez pohrdání ospravedlňovat ty, kdo vědí, i ty, kdo nevědí, za předpokladu, že existuje jen jedna osa, za předpokladu, že není cesty ven, za předpokladu, že ti, kdo nevědí nebo kdo se jen domnívají, že vědí, uznávají, ctí a chválí ty, kdo jsou nad nimi.

V tomto plném pojetí mohl systém katolické církve představovat pouze systém, který přesně a přibližně odpovídal systému lidového náboženství starověkých civilizací. Konflikt s katolicismem je tedy neodstranitelný pouze do té míry, do jaké neuznává své „místo“; do té míry, do jaké si nárokuje být vyšší hodnotou, náboženstvím par excellence, nad nímž se nikdy nic nemůže nacházet a mimo nějž existují pouze odchylky a omyly; zkrátka do té míry, do jaké nemá nebo nechce mít smysl pro hierarchii hodnot, které jsou objektivně vyšší než vše, co je „náboženstvím“.

Není třeba připomínat, že právě tento duch nesnášenlivosti a omezenosti dal podobu ranému křesťanství a především judaismu, aby nabyl rysů skutečného převrácení hodnot vlastních tradičním elitám ve prospěch těch, kteří patří k nižším vrstvám: Proto byly pohanské, aristokratické ctnosti nazývány „nádhernými

neřestmi“, typ mudrce a zasvěcence se stává „nepřítelem Boha“ a vlastnosti zadostiučinění, klidné a vědomé síly k seberealizaci jsou stigmatizovány jako luciferiánská pýcha. To vše zdůraznil již Nietzsche a není třeba to zde opakovat. Zmínili jsme se obecně o fenoménu uzurpace - který se projevoval již ve starověku - kasty kněží, jež si přivlastnila moc a posvátné funkce, původně výsady králů.

Vrátíme-li se však k současnosti, je přirozeně třeba co nejjasněji potvrdit, že tyto hodnoty oproti těm, které by církev s návratem k normálnosti a skutečné hierarchii byla nucena přijmout, ve skutečnosti vůbec neexistují. V moderním světě zcela chybí protějšek ideality, která, i když zakořeňuje jako církev v nadpřirozeném původu a účelu, přesto nepředstavuje náboženský pól, nýbrž solární pól ducha, a tvoří duši univerzality nikoli socialisticko-lunárního, ale spíše imperiálního typu. A myslíme si, že jsme se vyjádřili dostatečně jasně, aby si nikdo nemohl myslet, že bychom mohli podporovat antikatolicismus, který představuje pokus světské nebo národní moci přisvojit si duchovní autoritu, i když pouze náboženského typu. Přesto přese všechno zůstává faktem, že v případě principu a mýtu je pro naše probuzení třeba jednoznačně rozvinout koncepci

úplného řádu, v němž by církev - opakujme - mohla být připuštěna, nakolik je výrazem duchovnosti těch, kteří mohou pouze „věřit“ - zůstává hierarchicky závislá na Impériu, chápaném jako vtělení královské duchovnosti těch, kteří „vědí“ a „jsou“. Orel nad křížem, solární symbol zákona Otců (Impéria) nad lunárním symbolem zákona Matek (Matky církve). Jedině tak lze hovořit o plném tradicionalismu a návratu k řádu spravedlnosti a normálnosti.

Světlo stejného původu nám v podstatě dokazuje oprávněnost této myšlenky. Teprve když se árijské prapůvodní zásoby Indie rozdělily a přišly do styku s cizorodými silami ras pocházejících z jihu, z *purohita*, což byl původně kněz ve vztahu závislosti na posvátném králi, spojený s králem - podle přesné formule rituálu - jako manželka s manželem a země s nebem, vznikl bráhman ve smyslu dominantní kasty kněží. V Číně, ve starém Římě, ve staré Helladě byl obřad v podstatě výsadou krále a kněžská kasta, pokud se neztotožňovala s aristokracií, jí byla podřízena. Totéž lze říci o prapůvodních nordických kmenech: zdá se, že norští králové byli jediní, kdo obřad slavili, a u Germánů, pokud vůbec nějací kněží existovali, ještě neměli svrchovanost a důstojnost božských králů a vůdců. V Egyptě se teprve na

konci dvacáté dynastie podařilo církevní kastě uchopit moc a dát vzniknout dynastii velkých thébských kněží na úkor autority solárních králů. V prvních třech stoletích křesťanství byla katolická církev sama pouze úředním orgánem závislým na říši a na koncilech biskupové přenechávali sankci svých rozhodnutí panovníkovi, a to nejen v disciplinárních, ale i v dogmatických záležitostech. Merovejskému a karolinskému králi pontifikové vzdávali hold uznání, jak je vyjádřeno ve formuli: Melchizedek noster, merito rex atque sacerdos, complevit laicus religionis opus„ – „vos gens sancta estis atque regale estis sacerdotum" ; a jak se říká, poté, co Karel Veliký přijal římský zástup, se před ním Lev III. podle starobylé tradice poklonil: „Post laudes ab apostolico more antiquorum principuum adoratus est"[3] - Liber Pontificalis říká. Tyto odkazy, vybrané z mnoha dalších, které by bylo možné bezpochyby doplnit, nám ukazují tradiční ortodoxnost našeho ghibellinského pojetí: ukazují nám, co vyžaduje spravedlnost, nebo že v plně pochopeném hierarchickém ideálu má kříž - jako sakrální symbol - svou funkci a pozitivní stránku, pokud

[3] „Náš Melchisedech, po zásluze král i kněz / laik, zdokonalil dílo náboženství" z Venantia Fortunata Carmina 2.10, „De ecclesia Parisiaca".

zůstane podřízen Orlu. V míře, v jaké to církev nedokáže nebo nechce, se okamžitě staví do kontextu antitradičních, destruktivních a paralyzujících sil; snižuje se k problematickému semitsko-křesťanskému faktoru, který jako jedna z hlavních příčin úpadku našeho světa může v nás antimoderních najít jen nesmiřitelné a neúprosné nepřátele.

Závěr

Domníváme se tedy, že jsme řekli dost, protože hlavní rysy našeho imperiálního mýtu jsou jasně rozpoznatelné. Zde se jedná pouze o stanovisko. Systematické a komplexní rozpracování předpokladů, které mohou toto stanovisko upevnit v podobě, která není, sférou, vojenského tažení, nalezneme v našich dalších spisech.

Na začátku jsme řekli, že evropská civilizace musí plánovat radikální převrat, bez něhož je odsouzena ke kolapsu. Plebejská pověra, podle níž západní člověk věřil v chiméru vývoje a jíž jako by zasvětil své materiální dobývání světa, bohužel zmizela. Mluvit o úpadku a o Západu už není jako včera - nebo jako ve století osvícenství a v jakobínském zvyku bohyně Rozumu -

absurdní herezí. Víceméně všude se zviditelňují konečné výsledky, k nimž měla vést vychvalovaná „civilizace“. V konfrontaci s tímto výsledkem se zdá, že se někteří lidé vracejí do minulosti, aby mohly vzniknout nové síly k jejímu znovudobytí.

A proto apel, který chce tato kniha představit, nepostrádá opodstatnění ani dnes. Stále ještě existují lidé, kteří do tohoto moderního světa nepatří a které nic v tomto světě nemůže svést na scestí, povýšit nebo ponížit - ale kteří jsou přesto připraveni s tímto světem bojovat ze všech sil, jakmile k tomu přijde čas.

Každý zná ságu o ghibellinském císaři, který čeká na své probuzení v „hoře“, aby se svými věrnými muži vybojoval poslední bitvu. K tomu dojde, až hordy Gog a Magog zboří symbolickou zeď, která jim zatarasila cestu, a vrhnou se do dobývání světa - ten, kdo převádí význam tohoto apokalyptického mýtu do reality, se nemůže ubránit dojmu, že tento okamžik již není vzdálený. Hordy Gog a Magog představují démony kolektivu a nástup socialistického masového člověka, všemocného po celém světě, v duchu i ve hmotě Proti tomu císařský symbol Ghibellina představuje výzvu k mobilizaci dosud zdravých sil.

O „politice“, sociálních nebo ekonomických reformách jsme příliš nemluvili, protože myšlenka, že bychom tímto způsobem dosáhli obrody, je prostě směšná: bylo by to jako aplikovat lék na nemocné části těla, když je krev již infikovaná nebo otrávená. Důležité je pouze nastolení řádu hodnot, aby se jejich realizací daly odvrátit temné osudy, které i v materiální rovině tíží Evropu. Tomu, kdo nám říká, že to není politika a realita, klidně odpovíme, že už neví, co znamená politika, co znamená realita.

Exaltovanost vyvolaná okamžiky nebezpečí, krize a poplachu se skládá z různých, často iracionálních a protichůdných prvků. V důsledku toho, zkoumáme-li různá současná společenská a kulturní, reakční a reformní hnutí, najdeme v nich mnoho nečistých faktorů, podmíněných formou zdola, vášní patřících tak či onak k témuž zlu, proti němuž by se chtěli bránit. V několika málo hnutích však lze nalézt něco lepšího, vůli, v níž se může skrytě probudit možnost skutečné obrody. Cestu k tomu je třeba naznačit.

Pro nezlomené, nepřekonané navrhujeme symbol zakořeněný hluboko v Tradici a tvrdíme, že jedině návrat k solární spiritualitě, k živému vidění světa, k mužnému a pohanskému étosu a k imperiálnímu ideálu jako

posvátnému dědictví naší nordicko-árijské krve, že síly evropské revolty budou moci zahořet v té duši, kde jim dosud chybí, a jen to jim může dát absolutní sebeuvědomění, jen to je může postrčit k přetržení kruhu „temného věku“ Západu.